

കാവന കാളുട്ടി

പൊതുസേവ - ഏപ്രിൽ 2013

Registered with the Registrar of New Papers for India under No. 70774/98

കാവറൈ

കാളമുട്ടി

(എൻവി കൂഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

■ പുസ്തകം 15

■ ലക്ഷം 3

■ വില 25 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ:
ഡോ. എം.ആർ. രാജവവാരിയർ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ:
എംഎം. സചീയൻ
എഡിറ്റർമാർ:
കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
കെ.പി. ശങ്കരൻ
കെ.പി. മോഹനൻ
ബുക്ക് ലേഖക്ക് & ഡിസൈനർ:
യാക്കുബ്
കവർ ടൈറ്റിൽ : പ്രസാദ്

കാവന്ന കാളമുട്ടി

രത്നമാസിക

ചെറുപ്പത്തി - 25.00
വാർഷിക വരീസംഖ്യ - 100.00
(വിദേശത്ത് - 20 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി. 440/92) കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്തൃകൾ	
മുൻകുറി:	എം. എം. സചീദൻ
ലേവന്ന	
വിഷ്ണു താക്കിതും	
ബാർമ്മക്കുറിപ്പും	വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പതിൽ
ഉപചാരങ്ങിൽനിന്ന്	
ഉർക്കാഴ്ചയിലേയ്ക്ക്	കെ.പി. ശക്രൻ
എസ് കെ പൊറുക്കാട്ടിൻ്റെ	
സമകാലിക പ്രസക്തി	ധോ: എം.എം. ബഷീർ
കമയുടെ കവി, കവിയുടെ കമ	ഡോ. വി. സുകുമാരൻ
പഞ്ചക്കാശാന്തരസ്ഥിതാ	ആർ. മനോജ് വർമ്മ
ബൈദ്ധവിയും	
ബൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയും	ധോ. അമീനാ നിരഞ്ജൻ
കാലം	
കുറഞ്ഞതിനുമകിലുമർത്ഥദിർഘലം	മേലാറുർ രാധാകൃഷ്ണൻ
കുണ്ണേത മുലപ്പാൽ കുടിക്കരുത്	ധോ. ബിന്ദു. ടി.വി.
കർത്തവ്യരൂപം	
ആത്മകമാവ്യാനത്തിൽ	സത്ത്യയകുമാർ
അതിക്രമിച്ച കടകരുത്	സി.പി. ഗോവിന്ദൻ
കവിത	
സൈരസി പറഞ്ഞത്	യു. ശക്രനാരായണൻ
ഒന്നു മുതൽ അഞ്ചുവരെ	പുറമ്പ്പുർ ടി മുഹമ്മദ്
ഭാഗ്യവന്നം പ്രസ്തുതയമാ!	വി. ശിരീത
ഹരിതം തമസി	ധി.കെ.എം. കർത്താ
പാളയപ്പത്ത്	വിവ: ഉള്ളതുർ എം പരമേശ്വരൻ
വായനമുറി	
പെണ്ണ് പെണ്ണായതും	
പിന്നു ശരീരമായതും	കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
ഭാരതീയ കാമകൾ	ജി. കെ. രാംമോഹൻ

കാത്തുകശർ

പ്രിയ പത്രാധിപർ,

കവനക്കാമുദി 58, ശ്രീ. എൻപി. രാജേന്ദ്രൻ്റെ ലേവെ
നു വെറിട്ടായി. പ്രശ്നങ്ങളുടെ യാമാർത്ഥ്യം അദ്ദേഹം
വിശദിക്കിക്കുന്നു. അഡ്വൈക്കുന്നു. അഡ്വൈക്കുന്നു. അഡ്വൈക്കുന്നു.
അഡ്വൈക്കുന്നു. അഡ്വൈക്കുന്നു.

അഭിനന്ദനങ്ങൾ

വിനയപുര്ണ്ണവ്,
ശക്രൻ കോറോം.

പ്രിയമുള്ള രാമകൃഷ്ണൻ മാഷിന്,

മലയാളത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയായ കവനക്കാമു
ദി, കേവലം സാഹിത്യസംബന്ധമായല്ല, മറിച്ച് സമൂഹത്തി
ന്റെ ഉൾക്കാംബായി പുറത്തിരഞ്ഞുന്നതിൽ അതിയായ സ
ന്തോഷമുണ്ട്. ആത്മാവിൽ കന്തകോരിയിട്ടുന്ന 'കുറ്റവാ
ളികൾ'പോലെയുള്ള മുൻകൂടി തെത്രമാസികയുടെ മുഖ
കുറിതനേന്നയാണ്.

സ്നേഹാദരങ്ങളാട,

പി. എൽ. ശൈയരൻ
പാരകേശാട.

ശൈമൻ,

ഉള്ളായിവാരിയരുടെ നളചരിത്രത്തിലെ കമാപാ
ത്രങ്ങളിൽ പ്രമാഘമാനീയനായ, നല്ലവനായ, കാട്ടാളത്തം
മുഴുവൻ ഉപേക്ഷിച്ച്. മനുഷ്യത്വം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന, സ്വ
യം തീരുമാനിച്ചുറച്ച് സംസ്കൃതചിത്രനായി മാറിയ കാ
ട്ടാളേന, അവനു തന്നോടു തോന്തിയ അനുഭാഗം തുറ
ന്നു പറഞ്ഞുവെന്ന ഒറ്റക്കാരണംകൊണ്ട് ദമയന്തി ഭസ്മ
മാക്കിക്കളഞ്ഞത് ദട്ടം നനായില്ലന്നും, നല്ലവാക്ക് പറ
ഞ്ഞുനോക്കുകയോ ആത്മത്യാഗം ചെയ്യുകയോ ആണ് അ
വർ വേണ്ടിയിരുന്നത് എന്നും യോ. കെ. ശക്രന്തുണ്ണി വാ
ദിച്ചുകണ്ടു. (കവനക്കാമുദി: 56)

കാട്ടിൽനിന്ന് ഒരു സ്ത്രീയുടെ ആർത്ഥിക്കാദം കേട്ടാൽ ഒരു സാമാന്യമനുഷ്യന് എന്നാണ് തോന്തുക? എന്നാപത്തിലാണ് ഇവൾ പെട്ടി കുണ്ടാവുക, ഇവളെ എങ്ങനെ രക്ഷിക്കാം എന്നുതനെ. പക്ഷേ, കാട്ടാള ഞ്ചേ മനസ്സിൽ പൊതിവന്നത് അവളുടെ സ്വരമായുരുവും താൻ സ്വയം സകലപിച്ചുറപ്പിച്ച മുഖസഹനരുവുമാണ്: 'സ്വരത്തിനുടെ മാധ്യരും കേട്ടാൽ!.. സുമുഖിലെതാടാരിൽ പുഴുശ്ശയ്' ആരെയോ പിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഇള ദുഃഖംകൊണ്ടാണ് അവൾ കരയുന്നത് എന്ന് അവന് മനസ്സിലായി കുണ്ട്. ഇവിടെയും, ആരാവാം അയാൾ, ഇവളെ അയാൾക്കടക്കുത്ത് എങ്ങനെ എത്തിക്കാം എന്നൊരു ചിന്തയാണ് സമാനുകാർക്കുണ്ടാവുക. പക്ഷേ, ഈ മഹാനു തോന്തിയത് ഇവളെ എങ്ങനെ പാട്ടിലാക്കാം എന്നാണ്. 'കേന്ദ്ര വിയോഗാൽ കേണിട്ടുനിവർ കേന്ദ്ര നൃ വിഡിനാ വശ്രൂയം?' അവളെ നേരേ ചൊരുവേ ഒന്നു കാണുമുഖവുതനെ അനുരാഗം പൊട്ടിമുളച്ചു എന്നർത്ഥം - ഇതാച്ചയെ ഉരുരുന്നിന്നു കണ്ടാലും എടുക്കാലിക്ക് അനുരാഗ തോന്നാമല്ലോ. 'അടുത്തുചെന്നിനിയനുപമശ്രൂയം' എന്നുവെച്ചു ചെന്നുനോക്കിയപ്പോഴോ, 'ആരാലിവർത്തനയരം പേരം?' എന്നായി ചിന്ത. ആ വിരഹിണിയോടുള്ള അനുകസ്യല്ല, അവളെ -അനുഭവിക്കാൻ - ഭാഗ്യം സിഡിച്ചു ആളോടുള്ള അസുഖയാണ് മനസ്സിൽ പൊതിവന്നത്. വ്യസനത്തിൽപ്പെട്ടുഴറുന്ന ഒരു മനുഷ്യജീവിയായിട്ടല്ല, ഒരുപദ്ധോഗ്യ പസ്തുവായിട്ടാണ് അവൻ അവളെ കണ്ടെത് എന്നർത്ഥം. ഇന്ന് മനുഷ്യൻ അവളുടെ കാലിൽ ചുറ്റിയ പാമിനെ കൊന്നത് ആർത്ഥത്രാണപരായ സ്വത്കൊണ്ടല്ല, അവളെ തനിക്കെല്ലാംയാക്കാനാണ് എന്നു വ്യക്തമല്ലോ? പോരെങ്കിൽ, കാലിൽ ചുറ്റിയ പാമിനെ താൻ വെട്ടിക്കൊല്ലുമ്പോൾ അവൻ തന്റെ തോളിൽ 'വസിക്കണാ'മെന്ന ഒരു നിർദ്ദേശവും ഭയംകൊണ്ടാണു മുർച്ചകെക്കാൻ ചുവിഞ്ഞുപോവുക? ആപത്തിൽപ്പെട്ട വലയുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ട പ്പോൾപോലും മുഴുവൻ കാമംമാത്രം തെഴുതുവന്ന ആ കിരാതൻ അവളുടെ സ്വപർശം തരമാക്കാനാണ് അപൂരണത്തെന്ന് കരുതാൻ എന്നാണ് വിരോധം?

ഈനി ദമയന്തി: പാമിനെ കൊന്നുകഴിഞ്ഞാൽ ഒരു സാധാരണ കാരൻ എന്നാണ് ചെയ്യുക? അവളാരെന്നും മറ്റും ചോദിച്ചിരിഞ്ഞ്, ബന്ധുക്കളിലാരുടെക്കെയകിലും അടുക്കൽ എത്തിക്കാൻ നോക്കുക, അമവാ ആൾപ്പാർപ്പുള്ള വല്ലേടതേതയക്കുമുള്ള വശിയെയകിലും പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് തന്റെ പാട്ടിന് പോവുക. കാട്ടാളൻ അതൊന്നും ചെയ്യാതെ അവിടെത്തനെ തങ്ങുകയാണ് ചെയ്തത്. അതു കണ്ടപ്പോൾ, വല്ല പ്രതിഫലവും കൊതിച്ചാവാമെന്ന് ദമയന്തിക്കു തോന്നി. പക്ഷേ, പ്രാണരക്ഷയ്ക്ക് എന്തു പ്രതിഫലം? അതുകൊണ്ട്, ആർഷംസംസ്കൃതിക്കു ചേർന്ന മട്ടിൽ അവൾ പറഞ്ഞു; 'സാഹം പാലിതാ നിന്നാൽ, നന്നു നീ, ഈനി പ്പോക വേണ്ടുന്ന ദിക്കിനിന്നു നീ. പ്രാണരക്ഷണത്തിനൊന്നില്ലോ പ്രത്യുപകാരം പ്രചൃതമാം സുകൃതാദ്യതേ' പോയ്ക്കോളും എന്നത് രാജഞ്ഞയ്ക്കും, ഇനി തനിക്കുവേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്യാൻ ബാധമുട്ടേണ്ട എന്ന, സുജസ്വാതിമായ ഒരു നിർദ്ദേശമാണ്. എന്നാൽ, അങ്ങനെ പോകാൻ വന്നവന്നല്ല താൻ എന്ന് അയാൾ വേണ്ടുവോളും സ്വപ്നംക്കാൻ: 'അംഗമെ!

ഞാനങ്ങു പോവതെങ്ങനേ?' മാത്രമല്ല, ഈനി താൻ പറയുന്നത് അവർ അനുസരിച്ചാൽ മതി എന്നും; 'ഈങ്ങനേരെയൻ മതമെന്നാലങ്ങനേയെന്നു റയ്ക്കെ നീ?' ഇവനോടിനി നല്ല വാക്കു പറഞ്ഞിട്ട് ഫലമില്ലെന്ന് ഒരു സ്ഥിരക്കു തോന്നാൻ ഇതിലപ്പുറം വല്ലതും വേണ്ടോ? 'അതിമുഖ്യമിവനോ ടെന്തുസരിച്ചുരപ്പു?' അതുകെട്ടിട്ടിവനുണ്ടോ അടങ്കിപ്പോയിരിപ്പു?' അങ്ങനെ, പാമ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട താൻ കാട്ടാളൻ്റെ പിടിയിലായിപ്പോയി എന്നു കണ്ണ അവൾ ആര്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി, മാനരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി, ചെയ്തതാണ് ആ ഭസ്മീകരണം.

സ്ത്രീലസ്ത്രം എല്ലാവരും ആക്രമണകാരികളല്ല. നല്ലപിള്ള ചമണ്ട് കാര്യം നേടാൻ നോക്കുന്നവരും അക്കുള്ളതിലുണ്ട്. ഇതിന് ഒന്നാംതരം ഉദാഹരണമാണ് നാളപരിത്തിലെ കാട്ടാളൻ. അവന് ദമയ നിരീയ വഴിതെറ്റിക്കാനായിരെല്ലകില്ലോ, പ്രഗല്ഭരായ വ്യാവ്യതാക്കളേയും നിരുപകരായെയും വഴിതെറ്റിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെള്ളോ. വിഷമതിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീകളെ (ഹെറാത്തവരെയും), വിശേഷിച്ചും സുന്ദരിമാരെ ആവുന്നതും സഹായിക്കാൻ പുരുഷമാരിൽ പലരും വേണ്ടത്രയോ വേണ്ടതി ലേരെയോ ഉത്സാഹിക്കാറുണ്ട്. ആ സഹായങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ സഹാ നൃഭവതിക്കു പുറമെ വല്ലതും എലിഞ്ഞുകിടപ്പുവേണ്ടക്കിൽ മണത്തറിഞ്ഞ് മുളയിലേ നൃജികളെയാനാണ് തന്റെമുളള സ്ത്രീകൾ ശ്രമിക്കുക. മരിച്ച്, ഉള്ളിലിരിപ്പ് പുറത്തുചാട്ടുന്നോൾ, 'ഞാൻ ഇയാളിൽനിന്ന് സഹായം സ്വീകരിച്ചുപോയയെല്ലോ; ഇയാളുടെ ഇന്ധിത്തിനു വഴിങ്ങാനും വരു. എന്നാൽപ്പിനൊ ഞാനങ്ങ് ചതുകളിയാം' എന്നാണ് സ്ത്രീകൾ തീരുമാനിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, തിരുമാനിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ലോകത്തിലെ സ്ത്രീ ജനസംഖ്യ പത്രലേവകൾ പറയുംപോലെ, ഗണ്യമായ തോതിൽ കുറയാൻ എറി സമയമെടുക്കില്ല.

വിവി. ശോവിന്നൻനായർ
ന്യൂ ദൽഹി

ശ്രീമൻ,

തെത്രമാസികയുടെ 56-ാം ലക്ഷ്യത്തിലെ 'ദമയന്തി-നിഷാദസംഗമം' വായിച്ചു. ആദ്യം ലേബേകന്ന് ഹൃദയംനിന്നതു കൃതജ്ഞത- നിരുപകാചാര്യരായ കെപി. ശക്രന്മം എം. ലീലാവതിയും ഒക്കെ കാണിച്ചുതരുന്ന സുതാര്യവും മലയാളശശലീഖഭവും ആയ വിമർശനവഴിയിൽ നടക്കുന്നതിന്.

ഈനി, ഒരു വിയോജനം:- പാമ്പിൽനിന്ന് പിടിയിൽപ്പെട്ട തന്റെ എല്ലുതകർന്നുവോ? പേരെന്താണ്? വിവാഹിതയാണെങ്കിൽ പതിയെവിടെ? എന്നൊന്നും ചോദിക്കാത്ത കാട്ടാളൻ്റെ വാക്കുകൾ ദമയന്തി സശ്രദ്ധം കേട്ടിരിക്കണം, തീർച്ച:—

'സ്വത്തിനും മാധ്യരൂപം/ സുമുഖി/ സുന്ദരത്തി നില്ലാദ്യശ്രേണി/ അകൂത്രിമദ്യുതി/ അനവദ്യ/ അതിരംഭേയമാകുതി/ പേയം അധിം/ അവനിതലാമരി/ അഭഞ്ഞുരഭംഗി/' എന്നു തുടങ്ങി 'പക്ഷജബാണാൻ എന്നെന്നെയല്ലോ എയ്യുന്നിതെന്ന വെല്ലവാൻ' എന്നിടത്തെത്തതുന കാട്ടാളനിൽ ജുലിക്കുന്നത് അനുരാഗവീപമല്ല, മരിച്ച് കാമദാഹാഗ്നിയല്ല? ദമയന്തി സംഗയിച്ചിരിക്കണം.

'അപൂതമിത്ര'യായ ദമയന്തിക്കരിയാം, തന്റെ നിഷേധ്യംകേൾ കുഞ്ചോൾ കാമാശി ഭ്രകായാഗിയായി മാറുമെന്ന്. എകാന്തത്തിൽ ചില നാട്ടാളരിലും കാട്ടാളരിലും തുല്യശക്തിയോടെ കത്തിക്കാളുന്ന ഒരു ജ്വാലാഗിത്തെന ബലാസംഗേച്ചു!

കാട്ടാളനിൽ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ അപാത്രകാമത്തിന്റെ അതികിൽ തത്തെന്നായുണ്ട്, പെരുസ്വാമിൽനിന്ന് രക്ഷിച്ചത് താനാണ്, എന്ന ബോധ വും. അതിന്റെ പത്രിയും വിതരിയില്ല എന്നാർക്കു പറയാം? ദമയന്തിക്ക് ആ ദയവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. അതായിരിക്കാം 'നീ, ഇനിപ്പോക, വേണ്ടുന്ന ദിക്കിനിന്നു നീ'എന്നു പറയാൻ ആ സ്ത്രീയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

അനുപല്ലവി 3-ൽ കാട്ടാളൻ പ്രലോഭിപ്പിക്കാനുംകൂടി തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദമയന്തിക്ക് 'ഓരം' വളരെ കുറഞ്ഞുകാണണാം! പെരുസ്വാമിൽനിന്ന് രക്ഷപ്രപൂത്യത്തിയവൻ മറ്റാരുപെരുസ്വാമായി തന്നെ ചുറ്റിവരിയും മുമ്പ് ദമയന്തി pre-emptive strike എന്ന യുദ്ധതന്റെ പ്രയോഗിച്ചതിനെ അധികമായി കാണുന്നത് തെറ്റുതെന.

ജീവനേകാൾ വലിയ മാനന്തയും ഒരുപക്ഷേ ജീവനേത്ത നെന്നയും അപകടത്തിലാക്കാൻ കൈൽപ്പുള്ളി ഒരാൾ നശിക്കുന്നതുകണ്ണാൽ ആശാം തോന്നുന്നതിലും അധികമിക്കത ഇല്ല, എന്നാണ് എന്തെ എളിയ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നത്. മഹാഭാരതത്തിൽ,

'സ തു പാപമതിഃ ക്ഷുദ്രഃ
പ്രധർശയിതു മാതൃരഃ.
ദുർധർശാം തർക്കയാ മാസ
ദിപ്താ മഹി ശിവാമിവ.
ദമയന്തി തു ദുഃഖാർത്ഥാ
പാതിരാജ്യ വിനാകൃതം.
അതീതവാക്പദേ കാലേ
ശശാപെപനം രൂഷാ കില.'

(മഹാഭാരതം, ആരണ്യകപർവ്വം, 32, 60, 35-36)

എന്നീ രണ്ടു ഫ്രോക്കങ്ങളിൽ 'അതീതവാക്പദേ' പമം'എന്നു കാണിച്ചു കാട്ടാളൻ അവസ്ഥയെ ധനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യാസൻ ദമയന്തി 'അർഥവസ്ത്രസംബന്ധിതയും പീനഗ്രാണിപ്രയോധര യും ആണ്.

ശാപംകൊണ്ട രോഷാവേശം, ബലാസംഗം,അതു നടന്നില്ലെ കിൽ വധം എന്നീ പാപങ്ങളിൽനിന്ന് ദമയന്തി കാട്ടാളനെ രക്ഷിച്ചു- തനിക്ക് ജീവരക്ഷ തന്നതിനു പകരമായി - എന്നുകൂടി ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രകാരം വാദിച്ചുകൂടെ?

ആദരപ്പുർവ്വം

ധിക്കണ്ണം. കർത്താ മിസ്സുള, യുഎസ്. എ.

1 സൗക്ഷ്മജീവികളേ, തയാഴാം...!

എം.എം. സചീനൻ

ഇല പഴുത്തുകൊഴിഞ്ഞുവീഴും
കായ്‌കൾ ഞെട്ടിയടർന്നുവീഴും...
ഇതൾ വിടർത്തിയ പുകൾ വാടി-
നിലത്തുവിണ്ണു കുമിഞ്ഞുകുടും...
കുതിര്ക്കുന്ന കരുത്തു തീരും...
കിതപ്പറ്റു ജയങ്ങളാകും...
വീണാതൊക്കെ ദഹിച്ചുവിണ്ണും
ജൈവവ്യാഘ്രയിലെലാലിച്ചുതാൻ
രാപ്പകൽ പോരാട്ടവോരേ...
കീടകോടികളേ, തൊഴാം...!

കൊടുക്കാറ്റിൽ വരുന്നെൻ്തെ
എത്രവീണ്ണു നിലംപതിച്ചു!
മഹാവ്യാധിയിൽ ജനുവർഗ്ഗം
എത്രകോടി മരിച്ചുടുങ്ങി!
എത്രപ്രളയം, കാടുതീയുകൾ!
എത്രയുഖമഹാവിപത്തുകൾ...!
ജീവനുദയംകൊണ്ടനാശമുതൽ
എത്രമരണം ഭൂമിയിൽ...
എത്രകോടിശവപ്പുതപ്പുകൾ-
കൊണ്ണുമുടി, ഭൂമിയെ...!

പ്രാണിപത്താൽ നാലുനാഴിക,
വീണാപുവിനു നാലുനാൾ,
കൊന്നനാന ചെരിഞ്ഞുപോയാൽ
കൊന്നപുചീയാനാണ്ഡുകൾ...!
ജീവന്റെ ശരീരശേഷം
നാരുനാരായ വേർത്തിരിച്ച്
രാസമുലകസംശ്ലിഥതില,-
ടുക്കുവോരെ കൈതൊഴാം...!

രാസ്പകൾ പോരാട്ടവോരെ,
കീടകോടികളേ തൊഴാം...

സുക്ഷ്മജീവിക, ഉവരശുക്കിനെ
നീക്കി, യഞ്ചകുവിതിക്കുവോർ
തൃപ്പുകാരവർ ഭൂമിയാകെ-
തമുത്തുവാരിയൊരുക്കുവോർ..
അവരന്നശരകർമ്മയീരത
പുതുനിൽക്കുന്നോർ,
കുടിലമർത്ത്യകൃതങ്ങളാലേ
തോറുപോകുന്നോർ...!

ഈ ഭൂമിയു, മിതിലെ ഹരിത-
വസന്തശോകളും,
ഈ നദികളും, മിതിലെയുറവിൻ
കൂളിർവിശുദ്ധികളും
കാക്കുവാനായ് പ്രകൃതി പോറും
തൃപ്പുവേലക്കാർ...
അവരെ നമ്മുടെ കുടുകാരായ
തോറിയൽക്കാം...

വീടു, നാടുകൾ, ചന്ത, തെരുവും,
നഗരവും വച്ചിയും,
തോടു, പുഴയും കിണറു, കുളവും
കായലും കരയും
വൃത്തിയാക്കി, വിശുദ്ധമാക്കി,
മർത്ത്യവംശത്തെ
മഹാരോഗവിപത്തിൽനിന്നും
മുക്തമാക്കുക നാം..
വിസർജ്ജണശ്ര മറവുചെയ്തുമ-
നൃഷ്യസാംസ്കാരം.
മലിനമായതു വിമലമാക്കൽ
ഒജവസംസ്കാരം..

2 വിഷ്വു: താക്കീതും ഓർമ്മക്കുറിഷ്വും

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി

ബേം ഒന്ന് ആൺ വിഷ്വു. വൈശാഖമാസപ്പീറിവി. കൃടികാലത്തെ വിഷ്വവിശ്രീ അർത്ഥം, കണ്ണടച്ച്, അമ്മയുടെ കയ്യിൽ തുണി പുലരുമും സൃതനെന തേവാരപ്പുരയിലെത്തി അഷ്ടമംഗലവും നാളികേരവും കൊന്നയും തുളസിയും ദശപുഷ്പവും സർവ്വോപരി കൃഷ്ണചിത്രത്തിലെ സർബ്ലൂമാലയും കണ്ണനിറയെ കണ്ണികാണ്ണുകയാണ്. പിന്നെ ഉണക്കലെ രിയിൽ പുഴ്ന രാശി ആ ചെറുവെള്ളിക്കിണ്ണതോടെ വലത്തെ ഉള്ളം കയ്യിൽ കമഴ്ത്തി ചടക്കേം അക്കമോ മീതേ എന്നു കണ്ണത്തി ഏണ്ണ തെരു വിഷ്വവുലം അറിയുക. വൈജ്ഞാദ്വാരാളിയിലെ കാർഷികവിഭവങ്ങൾ സാക്ഷി. വിഷ്വവെക്കേന്നീട്ടത്തിന്റെ റഹ്യതയും അതു ചെലവാക്കേണ്ണ പരിപാടികളും പിന്നാലെ.

അമരകോശം പരിപ്പിച്ചപ്പോഴാണ് മുത്തച്ചുണ്ടെ കാൽക്കലിരുന്ന് 'സമ രാത്രിനിവേ കാലേ വിഷ്വവത്' (പകലും. രാത്രിയും തുല്യനിളം ആ കുന്നതാണ് വിഷ്വു) എന്ന വെളിവ് ഉൾക്കൊണ്ടത്. തുടർന്ന്, മുറ്റത്താരു കമ്പുനാട്ടി, മകരസംക്രമവും കർക്കിടക്കസംക്രമവും കണ്ണറിഞ്ഞു. ഏറെക്കഴിഞ്ഞാണ് ആ നിശലിനെ പിന്നപ്പറ്റി വടക്കൻ ചായ്വും തെക്കൻ ചായ്വും മനസ്സിലാക്കാൻ പറിച്ചത്. ഓരോ കൊല്ലവും ഇരുപതു മിനുട്ട് പിന്നാക്കം വന്നാണ് ഉത്തര-ദക്ഷിണായനങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നതെന്നും അതുവെച്ചു കണക്കുകൂട്ടിയാൽ എഴുപത്തിരിണ്ടുകൊല്ലും കൂടുന്നോൾ ഒരു ദിവസത്തെ അന്തരം സംക്രമത്തിന് വരുമെന്നും വിഷ്ണു അമ്മാവൻ പറഞ്ഞുതന്നു. വേദത്തിലെ ഒരു സംക്രമസൂചന കണക്കിലെടുത്താൽ ഇപ്പോൾ അറുപത്തെട്ടുവിവസം പിന്നിലാണ് സംക്രമങ്ങളും അധനങ്ങളും വിഷ്വവും വരുന്നത്. അപോൾ, വേദത്തിലെ ആ മന്ത്രത്തിന്റെ (സംവത്സരസ്യ യത് ഹാല്യഗുനി പുർണ്ണമാണോ മുഖത എവ സംവത്സരമാരഭ്യദിക്ഷണേ- കൃഷ്ണയജുസ്സ്, 43-ാം (പ്രശ്നം) രചനാകാലം സമം= 68X72 വർഷം മുമ്പ് എന്നു കിട്ടുന്നു. കണക്കുകൂട്ടിനോക്കുക. കണക്കും സുരൂന്നും കളിളുണ്ടോ. പടിഞ്ഞാറൻ ഇന്ത്യാളജീവിദർ മുൻ ഗവേഷണം ചെയ്ത് നാടകാക്ക പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന വേദകാലത്തിന്റെ ഭീമാബവം കണ്ണിയുന്നോൾ നടുങ്ങാതെയിരിക്കാനും ശൈലിക്കണം. കാരണം, ഈ അറിവ് ഒരു തുടക്കം മാത്രമായിരിക്കും.

ജീവിതത്തിലും കവിതയിലും എന്ന് കളരിയാശാണ് ആയ കാളി ദാസനാണ് എന്നെ 1987 ലെ ഉളജയിനിയിലേയ്ക്ക് നയിച്ചത്. അവിടെ

ചെന്നപ്പോഴാൻ മഹാകാളൻ സാക്ഷാത്ത് മഹാകാലഃ (മഹാകാലം, മഹാകാളൻ) ആണെന്നു മനസ്സിലായത്. മഹാകാലപദ്മാംഗം ഞാനവി ടെനിനു സമ്പാദിച്ചു. ഇന്ത്യയിലിനു നടപ്പിലിരിക്കുന്ന പദ്മാംഗസസ്യം ദായം ഉള്ളയിനി സ്വന്വായത്തെ ആസ്പദിച്ചുള്ളതാണ്. മെരീഡിയൻ സങ്കല്പപ്രകാരം ഉള്ളയിനി ഇന്ത്യയുടെ ശ്രീനിച്ചേരു ആകുന്നു. വേദാം ഗണങ്ങളിൽ ആറാമത്തേതായ ജോതിഷം(കവടിനിരത്തല്ല, നിരീക്ഷണാനി ശ്രംമായ ജ്യോതിശ്ചാസ്ത്രമാണിത്) അവിടെ പുഷ്കലമായി. ജ്യോതി ഷിമാർ (സവാവ് പിസി. ജോഷി മുതൽ മുരളിമനോഹർ ജോഷി വരെ യൈളുവർ) അവിടെ ഒരു വർഗ്ഗമായി വളർന്നു. അവർക്ക് ഒക്ഷിണാർഡു ഗോളത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങളേയും ശ്രദ്ധങ്ങളേയും നിരീക്ഷിച്ചുപറിക്കാൻ ഒരേയാരു സ്ഥാനം തെക്കെൻകേരളത്തിലെ അഗസ്ത്യകുടം ആണ്. ഈ നൂറും അഞ്ചുനേതരനെന്ന്. വൈദ്യുതായ് ഭരണകാലത്ത് അവിടെയായിരുന്നു ഒംപ്പൻവേറുറ്റി. ഇപ്പോൾ നിരീക്ഷണം ഉണ്ടാ, എന്തിന് നിരീക്ഷിക്കുന്നു, ആവോ!

തിരുവനന്തപുരത്തും തെക്കോട്ടും സമുദ്രചീതി എവിടേയും കാണുന്ന ഉച്ചമാളിയമൻകോവിലുകൾ ഉള്ളയിനിമഹാകാളിയുടെ ക്ഷത്രങ്ങളാകുന്നു. സാക്ഷാത്ത് അയ്യാവ് ആ നാമധേയത്തിൽത്തന്നെന്ന തന്റെ ക്ഷത്രം തെക്കാട്ടു നിലനിർത്തിയത് ഇന്നും കാണാം. ഉള്ളയിനി തിരുനിന്ന് ഇവിടേയ്ക്കു മാത്രമല്ല, ഇവിടെനിന്ന് അവിടേയ്ക്കും കണ്ണ് വിടർന്നവർ സമുദ്രത്തിനും. എൻവിപി. ഉണിത്തിരിയുടെ പുർവ്വിക്കനായ ശക്രനാമജ്യോതിംഗ്രും പദ്മാബിലെ ദിവാൺപദവി വഹിച്ച ആളാണ്. അഗസ്ത്യകുടത്തിൽനിന്ന് ഉയരുന്ന വൈദികമായ ദ്രോഗാശിയുമും തന്റെ വിമാനത്തിന്റെ തട്ടുപിളർന്നെന്നതി മനസ്സിലെ രജസ്സിനെ ആകെ നീകുന്നു എന്ന് ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ സീതാദേവിയോടു പരിയുന്നത് രഘുവംഗത്തിൽ വായിക്കാം. എന്തിന്. ശ്രദ്ധാസമയത്ത് ചന്ദ്രബിംബത്തിന്റെ മുഖത്തെ കളക്കമെന്ന് സാധാരണകാർ കരുതുന്നത് സത്യത്തിൽ ഭൂമിയും ഒരു നിശ്ചൽത്തനു('ചരായഹി ഭൂമേ ശശിനോ മലതേന ആരോഹിതാ ശുഖിമതഃപ്രജാഭി' രഘുവംഗം പതിമുന്നാം സർജ്ജം) എന്നു കാണിംബാൻ നിസ്സംശയം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. കോപ്പുനിക്കല്ലും ശലീലയോധ്യും മറ്റും ഇതു കണ്ണപീടിച്ചു യുറോപ്പിൽ അറിവിന്റെ പുനരുത്ഥാനം (Renaissance) നടപ്പിൽ വരുത്തിയതിന് പതിനെല്ലു നൂറുണ്ടകളിലും മുമ്പാണ് അവിടെന്ന് ഇത് കവിതയുടെ തെനിൽ ചാലിച്ചു ഇന്ത്യയുടെ കുരുനുനാവിൽ പകർന്നത് എന്നതും മറക്കേണ്ട.

വിഷ്ണു, പ്രകൃതിയിലെ പട്ടപരിവർത്തനമാണ്. എന്നാൽ, വേണ്ട വിധം കാണാൻ ശാമിച്ചാൽ, വിഷ്ണു സാതന്ത്ര്യം നേടിയിട്ടും സാംസ്കാരികമായ അടിമത്തം സ്വയം വരിക്കാൻ വെന്നുന്ന ഭാരതിയർക്ക് ഒരു ഓർമ്മക്കുറിപ്പും താക്കിതുമാണ്. നമുക്ക് സ്വന്തം വേരുകളോടു സല്ലപിക്കാൻ ഇന്ന പുണ്യകാലത്ത് ശ്രീലിച്ചുതുടങ്ങാം. മെക്കോഞ്ചയുടെ സൃഷ്ടിയായ സർവ്വകലാ(പ്രശ്നാലകൾ വഴി പ്രചരിക്കുന്ന അബദ്ധപ്രഖ്യാംഗങ്ങളെ തിരസ്കരിച്ചു ഉള്ളയിനി മഹാകാല പദ്മാംഗത്തിൽനിന്ന് അറിയുകൾ നേടാം; സ്വയം വളരാം. കാണിംബാൻ ആ വഴി കാട്ടിത്തരും.

കെക്സ്പ്രി
പ്രൈംഡ് പ്ലാസ്റ്റിക്കോഫൻസ്, കോഴിക്കോട്.

1.	രതിശ്രിൽപ്പചാരുതയുടെ വജുരാവോ, കൊണ്ടാർക്ക് വത്സല മോഹൻ	50.00
2.	ജമനകഷ്ട്രങ്ങളും വൃക്ഷങ്ങളും ഡോ. ടിആർ. ജയകുമാർ, ആർ. വിനോദകുമാർ	75.00
3.	ചുണ്ണാബലി വിലാസിനി	200.00
4.	സ്നേഹം ഒരു ഗണിതവിക്ഷണം ടിക്ക. ശക്തരനാരായാൻ	80.00
5.	സാദരം കെ. വിഷ്ണുനാരായാൻ	120.00
6.	ശത്രൂഘന്തന്റെ നോവേല്യുകൾ ശത്രൂഘന്തൻ	120.00
7.	രോഗശമനത്തിന് പ്രകട്ടിയുടെ വഴി ഡോ. ആർ. ശ്രീപിമണി	60.00
8.	പി കുഷ്ഠാസ്ഥിത്യയെ കടിച്ച പാന്പ് കെ. രഖുനാമൻ	70.00
9.	കെക്ലാസപരിക്രമണം വത്സല മോഹൻ	120.00
10.	എൻഡേസമുകളുടെ ലോകം എം. ശിവശക്രൻ	40.00
11.	കുരുടൻ മുങ്ങ - സാദിക് ഹിദായത്ത്. വിവി: വിലാസിനി	100.00
12.	അമീ കവി ഒറ്റാൻവി. കുറുപ്പ്	80.00
13.	തുരുത്ത് കടലട്ടുക്കുന്നു. ബെബ്ജു സിപി	40.00
14.	ബാഹ്യകിരണങ്ങൾ ആറ്റകോയ പള്ളിക്കണ്ണി	55.00
15.	ചരിത്രം ഉറങ്ങുന്ന ദേവസ്ഥാനങ്ങൾ	40.00
16.	കുട്ടികളും ഒപ്പം കുമ്പാടാട്ട് വിജയൻ കുമ്പാടാട്ട	75.00
17.	പണി തീരാത്ത വിട്ട് പാറപ്പുറത്ത്	150.00

3 ഉപചാരത്തിൽനിന്ന് ഉർക്കാഴ്ചയിലേയ്ക്ക്

(കവിതയിൽ എസ്. കെ. പൊറുക്കാട് ഫേടിയ
സംശയപദ്ധതിയുടെ എഴുരെയാരു അവലോകനം)
കെ.പി. ശങ്കരൻ

എല്ലാവർഷവും പുലർന്നുപോന്ന നാട്ടിൻപുറത്ത് പൊറുക്കാട് എന്ന ഒരു കുടുംബം എൻ്റെ പരിചയത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്നു— നാലഞ്ചു ശാഖകൾ മുള്ള ഓന്ന്. സാമ്പത്തികസ്ഥിതി, കേഷ്ട്രകാര്യസ്ഥത, ദേശനേതൃത്വം— എല്ലാംകൊണ്ടും അതു (പ്രമാണപ്പെട്ടതുതന്നെ. പക്ഷേ സാഹിത്യവാസന അവിടെ ആരെയെങ്കിലും സ്വപ്നിച്ചിരുന്നതായി അറിഞ്ഞുകൂട്ടല്ലോ. അതിനാൽ, വല്ലതും വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയ പിന്നതെത ഘട്ടത്തിൽ എൻ്റെ. പൊറുക്കാട് എന്നൊരു പേര് മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞപ്പോൾ, ഈതാരായിരിക്കും, എനിക്കു പരിചിതമായ പൊറുക്കാട് ആരും ആയിരിക്കാൻ ഇടയില്ലപ്പോൾ എന്ന് അതുപരെപ്പെട്ടു. പത്രക്കെ ധരിക്കുന്നു, പൊറുക്കാട് എന്ന പേര് മറ്റുപ്പേരുണ്ടെല്ലും പ്രചുരമാണെന്ന്.

പോരാ, പൊറുക്കാട് എന്ന പേരിന്റെ നിരുക്കതം ധരിക്കാനുള്ള വിധിയും പിരീകെ നേരിട്ടു. ഉയർന്ന ഭൂമി, കല്ലുപടർന്ന നിലം എന്നൊക്കെയാണബെത്ര പൊരാ എന്ന ശബ്ദത്തിന് അർത്ഥം സിദ്ധിക്കുക. അപ്പോൾ, ഉയർന്ന പ്രദേശത്തെ വനം എന്ന് പൊറുക്കാട് എന്ന വാക്കിന് പൊരുളും വരും പോലും. ആ വാക്ക് പല പ്രദേശത്തും പ്രചരിച്ചിരുന്നെല്ലാം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ സാംഗത്യം, ഒരു പക്ഷേ, അതോടെ പ്രകടമായി. എന്നാലും, എൻ്റെ. പൊറുക്കാട് എന്ന എഴുത്തുകാരൻ എത്താനും വായനകളിലും ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കിയ പ്രതിച്ഛായയോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടു പോവുമോ ഈ ഉയർന്ന പ്രദേശവും വനവുമാകെ? സിവിഡേയാട് എന്നതിനേക്കാൾ അദ്ദേഹത്തിന് താഴിംബിബസം എറുക പ്രാതുമേനോനോടെപ്പോൾ? ഇവക്ക് ആശങ്കകൾ അവശേഷിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

കമേണ, പൊറുക്കാടിന്റെ കൃതികളുമായുള്ള കുടുതൽ പരിചയത്തിലും, വിശേഷിച്ചിട്ടും ചില കമകളുടെ ഗാധപാരായണത്തിലും, കേവലം സാഹ്യനാർമ്മണങ്ങൾക്കും കുസൃതി വിളയുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കും മറ്റും അതിതമായി, മനുഷ്യമനസ്സിലെ മലകളും കാടുകളും ചുഴികളും ആശങ്കളും എന്ന സാന്നിധ്യം ഈ എഴുത്തുകാരൻ അനാവരണം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ— ആ സാംഗതി കൂദരെയകിലും തിരിച്ചറിയാറായി. പക്ഷേ കവിതയിൽ അത്തരം ഘടനകൾ വിരളമല്ലെ എന്ന സന്ദേഹം തീരുന്നില്ല. പ്രശ്നസ്തമാണല്ലോ 'പ്രേമശിൽപ്പ്'എന്ന രചന. അതിൽ പ്രാലയം ആ പ്രമേയം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സാന്ദ്രതയും സംഘർഷസാധ്യതയും പരിചരണത്തിൽ പുർണ്ണമായി മലപ്രാപ്തി പൂക്കുന്നുണ്ടോ? പൊരുക്കാടിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരൻ എന്ന നിലയ്ക്ക്, ഈവക്ക് വ്യാകു

വതകൾ വളർത്തുന്ന അലട്ടാടോടയാണ് ഞാൻ ആ കവിതകളെ ഉപയാതിലൊന്നു സ്വപർശിച്ച് ഈ കുറിപ്പ് ഒരുക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നത് എന്ന തുടക്കത്തിലേ തുറന്നുപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

1937ൽ പുറത്തുവന്ന പ്രഭാതകാന്തി'യാകുന്നു പൊറുക്കാട്ടുക വിതകളുടെ അരുണോദയം അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന പ്രമാക്യതി. അന്ന് വെറും നാലണ്ണ- ഇന്നത്തെ ഇരുപത്തിബാഹുപെപസ്- ആണ് പ്രസാധക രാധ കോഴിക്കോടെ കെആർ. ബ്രോഡ്‌സ് ഇതിനു വില ഇടത്! മുണ്ടെറേ റി മാസ്റ്റ് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞപോലെ. രാമാധണം- ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടുക ഇടു കുന്നാംകുളം പതിപ്പുകൾ പറ്റണംഡായ്‌കൾ- എഴുപത്തിബാഹുപെപസ്- ആഴ്ചുചുന്നകളിലും ഉത്സവപ്രീസുകളിലുംഅടക്കം വിൽപ്പനയ്ക്കെ ത്തിയിരുന്ന കാലം!- പകർപ്പുവകാശം ഗ്രനൂകർത്താവിന് എന്നതും ദാനിക്കേണ്ടതുതന്നെ. ഈ അവകാശം പിന്നെ പൊറുക്കാട്ടിന് പ്രയോജ നമ്പ്പട്ടിനേരണിവന്നുവോ, നിശ്ചയമില്ല.

'പ്രഭാതകാന്തി' സമാഹരിക്കുമ്പോൾ കവിക്കു പ്രായം ഇരുപത്തി നാലാഖം; ഇതിലെ അതാതു ഇനങ്ങൾ എഴുതുമ്പോഴോ, അതിലും കുറവും. ആ പ്രായത്തിലും ഒന്നാംതരം രചനകൾ പിന്നുകുടാ എന്നൊന്നുമില്ല. ഇവിടെ അതുണ്ഡായില്ല എന്നതാകുന്നു നേര. ആബ്യാനത്തിലോ ജീവിതമോധനയ്ക്കിലോ പോട്ടു. അതിലും കനങ്കുറഞ്ഞ അംശങ്ങളിൽപ്പോലും, ഭാവമല്ല അഭാവമാകുന്നു ഈ സമാഹാരം നല്കുന്ന അനുഭവം. ആയിരത്തിനേത്താളളായിരത്തി മുപ്പതുകളിൽ മലയാളകവിത സാക്ഷാൽക്കരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന മുതിർച്ചയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാ വുമല്ലോ, സാഭാവികമായും, നാം 'പ്രഭാതകാന്തി' പരിശോധിക്കുക. ആ ശാൻ നേരത്തെ അന്തരിച്ചത് ഇരിക്കേണ്ട; വള്ളത്തോഴ തന്റെ മുഖ്യക്കു തികൾ മിക്കതും അനേന്നയ്ക്ക് ആവിഷ്കരിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. വാസ്തവ ത്തിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ സാധ്യനീതയ്ക്കു വഴണാവുന്ന പാകത്തിലാ വും പൊറുക്കാട്ടിന്റെ ആരമ്പിതയുടെ പല വരണ്ണല്ലോ ഏന്നല്ലോ നാം പ്രതീക്ഷിക്കുക? എന്നാലോ, 'പ്രഭാതകാന്തി'യുടെ ഇനങ്ങളിൽ എരെയും സാക്ഷ്യപ്പെടുന്നത് അംബുതം, ഉള്ളൂരിന്റെ ശൈലികളോടുള്ള ആകർഷണമാകുന്നു. ശീർഷകകവിത പ്രഭാതവർഗ്ഗനയാകുന്നത് അനീതെന്ന നിലയ്ക്ക് അസംഗതമല്ലായിരിക്കാം. താൻ താലോലിക്കുന്ന പ്രഭാതം, പക്ഷ, തനിപ്രഭാതമായി പരിമിതപ്പെടുന്നു എന്നതലേതു, മാറിയിരുന്ന അഭിരുചിയെ നിരാശപ്പെടുത്തുക. അലക്കാരനിബിശമാണ് അവതരണം. സാമാന്യം സങ്കടം ഉണ്ടാക്കിയെങ്കാവുന്ന ഒരു പരമ്പരിതയുപകംകൊണ്ട് ഈ സംഗതി ഉദാഹരിക്കാൻ എന്നുവാദിക്കുക.

'കുറിരുൾക്കുള്ളശണക്കാശേയപ്പുതപ്പിൽനി-

നാരാൽ പ്രകൃതിവിപണിക്കര

സുരക്കണാളടക്കത്തുടൻ മീട്ടുന

സാരസസംഗീതം പൊങ്ങുകയായ'

എളുപ്പം അർത്ഥഗവണത്തിനു നിരക്കുന്നതല്ല ശബ്ദവ്യത്യാസം. അതിനാൽ വിവരണം വേണ്ടിവരുന്നു; പ്രകൃതിയുടെ വീണ ഇരുട്ട് എന്ന കരുതൽ പട്ടുകൊണ്ട് പുതപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കയൊയിരുന്നു ഇതുവരെ. ഇപ്പോൾ സുരൂകരങ്ങൾ-'കര'ത്തിന് കൈ, രശ്മി- രണ്ടർത്ഥവും ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുമെന്നു വ്യക്തം- ആ പുതപ്പുമാറ്റി വിണായെടുത്തു മീട്ടിത്തു ഞാ. ആ സംഗീതം നാലുപാടും ഉയരുന്നു.

ഈ പ്രകൃതം ഒന്നോ രണ്ടോ ഇനങ്ങളിലായി തുണ്ടുന്നീല്ല.

സുരൂൻ തിളപ്പിച്ച് ആകാശപ്പാല് (സുരൻ തപിപ്പിച്ചുരംബരക്ഷിരം) രാത്രി എന്ന ഗോപിക കടയുന്നു; അപ്പോൾ പൊങ്ങിയ വെള്ളയാണു പോലും ചട്ടഗോളം! ('ചട്ടരശ്മി'എന്ന കവിത). അല്ലെങ്കിലോ, 'രചനിയാം പുള്ളിക്കുയിലിട്ട് അഞ്ചശ്യം', 'അല്ലിൻമശത്തീ ആകാശത്തിന്റെ ചിപ്പിയിൽ മെല്ലെ വളർന്ന മുത്ത്.' അങ്ങനെ നീളുന്നു ചട്ടനുള്ള അലകാ രണ്ടൾ. പഴയ ആസ്വാദനം കല്ലേവെച്ച് ഒരു വാക്കുപയോഗിച്ചിരുന്നുവ ല്ലോ. 'ഉള്ളേവകല്ലോലിതം' എന്ന്, അതുതനെനവേണം ഇത്തരം അലകാരണങ്ങളെ വാഴ്ത്താൻ! അചികിത്സയായിരുന്നു ഈ അലകാരബാധ എന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ മറ്റാരു ദ്രശ്യടാനംകൂടി സ്വപർശിക്കുന്നേട്ട്; അന്ത് മയ്യൻിലെ പട്ടണത്താറിൾചക്രവാളം; സുരൂൻ അപ്രത്യക്ഷനാവുകയായി. നാനാനിറങ്ങൾ പരന്നും പകർന്നു അപ്പോൾ വാനും സുമോഹനം ആവും. എന്നാൽ നാനാനിറങ്ങൾ പരന്നുപകരുന്നത്, 'ആദിത്യപ്പാൽക്കിരിട്ടനെ (സുരൂൻ എന്ന സർബ്ബവർണ്ണത്തിലുള്ള പുഞ്ചവിനെ) പിടിക്കുവാൻ ഹാ തകംനോക്കുനൊരോന്തുപോബെല്ല' എന്നു വർണ്ണിക്കുപ്പാലോ!.....

'പ്രഭാതകാന്തി'യിലെ മുന്നാംകവിതയാണ് 'മൺഡിയറയിൽ'. അണയാത്ത നായകനെച്ചാല്ലീ വിഹാരയാകുന്ന വിരഹിനിയാണ് ഇതിലെ കമാപാത്രം. തോഴിയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിലും സന്ദർഭം നാടകീയമാകുന്നു. നരനായിങ്ങനെ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നിരക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചാലും, മുദ്രഭാവങ്ങളെല്ലക്കാണഭാണ്ടം ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് നിരക്കുന്നത് എന്ന് സമ്മതിക്കാതെ വയ്ക്കുന്നതിലും മറ്റാനിലേയ്ക്കു കടക്കുവേണ്ടാണുക, കവി സന്തം നില തിരിച്ചറിയുന്നില്ലോ എന്നാവും.

വ്യവഹാരപ്രാഥാണ്യമുള്ള പദങ്ങൾ വിനൃസിക്കുക എന്ന പാകം പാലിക്കുന്നതു പോരാ ഫുന്നാകുന്നു വേരെ പൊതുവെ നടത്തേണ്ട നിരീക്ഷണം. സർബ്ബത്തിളക്കം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പിന്തജാലഭാസ്സ് എന്നാരുപടപ്പിനെ പൊരുക്കാട്ടിൽനിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാമോ? പിൽക്കാലം തത്ത്, തന്റെ നോവലുകളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, നാട്രൂഭാഷയുടെ ചമത്കാരം നാമൈ പഠിപ്പിച്ച് പ്രതിഭയാണ്ണോ ഇദ്ദേഹം—

'പ്രഭാതകാന്തി' യുടെ പേരിൽ, ഈ ശതാബ്ദി സന്ദർഭത്തിൽ, പൊരുക്കാട്ട് എന്ന പ്രതിഭയെക്കുറിച്ച് അപേക്ഷയിൽ നിരീക്ഷിക്കേണ്ടിവ്വാ തിൽ ദ്രശ്യമുണ്ട്. അത് വിമർശനത്തിന്റെ ഖാധ്യത എന്നേ വിചാരിക്കേണ്ടും. ഭാഗ്യമെന്തെന്നാൽ, തന്റെ കവിതകളുടെ രണ്ടാമത്തെ സമാഹാരമായ 'സഖാരിയുടെ ശീതങ്ങൾ' മിക്കവാറും മറ്റാരു പൊരുക്കാട്ടിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. സാഹിത്യപഠനത്തിൽ സവിശേഷസ്ഥാനമുള്ള സാങ്കേതികപദ്ധതാണ്ണോ സഖാരി. സധിരാ എന്നർത്ഥമുള്ള സ്ഥായി എന്ന പദത്തിന്റെ അപരമാകുന്നു ഈത്. ശരിയാണ്ണോ, കാലം മാറി കവിതയുടെ രൂപം ലഘുവായതോടെ, സ്ഥായിഭാവത്തോളം തന്നെന്നോ അതിലേരെന്നോ പരിഗണനയ്ക്ക് സഖാരിഭാവം പാത്രമായി. ഈ വശം ഇരിക്കേതെന്നെ, പൊരുക്കാട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുന്നതാളും, സഖാരി എന്ന പ്രയോഗത്തിന് സ്ഥായിയുടെ അപരം എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ പ്രസക്തിയുണ്ട്. യാത്രികൾ എന്ന നിലയിൽ താൻ അനന്ന് അവിടവിടെ നിന്ന് സിക്കിക്കുന്ന അനുഭൂതികളുടെ ശേഖരം എന്ന സഭാവം, ഈ സമാഹാരത്തിലെ ഇനങ്ങൾക്ക് വേറിട്ടോരു സത്താമരുളുന്നു. പുതിയ ഓരോപതിപ്പിലും ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ എല്ലാംകുടുന്നു എന്നത് ശരേയും. 1946-

ലെ എന്നാംപതിപ്പിൽ പത്തുകവിതകളായിരുന്നത്, 1953-ലെ രണ്ടാംപതിപ്പിൽ നാലെല്ലം പുതുതായി ചേർന്ന് പതിനൊല്ലും, പിന്നെ ഒരെല്ല മുന്നാംപതിപ്പിൽ മുന്നൊല്ലംകുടി ചേർന്ന് പതിനേഴും ആയി പെരുക്കി. കവിയിലെ യാത്രികൻ കവിതകൾക്ക് പുതിയ സാധ്യതകൾ കണ്ണഭത്തുന്നു എന്നിട്ടത്തെന്തെ ഈ പെരുപ്പം പ്രധാനമാകുന്നത്. പ്രമേയപരമായി മാത്രമല്ല, ദർശനപരമായും ഇവിടെ കവിത എന്നെന്ന വിശാലവും കൃതാർത്ഥവും ആവുന്നു. പതിനേഴുകവിതകളുള്ള മുന്നാംപതിപ്പാൺ എന്നിക്കു പരിശോധിക്കാൻകഴിഞ്ഞത്. അതാവട്ട്, 'പ്രഭാതകാന്തി'യെപ്പറ്റി പറയേണ്ടിവന്ന പരുഷത്തിന് എളീയപാകത്തിലെങ്കിലും പ്രായശ്വിന്തമായേക്കാംഎന്ന് എന്നെ ആശസിപ്പിക്കുന്നു.

'പുതിയിലെ സുരേദാദയം' പോലെ വല്ല ഇന്ത്യൻലുമായി അലക്കാരദേശത്തിന്റെ 'കിഡിച്ചുപ്പഷ്' ഈ രണ്ടാം സമാഹാരത്തിലും കിട്ടിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ എന്നാംപതിപ്പിനെന്നുതിയ ആമുഖത്തിൽ, അതുസംബന്ധിച്ചുള്ള തന്റെ അരുചി മഹാകവി ജി. ശക്രക്കുപ്പ് മിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പൊറുക്കാടിന്റെകവിത പിന്നെപ്പിനെന്ന മുതിർന്നുവരുന്നതിന്റെ മുദ്രകളും 'സഞ്ചാരിയുടെ ഗീതങ്ങൾ'ഒന്തിൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുന്നു എന്നതുന്തെ പ്രധാനം. ജീവിതത്തിനു നേർക്ക് സാനുലിതമായ ഒരു സഹിപനം സാരുപിക്കപ്പെട്ടുന്നതുതന്നെ ഇവയിൽ സാരഗർഭം. 1940- കളുടെ അരുംഭത്തിൽ ബോംബെയിൽവെച്ച് ആവിർഭവിക്കുന്ന 'എന്ന് ജീവിതം' കവി എന്ന നിലയിൽ പൊറുക്കാടു നടത്തുന്ന നയപ്രവൃത്താപനമായി എടുക്കാം. കവി നയപ്രവൃത്താപനം നടന്നേണ്ടതുണ്ടോ, രചനകളിൽ നയപതിപ്പിലെന്നും നടത്തിയാൽപോരോ എന്ന തർക്കം തൽക്കാലം മാറ്റിവെയ്ക്കുക. അന്ന് കേരളത്തിൽ വിഷയാദരോഗം പകർച്ചവ്യാധിപോലെ പടരുകയായിരുന്നു എന്ന് മരക്കരുതല്ലോ. പുതിയപ്രതിഭകളെ അതിന്റെ പ്രലോഭനം മയക്കിക്കളെന്തിരുന്നു. എന്നിരുക്കേ, എതിർന്നാദം പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെന്ന മൃക്കുന്നതിനു ന്യായമുണ്ട്. അക്കാലത്ത് പൊറുക്കാടിന്റെ ബോംബേജിവിതം അരിഷ്ടിച്ചും ആകുലപ്പെടും അങ്ങനെന്ന രണ്ടുംകൂടിമുട്ടിക്കുന്ന അദ്യാസത്തിലായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നിട്ടും തനിക്ക് ജീവിതത്തോട് വെരാഗ്രമാനുമില്ലോ എന്നവർണ്ണം ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറിയുന്നതുന്തുന്തെ 'എന്ന് ജീവിതം' ഉദാരമാവുന്നത്. അതോ, മറുവശം വിഗണിക്കുന്നില്ലോ എന്നും ഓർക്കണം.

'ഇവിടെ നീതിനു കോവിലിൽക്കണ്ണുണ്ടാൻ

കുടക്കുവാനു കാവൽക്കിൽക്കുന്നതായ!

ചതവുപറ്റിയോരാത്മാർത്ഥതയുടെ

ഹൃദയദേശകരോദനം കേട്ടു ഞാൻ'

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ അനുഭവനം എന്നു കരുതാവുന്ന ഈ ഇരട്ടികൾ സമുഹാദരനയിലെ വൈരുദ്യങ്ങളുടെ നേരെ ഈ കവി കണ്ണടക്കാനില്ലെന്നുണ്ട് എന്ന് സ്വപ്നക്കലുന്നുണ്ടല്ലോ- പക്ഷേ അതു നിരാശയക്കൊണ്ടേയെന്നും ഹൃദയത്തിനു പ്രേരിപ്പായില്ലോ. 'നീഡില്ലുമോമനീലാവും കണക്കുതാൻ മടക്കലർന്നുല്ലസിക്കുന്നു ജീവിതം' എന്നാവുന്നു തനിക്കു നിർബന്ധിക്കാൻകഴിഞ്ഞ നേരം.

'വിറകുകൊള്ളിപ്പോൽ രാത്രിയിൽ തൃക്കതമാം

തെരുവരികിൽ കിടക്കുന്ന യാചന'

എന്ന്, ഉക്തിവെച്ചിത്ര്യം പാകത്തിന് ഇണക്കി, ആവിഷ്കാരം ഉറഞ്ഞസ്വല്പമാക്കുക എന്ന കർത്തവ്യത്തിലേയ്ക്ക് ആ നിർധാരം ത

നെ ഉണ്ടത്തുനു. എതായാലും എസ്.കെ.യുടെ എറെ ഉദ്യർക്കപ്പേട്ട ഹരടികളിലാണ് 'എൻ ജീവിതത്തിന്റെ സമാപനം. അവ ഇങ്ങനെ:

"മരണഗന്ധം കലർന്നതാണെങ്കിലും

ഒരു നിയമവുമേലാത്തതെങ്കിലും

ഒരു നിർത്തോകസപനമാണെങ്കിലും

മധ്യരംഗാണിക്കുമിംജീവിതം."

ഹരിദാരത്തിലെ ഗംഗയുടെ സാന്നിധ്യം പൊറുക്കാട്ടിന്റെ സരസ്വതിയെ താളമേളത്രംഗിതയാക്കുന്നു:

"അനവരതം പിമമുരുകിയൊഴുകിവരും ഗംഗേ,

വനവിഭവാഷ്യികളെയും തച്ചുകിവരും ഗംഗേ"

എന്ന് ആകർഷകമല്ലായ്കയില്ല ആ സാഭാഗ്യം. അതിന്റെ പരിമിതി അറിയുക, ഒരുപക്ഷേ, പിൽക്കാലത്ത് പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ ഈ തേസനിധിയെ സാക്ഷ്യമാക്കിയെന്നും ഹരിദാരഗംഗയിൽ' എന്ന കവിതയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നോഴ്ത്തേ. 'വൈദ്യുതദിപമെരിയുമപ്പാതയിൽ, അവിടെ, 'വൈക്കുബ്യുമാർന്ന മരത്തിന്റെ ചില്ലയിൽ'" കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ ഒരു പക്ഷിയെ കണ്ണെത്തുന്നു. 'അസ്തന്തഗമിച്ചതാമേരോപുരാതന സംസ്കാരസാമ്യസ്വന്നനിലിനനായ്, ഭീമാം ശ്രദ്ധയും പിശുണ്ണാതെ', രോമപ്പുതപ്പുള്ളൂച്ച ആ പക്ഷി എക്കാകിയായ് വാഴുകയായിരുന്നുപോലും. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ തന്നെ ഈ പക്ഷി എന്നു തിരിച്ചറിയാൻ തെരുക്കമെല്ലാലോ. അങ്ങനെ സാന്ദ്രമായ ഒരു സംസ്കാരപറമ്പ തിലേയ്ക്ക് കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെകവിത പാകപ്പെടുന്നു. അതുരം ആഴത്തിലേയ്ക്കുള്ള അപത്തിക്ഷിതമായ പരിണാമി എസ്കെ.യു.കെ. വിവക്ഷിച്ചിരിക്കു. എക്കിലും,

"മുന്നിന്നേവിനിയിനി നീയൊഴുകുക താഴത്തെ-

അജന്തത്തിന്ന് മലിനതകൾ കഴുകിടുവാൻ വേഗം"

എന്ന് കലാശത്തിൽ ഗംഗയോടു നിർദ്ദേശിക്കുന്നോൾ, സ്വന്നരും സാമുഹികമായി സാഹമല്ലോ നേടുക എന്ന ആശയം അന്തർഭവിക്കുന്നതു കാണാതിരുന്നുകൂടാ.

ഉടൻതന്നെ ഓർക്കരെട്ട്: സ്ഥലസന്ദർശനം സംസ്കാരപറമ്പന്തിലേയ്ക്കും സമകാലികഭോധത്തിലേയ്ക്കും എസ്കെയിലെ സഖ്യാരിയെ ഇടയ്ക്ക് ഉണ്ടത്താതിരിക്കുന്നില്ല. 1939-ലെ രചനയായ 'ത്രിപൂരയിൽ' ഇതിന് ഉദാഹരണമാവുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യചോദനംകൊണ്ട് ഇതു ത്രസിക്കുന്നത് സാർത്ഥകം.

സംസ്കാരപരമ്പന്തിലേയ്ക്കാവണമെന്നില്ല, സാഭാഗ്യനഷ്ടന്തിന്റെ സമരണയിലേയ്ക്കാവാം ചിലപ്പോൾ നടക്കുന്ന ഉണ്ടച്ച. നിർത്താൻ മനസ്സില്ലാതെ നീളുന്നതായി തോന്നിക്കുന്ന 'കാളിന്ത' എന്ന കവിതയിൽ ഇതു സംഭവിക്കുന്നു. 'ഗാമതൻ കർത്താവ്' തന്റെ ബാലപ്പുദയത്തിൽ കൊത്തിയ 'ഗാമമായ ചിത്രം അയവിക്കാവെ', 'മർത്ത്യജീവിതയാമാർത്തുത്തിന്റെ പാശവെളിച്ച'ത്തിലേയ്ക്ക് ഉണ്ടാൻ തനിക്ക് ഉത്സാഹം പോരാ പോരെട്ട്. ആ പുർവ്വിക്കരും പ്രശസ്തനായ പിൻഗാമിയുണ്ടല്ലോ, മഹാകവി വള്ളതേശാർ, അദ്ദേഹം കാളിന്തയേയുംമറ്റും ചൊല്ലി ആവിഷ്കരിച്ച രോമന്മത്തിന്റെ രൂപി ഓളംവെട്ടുന മനസ്സുകൾക്ക് പൊറുക്കാട്ടി ന്റെ ഈ അയവിറകളിന് നീളമേറുന്നു എന്ന തോന്നൽ ഒഴിവാക്കാൻ

പ്രയാസമാവിഡ്യേ എന്നു പേടി! 'കേരളഗാനം' എന്ന പേരിൽ അയവിറകുന്ന സ്ഥിരം ഇനങ്ങൾക്കാവട്ട്, കവി അന്ന് (1939) ബോംഗൈയിൽ പ്രവാസം അനുഭവിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന പ്രസക്തി അവകാശപ്പെട്ടാം.

ഈ പ്രവാസിയുടെ കേരളപ്രേമം പ്രത്യുക്ഷമാവുന്ന പ്രകരണ അർഹവെരുയും കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന് 'പ്രവാസി' എന്നുതന്നെ പേരുള്ള ലഭ്യരചന (1950). താൻ ഇറ്റലിയിൽ ചുറിത്തിരിയുകയാണ്, മുതിരിച്ചാറും മണ്ണും ചിന്നുന്ന അവിട്ടുതന്നെ മലയോരങ്ങൾ ആ മധുര വള്ളി പടരുന്ന പന്തലുകളാൽ മനോഹരംതന്നെ. അപ്പാഴും, പൊറുക്കാടിന്റെ ബോധാധി മഞ്ഞാനാണെന്നുമാത്രം:

"കിട്ടുകില്ലവയക്കെന്നാൽ എൻ്റെ കേരളനാട്ടി-
നാറുവക്കിലേയ്ക്കാണ്ണുനിൽക്കുമതെങ്ങിൽ ഭംഗി!"

അപ്പാർ കാണ്ണുബോർ താൻ കരുതും: 'തുഹിനപർവ്വതത്താമര
പുഷ്പമാണല്ലോ ഈ പ്രദേശം. ഒപ്പുതന്നെ, 'ഉദയിതീരത്തിലർഖപ
മുള്ളമാം പുതിയ കേതകം' (കടക്കരയിൽ പാതിവിടർന്ന കൈതപ്പ്)
എന്നു കേരളത്തെ കണക്കിലെടുക്കയും ചെയ്യുന്നു.

നെഹറ്റുവിഡി ചിത്രയരിയാൻ സജ്ജമാകിയ നിമിഷത്തെ കേ
ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒന്നാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ ഒടുക്കത്തെ ക
വിത. അതിലെ സരഭേം സുക്ഷിക്കേണ്ടതുതന്നെ. എന്നാൽ തൊട്ടുമു
സുള്ള 'തിരുന്നല്ലിയിൽ' എന്ന ചെന്തിലെ സരഭേംമുത്ര കുടുതൽ
സുക്ഷിക്കേണ്ടത്. പാർല്യൂമെന്റിംഗം എന്ന പദവിയിൽ താൻ ആദിവാസി
കൈശമം അനേപ്പിക്കുന്ന ഒരുദ്ധാഗികബാധ്യതയുമായി ചെന്നതിന്റെ ആ
നൃഭവം.- വല്ലുതന്നെ അത്. നമുക്കറിയാം, ഇത്തരം ബാധ്യത
ക്കൊള്ളാക്കു എങ്ങനെന്ന നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടുന്നു എന്ന്. എക്കില്ലോ എൻ്റെ
യെപ്പോലെരു ഹൃദയാലുവിന് സരം നിറ്റപ്പായതയെച്ചാല്ലോ ദുഃഖി
ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. ആദിവാസികൈശമം എന്ന ഫോഷ്മാക്കു
കേമം. പകേഷ ഫലമോ? വെറുതെയല്ല ഗോത്രമുപ്പൻ വിക്ഷുഖ്യാനും
വിഷണ്ണുനുമാവുന്നത്. 'പണിയാളുരെ വേണം ജന്മിക്കു പണിപ്പോലെ
പണിവും സാമ്പാദ്യമായ്'; ഒപ്പം ഒരെന്നുകൂട്ടി ചേരുന്നു എന്നതുന്തെ യു
ണിയൻനേരതാക്കലും ഒക്കെക്കൂട്ടി ഉണ്ടാക്കിയ നേട്ടം. ആ ഒരെന്നുമാവ
ട്ട, വേറോന്നുമല്ല, 'സാമ്യവാദം!'. ഇത്തരം ചുഷണം തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടു
നന്തിന്റെ തെളിവ് ഗോത്രമുപ്പൻ അമർഷംതുള്ളുവുന്ന വാക്കുകളിൽ
തെറിച്ചുവിഴുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിൽ കവി സ്വയം ഉ
തിരിക്കുന്ന ക്ഷമാപനത്തിലുത്രെ മേലേസുചിപ്പിച്ച സരഭേം സ്വംഗുരി
ക്കുന്നത്.

"അടിയപ്പരുമാ, നിൻ ചോദ്യത്തിൻ വട്ടവേന്തി
വിടകൊള്ളുകയാണിന്നോടരും, ശുഭകാംക്ഷി"

എന്നാകുന്നു ആ സരഭേതതിന്റെ സുചകകം. അപ്പാർ കവിയു
ട മിഴി, മിഞ്ഞെ സുരൂനുപിഡേ, അന്തിമാന്ത്രം കരിമേഖാങ്ങൾ ഇള
കുന്നതിലേയ്ക്കു നീളുന്നു. 'നാളെ വിളയാൻപോകും നാളിൻ പണിയാ
ളരപ്പോലെ' എന്ന് ആ കരിമേഖാങ്ങളെ കൽപ്പിച്ചതിൽ കേവലം ഉപമ
യിലോതുണ്ടാത്ത പൊരുളുകൾ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. മാനവസമു
ഡായത്തിന്റെ പുർണ്ണത ഒരു നവസംസ്കാരത്തിന്റെ ആഗമംആന പ്ര
ത്യാഗയോടിണക്കുന്നതും അർത്ഥഗർഭമുത്രെ.

ആ പ്രത്യാഗ്രയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ പ്രായം അനുഭോട്ടുകുന്നു. ഈ
നും, അനും പൊറുക്കാട് ശുഭമാണസിച്ച ആ ആദിവാസികളുടെ അവ

സ്ഥയോ? ഇവ സമാഹാരത്തിന്റെ സംവിധാനത്തിൽ, 'തിരുന്നല്ലിയിൽ' എന്ന ആദിവാസിവിഷയകമായ കവിതയുടെ തൊട്ടുപിന്നാലെയതെ 'ശാന്തിപ്രഭം' എന്ന നെഹർഗുസമാധിവിഷയകമായ കവിതയുടെ സ്ഥാനം. ഇത് ആകസ്മികമാവാം. എന്നാലും ഇവ സ്ഥാനസവിശേഷത, ഇന്ന് ആദിവാസികളുടെ അവസ്ഥയെന്ന് എന്ന ആലോചനയോടൊന്നിച്ചുതുന്ന, മറുവശരെതക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനയിലേയ്ക്കും നമ്മെ നയിച്ചു യങ്കാം: ഇന്നും നെഹർഗുട്ടുംബത്തിന്റെയും അതുപോലെ അധികാര മൺസ്വലത്തിൽ കേന്ദ്രിയവരുടെയും അവസ്ഥയോ? പൊരുട്ടക്കാട്ടിന്റെ ആശംസ അതുപുതെക്കിലും പുഷ്പിച്ചുവോ?—

സംസ്കാരത്തിന്റെ ആദിലൈസാതല്ലുകൾപ്പറ്റിയുള്ള ബോധം; ആദ്ദേഹതല്ലുകൾ അങ്ങിങ്ങുചിത്തി വ്യത്യസ്ത പരിണതികൾക്കുവിധേയമാകേണ്ടിവരികഎന്ന ചരിത്രഗതിയെപ്പറ്റി, ഒരുപക്ഷേ അയുഷക്തികം എന്നറിയുന്നോഴും, ഉള്ളിന വേദം- ഇങ്ങനെ എന്ന് കവിതയുടെ മാത്രം മുലയനമാണ് എന്നതല്ലോ നേര്? മന്ത്രശർക്കാണുകയും മധ്യ രണ്ടശർക്കുകയും ചെയ്യുന്നോഴും, ആളുകൾക്ക് ഒരു പര്യുത്സൂക്ഷിംഭവം അനുഭവപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, അതിനർത്ഥം, അവർ, അറിയാതെ, എന്നതോ ഭാവസ്ഥിരണ്ടുള്ളായ അതിതസ്തഹ്യങ്ങളെ അയവിറക്കുന്നു എന്നുതന്നെ— ഇങ്ങനെന്നെന്നാരു കാളിഭാസവപചനമുണ്ടല്ലോ. (ശാകുന്നളം-അഞ്ചാമംഗം) അതിലോഡം നീളംാം ഇവിടെ സുചിപ്പിച്ച ആദിലൈസാതല്ലുകളിൽ അനിയതമായി മുളിപ്പുറക്കുന്ന സ്ഥൂതി. എന്ന്കൈക്കവിതകളുടെ മുന്നാമത്തെ സമാഹാരമായ (1958) 'പ്രേമശിൽപ്പി'യിലെ പ്രാഥമിക്കഷ്ടകിയായ ഒരു 'ബോഹിമീൻ സ്വപ്നം', സാഖ്യുതകൾ മുഴുവൻ സാക്ഷാത്കരിച്ചുകൊണ്ടായാലും അല്ലെങ്കിലും മുകളിൽ നിർദ്ദേശിച്ച മുലവാവത്തിൽ സ്വർഗിക്കുന്നു എന്നതായെ നിർസ്സായകം.

"പുനിലാവിലെ സ്വപ്നം മാണംതുപോയ, പ്രഭാതമായ;
പ്രാതലിൻ പുകപൊങ്ങാി കുടാരമുട്ടങ്ങളിൽ;
നിൽക്കുന്ന താനപ്പൂഴും ഡാനുംബിൻ കരയിലെ
പ്ലൂർക്കളുത്തിലെ കാട്ടുപെപ്പുമരരേഖാട്ടിൽത്തന്നെ."

എന്ന അതിന്റെ സ്ഥാപനത്തിന് സാധാരണയിൽക്കവിഞ്ഞ പൊരുളുണ്ട് എന്ന് ആ വശം സംഗ്രഹിക്കുന്നു.

എതായാലും എസ്കൈ, തന്റെ ഒരു കമാപാത്രം (നുബിയൻ നർത്തകി) ആദിമമർത്ത്യസ്ത്രത്തിൽ കാമവികാരത്തരംഗം ആട്ടുന്നതു കാണിച്ചുതുന്ന കാര്യം എടുത്തുപറയുടെ, സാഹിത്യത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തത രൂപങ്ങളിൽ സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്ന ഇവ വിദർഘനായശിൽപ്പി, കവിതയിലുടെ സുഷ്ഠുക്കുന്നത് ഇതരരൂപങ്ങൾക്ക് എളുതല്ലോത്ത വിന്റമയങ്ങളെയാണ്. മനുഷ്യവൈവിദ്യുന്നളുടെ മഹാത്മായ പ്രാർഥനശാലയാണല്ലോ പൊതുവെ ഏതുരുപത്തിലും താൻ ഒരുക്കുന്നത്. കുടക്കിൽ വലിപ്പംകൊണ്ടുനോക്കുന്നോൾ തന്റെ സർജ്ജപ്രപഞ്ചത്തിൽ ഏറ്റവുംചുരുക്കം കവിതതന്നെ. എക്കിലെന്ന്, ഏറ്റവും സാന്ദ്രമായി, മനുഷ്യൻ എന്ന അതുതത്തെ അല്ലെന്നയതെന്നെ, ആ ചുരുക്കത്തിനകത്തും താൻ സന്ധിക്കുന്നുണ്ട്. തന്നിലെ സഞ്ചാരി ആ കവിതയിലേയ്ക്കു ചുരുത്തിക്കൊടുത്തത് ഇവ അതുതത്തിന്റെ, അപ്പേണ്ടയതയുടെ, അപുരുതകളെയും.

"മനുഷ്യ, നിൻ ചെതന്നുമെന്നൊക്കുപ്പിച്ചിച്ചതി
മരുഭൂവിലെ വെള്ളത്തമല്ലിൽ വെച്ചാണല്ലോ!"

എന്ന പ്രസ്താവം, അതാവിഷ്കരിക്കാൻ ആലംബിച്ച വെള്ളത്ത് മസ്സ് എന്ന വിചിത്രമായ പദയോഗംപോലെത്തന്നെ, ശ്രദ്ധയമായിരുന്നൊന്നുണ്ട്. പ്രതീക്ഷിക്കാത്തൊരു നിമിഷത്തിൽ നൃബിയൻ നർത്തകിയുടെ പ്രാകൃതമായ ചോട്ടുവെപ്പുകൾ തനിക്കു പകരുന്നത് നൃതനമായ വെളിപാട്ടുന്നെന്ന;

"പാശ്മരുവൊരു പുത്രൻ വെള്ളിലക്കാടായ തോനീ;

നട്ടുവെയിൽ നീലപുനിലാവായിത്തീർന്നു;

നിശ്വലമൺകുനകളിളക്കി, നൃതനം തത്തീ.

ആ വെളിപാടിന്റെ അടയുകൾ വിടർത്തുവേശ വാസ്തവത്തിൽ പൊറുക്കാട് സാധിക്കുന്നത്, തന്റെ സർഗ്ഗപ്രഭേദത്തിൽ, എത്ര വിനീതമായാലും, കവിതയ്ക്കുള്ളംഡാനും വ്യവച്ഛേദിക്കൽ തന്നെ.

തന്റെ കവിതകളുടെ സീമിതമായ വ്യത്തത്തിൽപ്പോലും വേറിട്ടു നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണല്ലോ വിവ്യാതമായ 'പ്രേമഗിൽപ്പി'. കമാകവിത എന്നോ കമാകാവ്യം എന്നുതന്നെന്നേ വ്യപദേശിക്കാവുന്ന ആ കൃതി ഈ കുറിപ്പിന്റെ നിയുക്തപരിധിയിൽ വിവരിക്കാൻ തുനിയാതിരിക്കയാവും ഉചിതം എന്നുതോന്നുന്നു. എന്നാലും അതുസംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു കൂർത്തുകം സ്വപർശിക്കാതെവയും ഈ ഇതിവ്യുതനം കമാരുപത്തിൽ പരിചയക്കാൻ പൊരുക്കാട് പ്രലോഭിതനായിട്ടുണ്ടാകുമോ? എങ്കിൽ, എന്നിട്ടും, എന്നുകൊണ്ട് കവിതതന്നെന്നയാവട്ടു എന്ന നിശ്വയം മേൽക്കൈ നേടി? കമയ്യും കവിതയ്യും പലതോതിൽ പരസ്പരവിനിമയത്തിന് പ്രസക്തിയുള്ള രൂപങ്ങളാണ് എന്നപൊരുസ്ത് പൊരുക്കാടിന്റെ പിൻമുറക്കാർ മിക്കുകയാണോഎന്ന് പേടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൊരുക്കാട് അതു മരനില്ല. കാമിക്കാൻ ഒന്നു മുഖിക്കുളിച്ചാൽ കവിയായി എന്ന് നിരിക്ഷിച്ചത് പൊരുക്കാടിന്റെ തലമുറയിലെ പ്രമാണപ്പെട്ട മരുഭൂപ്രതിഭയാണല്ലോ— പിസി. കൂട്ടിക്കൂഷ്ഠാണ് എന്ന ഉറുബ്. ഇത്തരക്കാരുടെ സംസ്കാരം ഇന്ന് ഏറെ ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടത് കവികളോ അതോ കാമിക്കരോ? എന്നായാലും ഏറ്റുത്തിന്റെ അനുപാതത്തിലേയുള്ള സന്ദേഹം; ഇരുവരും അമോചിതം ഏറ്റുവാങ്ങുന്നതാവും ആശാസ്യം എന്നത് അസന്നിഗ്രാഹ്യം.

'പ്രേമഗിൽപ്പി' എന്ന സമാഹാരത്തിലെ അവസാനത്തെ ഇന്നമായ 'സ്വപിഞ്ചിനോട്' എന്ന കവിതയ്യും, മനുഷ്യൻ എന്ന ആകർഷണവും അഭിമാനവും വിഭ്രംബരം ചെയ്യുന്നു. അത് ഇങ്ങനെ:

"ഞാനഭിമാനംകൊൾവു, ചീരംജീവിയാം സ്വപിഞ്ചേ,

മാനവനല്ലോ തീർത്തു നിൻ ബുഹതാകാരത്തെ."

കലാസൃഷ്ടിയിലുടെ മനുഷ്യൻ തേടുന്ന നിത്യവിജയത്തിന് സതുതി പാടുകയാണല്ലോ ഇവിടെ. പലപാകത്തിൽ ആ പാട് നിർവ്വഹിച്ച പൊരുക്കാടിന്റെ സാഹിത്യജീവിതത്തിൽ കവിതയുടെ പക്ക താരതമേയ ന നില്ലാരമാവാം. അപ്പോഴും അതു നിർണ്ണായകംതന്നെ എന്നതേ, അതിലുടെയുള്ള എഴിയ പുനഃസംബാരത്തിൽനിന്നുപോലും നേടാനുള്ള നിഗമനം.

4 എസ്.കെ.പൊറുക്കാട്ടിരുൾ സമകാലിക്പ്രസ്താവി

ഡോ. എംഎം. ബഷീർ

ഇ ലയാളത്തിലെ മറ്റു കാമ്പികന്മാരിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തനായ കമാകൃത്താണ് എസ്.കെ. പൊറുക്കാട്ട്. സമകാലികരായ തന്റെ സുഹൃത്തുകളുടെ രചനാരീതിയോ വീക്ഷണമോ ജീവിതദർശനമോ അല്ല അദ്ദേഹം കൈക്കൊണ്ടത്. ധമാതമപ്രസാന്നവും, വിസ്മയങ്ങിവിതദർശനങ്ങളും ചുറ്റും ശക്തിപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, പൊറുക്കാട്ട് സ്വന്മായ രൂപവഴി തിരയുകയായിരുന്നു. പ്രകൃതിയോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതികാമനയും മനുഷ്യജീവിതത്തോടുള്ള അനുകസ്യയും പ്രകൃതിയോടു മനുഷ്യനേയും ഏകസ്തതയിൽനിന്ന് ദൈവത്വാവാദങ്ങളായി കാണുന്ന കാഴ്ചപ്പൂർണ്ണം പൊറുക്കാട്ടിന്റെ രചനകളെ മുർഖകാല്പനിക സ്വഭാവത്തിന്റെ അധിത്യക്ലിഡേക്കത്തിക്കുന്നു.

കാളിഭാസന്റെ ജീവിതസകലപ്പവും പ്രകൃതിസകലപ്പവും പൊറുക്കാട്ടിനെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വ്യക്തമായ തെളിവാണ് ആദ്യനോവലായ 'നാടൻപ്രേമം' (1942). അത് 'ശാകുന്തള'ന്റെ ഒരായും നികാവിഷ്കാരമാണ്. ഇതിവുത്തത്തിലും ചിത്രീകരണത്തിലും 'നാടൻപ്രേമം' ശാകുന്തളത്തെ പിന്തുടരുന്നതായിക്കാണാം. പട്ടണങ്ങിവിതം മടുത്ത രവീന്ദ്രൻ ഒരു മാറ്റത്തിനുവേണ്ടി മുകംഗ്രാമത്തിൽ എത്തുന്നു. മാളു എന്ന ശ്രാമിണയുവതിയുമായി പരിചയപ്പെടുകയും ബന്ധപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എത്താനും ദിവസത്തിനുശേഷം രവീന്ദ്രൻ പട്ടണത്തിലേര്ക്കു പോയി. അയാൾ പിന്നീട് മാളുവിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചുതേയില്ല. ശർഭിണിയായ മാളു ആത്മഹത്യക്കൊരുഞ്ഞുന്നു. അവഭേദം സ്നേഹിച്ച ഇക്കോരൻ എല്ലാം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ അവഭേദം സീകരിക്കാൻ തയാറായി. രവീന്ദ്രൻ വിവാഹിതനായക്കുലും സന്താനസ്ഥാന്ത്യമുണ്ടായില്ല. ഒരിക്കൽ രവീന്ദ്രനും ഭാര്യയും എന്നോറുന്നോക്കാൻ മുക്കെത്ത് എത്തുകയും മാളുവിനേയും അവഭേദമ മകനേയും കാണാനിടയാവുകയും ചെയ്യതു. തന്റെ കുഞ്ഞിനെ തനിക്കു വിട്ടുതരണമെന്ന് രവീന്ദ്രൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. മാളുവും ഇക്കോരനും അതിനു സന്നദ്ധരല്ല. രവീന്ദ്രൻ ദയനിയാവസ്ഥക്കു മനംനേരാറ്റ ഇക്കോരൻ കൂടിയെ രവീന്ദ്രനുന്നല്ല കാൻ തയ്യാറായി. മനസ്സുനേരാറ്റ മാളു ആത്മഹത്യയിൽ ആനന്ദംകണ്ണെന്തി; ഇക്കോരനും അവഭേദം പിന്തുടർന്നു. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം രവീന്ദ്രനും മകൻ രാഹ്ലവനും എന്നോറുറ്റിൽ നടക്കുമ്പോൾ ഒരു മന്ദിരപ്പവും വള്ളിപ്പടർപ്പും കാണാനിടയായി. രാഹ്ലവൻ അപ്പുനോടു പറഞ്ഞു.

മുന്പ് ആരോ ഒരിക്കൽ നടത്തിപ്പിനെ ഇവിടെയുള്ള തിരിഞ്ഞെന്നൊക്കെ തിരിക്കില്ല. എന്നിട്ടും ഈ ഹരൂട്ടിൽ വളർന്ന് പുഷ്പിച്ച കായ് ചുനിൽക്കുന്നു. ആ വാക്യത്തിൽ തന്റെയും തന്റെ അമ്മയുടെയും അച്ചന്റെയും ജീവിതം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട് എന്നസത്യം രാഖവൻ അറിഞ്ഞില്ല. പക്ഷെ കമാക്കുത്ത് പകുതിയുമായി അവരുടെജീവിതം ബന്ധപ്പെടുത്തിയത് ബോധപൂർവ്വംതന്നെ. രവീന്ദ്രൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. 'അതേ, രാഖവ, അതിന്റെ പേരാണ് നാടൻപ്രേമം.'

'നാടൻപ്രേമം' ഒരു മികച്ച നോവല്ലും പക്ഷെ, 'ശാകുന്തലാ' മനസ്സിൽ കർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് പൊറുക്കാക്കുന്നതെന്ന റിയൂൺവാൾ സഹൃദയരുടെ ആകാംക്ഷ തിരിച്ചയായും ഉണ്ടും. പട്ടണത്തിലേയുള്ള പോകുന്നോൾ മാളുവിന് ഒരു മോതിരവും പത്തുരുപയും നല്കാൻ രവീന്ദ്രൻ മരിക്കുന്നില്ല. മരുള്ളാം മരിക്കണമെന്ന് മുൻകുട്ടി നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടാണ് അയാൾ മടങ്ങുന്നത്. ദുഷ്പരിന്ന് മഹർഷിയുടെ ശാപംകൊണ്ടാണ് എല്ലാം മറന്നുപോയത്. ശകുന്തലയുടെ കയ്യിൽനിന്ന് മോതിരം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, മാളു മരിച്ചപ്പോഴും രവീന്ദ്രൻ പേരുകൈഞ്ഞിയിൽ സർബ്ബക്ഷേമം അവളുടെ അടിവസ്ത്രത്തിൽ ഒരു തുംബിലുണ്ടായിരുന്നു. നാഗരികജീവിതത്തിൽനിന്ന് കാപട്ടവും ശാമീണജീവിതത്തിൽനിന്ന് വിശ്വലുസാന്നരുവും നിഷ്കരിക്കുന്നതും പൊറുക്കാക്കുന്ന ഭംഗിയായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരഞ്ഞകുതകാമുകനായ ഇക്കാരണ്ണൻ പട്ടകളിലുടെ മാളുവിനെ മാത്രമല്ല നിഷ്കരിക്കരായ എല്ലാപെൺകുട്ടികളെയും കമാക്കുത്ത് താക്കിതുചെയ്യുന്നു.

"മാനത്തിലെപ്പിളി തുള്ളുനക്കണ്ടിട്ട് മോഹികവേണ്ടനീ പെണ്ണേ"

ഭാര്യയെ സംശയിക്കുന്ന പുരുഷരെ ദുരന്തമാണ് 'പ്രേമശിക്ഷ' ഡിൽ (1945) അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭാര്യയേയും അവളുടെ ജാരനേയും കൊന്നിട്ട് നാടുവിട്ട കുഞ്ഞുമ്പിനായർഎന്ന കൃഷ്ണൻ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം തിരിച്ചേത്തി, കുഞ്ഞുക്കണ്ണൻമുട്ടലാളിയുടെ നിർബന്ധത്തിനുവഴിഞ്ചി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് മകൾമാണിക്കുത്തത വിവാഹംകഴിച്ചു. കൂപ്പണൻ കൊലപാതകിയാണെന്നനിണ്ഠ ഗെററ്റർക്കുമാരൻ അക്കാരും മാണിക്കുത്തത അറിയിക്കുന്നു; രക്ഷപ്പെടുകൊള്ളുവാൻ പേരുവെയ്ക്കാതെ കൃഷ്ണന്ന് അയാൾ കത്തെഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. ആപത്തിൽനിന്ന് തന്നെ ഒക്ഷിച്ച കൃഷ്ണനെന്നചതിക്കാൻ കുമാരൻ തയാറാലും ഭർത്താവ് എല്ലാം തുറന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ മാണിക്കുത്തിൽനിന്ന് മനസ്സിലിഞ്ഞു. തന്റെ ഭർത്താവിൻ്റെ രഹസ്യാംശരിയാവുന്ന കുമാരൻശേരിയെററ്റരെ കൊണ്ട് ഭർത്താവിനെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് അവൾ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷെ, തന്റെ ഭാര്യയും കുമാരൻശേരിയും തമിൽ അവിഹിതബന്ധമുണ്ടാണ് തെറ്റിവരിച്ച കൂപ്പണൻ അവരെ കൊല്ലുന്നു. സത്യം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അയാളാകെ തകർന്നുപോയി- തന്റെ ഭാര്യ തന്നെ രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു; കുമാരൻശേരിയും അതിനുതന്നെന്നാണ് ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. തന്റെ ഭാര്യ പരിശുഭയാനിരുന്നു എന്നും അറിയുന്നു. സ്വത്തുമുഴുവൻ കുമാരൻശേരിക്കുവെ നല്കിയിട്ട് ജയിലിൽ പോകാൻ കൃഷ്ണന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു 'സ്ത്രീയോട് ഏകകല്ലും പകുതിവിശ്വാസ തന്ത്രാട പെരുമാറുവു്. ഓന്നുകും വിഷസർപ്പത്തപോലെ അവരെ വർജ്ജിക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ പരിപുർണ്ണമായും അവർക്കു കീഴടങ്ങുക-' ഭാ

രൂമാരെ സംശയിക്കുന്ന ഭർത്താക്കർമ്മാരോട് പൊരുവുകാട്ടിനുള്ള ഉപദേശം തുറന്നു അഡി. ഇതിൽപ്പോന്ന മനുഷ്യൻ സത്യാസത്യങ്ങൾ അഡിയാൻ കഴിവില്ല; അല്ലെങ്കിൽ അറിയുമ്പോഴേയ്ക്കും എല്ലാം സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കും. ജീവിതത്തിന്റെ ഈ ദുരന്തം അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച പൊരുവുകാട്ടിന് ചില കൊലപാതകക്കണ്ണൾ ചിത്രീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ, കൊലപാതകക്കണ്ണൾ തെളിയിക്കാനോ കുറ്റാനേഷണവിചാരണ യോഗം അല്ല അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളത്; മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ചുഴികളും മലരികളും കണ്ണത്താനും കാട്ടിത്തരാനുമാണ്. എങ്കിലും ഈ കൊലപാതകക്കമി ഉൾക്കൊഴിച്ചുയോടെ, ഭാർഷനികമാനത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. മനുഷ്യമനസ്സുകളെ തേടിയുള്ള യുവാവായ ദേശുത്തുകാരന്റെ ആത്മാർത്ഥമായ അനേഷണം എന്ന നിലയിൽ 'പ്രേമഗ്രിക്കഷ' വകയിരുത്താം.

'മുടുപടം' (1948) കാലിക്ക്രാധാന്തമുള്ള, ഹിന്ദുമുസ്ലിം മെത്രി ദയ കേന്ദ്രബിന്ദുവാക്കി ചിച്ച നോവലാണ്. ആമിനയും അസ്സുക്കുട്ടനും, അലിക്കുട്ടിയും ചന്ദ്രയും രണ്ടു പ്രേമദാനങ്ങളിലൂടെ ഹിന്ദുമുസ്ലിം ബന്ധത്തിന്റെ വിചിത്രമായ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ബോം ബെയിലെത്തിയ അലിക്കുട്ടിയും അസ്സുക്കുട്ടനും ഹിന്ദുമുസ്ലിംവെവരത്തിന്റെ നടപിലാണ് ചെന്നുപെട്ടത്. നാട്ടിൽ അനുഭവിച്ച സ്വപ്നാദാന്തത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്ന് വിശ്വേഷനക്കും ഭീഷണവുമായ നഗരജീവിതത്തിന്റെ ജാതിലഹളയിൽ വന്നുവിണ്ട അവർ അസ്ഥാളിക്കുകതനെനബു യംതു. അലിക്കുട്ടിയുടെ പ്രണയഭാജനമായ ചന്ദ്രയുടെ മരണം അയാളും നടക്കാൻ. അവളുടെ ശവഗരിരം കാണാൻ ആശുപത്രിയിലെത്തിയ അയാളെ ഇളയച്ചൻ, മുസ്ലിം എന്നു പറഞ്ഞ ആകേഷപിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അസ്സുക്കുട്ടൻ്റെ അച്ചൻ മരിച്ച വിവരം അറിയിച്ചു കൊണ്ടുള്ള കാമി അസ്സുക്കുട്ടനു കൊടുത്തു മടങ്ങുമ്പോഴാണ് മരണം അക്കമികളുടെ രൂപത്തിൽ അലിക്കുട്ടിയെ സമീപിക്കുന്നത്. പാരമ്പര്യത്തെ പിശീതരിയുക, പുതിയ ജീവിതത്തിന് അടിത്തരിയാരുക്കുക എന്ന ചിന്തയോടെയാണ് അസ്സുക്കുട്ടൻ നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തുന്നത്. പക്ഷേ, തന്റെ മനസ്സിൽ ചെറുപ്പംമുതലേ വേരോടിയ പ്രേമം സാക്ഷാത്കരിച്ചില്ല; അതിനുള്ള തന്റെടം അവർ നേടിയില്ലെന്ന് ആകേഷപിക്കാം. തന്റെ പ്രേമാശിലാഷം സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ വേണ്ടി സമൃദ്ധതയെ വെള്ളുവിളിച്ച് ആമിനയുടെയും തന്റെയും ജീവിതം താരുമാരാക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്ന് അയാൾ കരുതുന്നു. ആമിനയെ തന്റെ ചുമതലയിൽ ഒരു മുസ്ലിം യുവാവിന് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്ത അസ്സുക്കുട്ടൻ ചിന്തിക്കുന്നു, 'നീയെന്നും എന്തെന്താണെന്ന അഭിഭാഷനെതാടെ എന്നെന്ന കൈയൊഴിയുന്നു. എന്നെന്നു ജീവിതത്തിന്റെ ഏറംശമായിക്കഴിഞ്ഞ നിന്നെന്ന ഇങ്ങനെ നീക്കിക്കളെയാണെന്നു സമൃദ്ധായം ശാസിക്കുന്നു: നാമിരുവരുടെ യും ഭാസ്ത്രചേർച്ച സഹിക്കുന്ന ഒരു സമൃദ്ധായം വരാനിരിക്കുന്നേയുള്ളൂ. മതത്തിന്റെയും മുഖ്യതയുടേയും പട്ടകനംതുഞ്ഞുന്ന ഇന്നത്തെ സമുദായത്തിന്റെ സമർപ്പം താങ്ങാനുള്ള ശക്തി വ്യക്തികളുന്ന നിലയ്ക്കും നമുക്കില്ല. ആ കുടുക്കിൽപ്പെട്ട വീർപ്പുമുട്ടി അനങ്ങാൻ കഴിയാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് അവനവൻ പുറത്തുമയ്യുന്നതാണ് അഭിമാനത്തോടെ മൗനമായി അകന്നുപിരിയുകയാണ്. ഈ ചിന്തനെന്നായാണ് സാമുഹ്യപുരോഗതിയെക്കുറിച്ചും മതസ്വഹാർദ്ദനത്തക്കുറിച്ചും പൊ

റുക്കാട്ടിനുണ്ടായിരുന്നത്.

പെട്ടുന്നുള്ള സാഹസിക വിപ്പവങ്ങളിൽ കൂടിയല്ലോ, മാനസിക പരിവർത്തനങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് സാമൂഹ്യപുരോഗതിയും സ്വന്നഹസ്ത ഹൃദയങ്ങളും വളർന്നുവരേണ്ടതെന്ന് പൊരുക്കാട്ട് കരുതിയിരുന്നു. ബോം ബെ ജീവിതകാലത്ത് ഹിന്ദുമുസ്ലീം മെച്ചി കേന്ദ്രമാക്കി നാടകമഴു തുന അപൂർക്കുടൻ ഹിന്ദുമുസ്ലീം മെച്ചി ആധാരമാക്കി കമകൾ എഴു തിരു പൊരുക്കാട്ടിന്റെ ആത്മാംശം തന്നെ. ഈ നോവലിന്റെ വിജയ തിനുപിന്നിൽ കമാക്കുത്തിന്റെ മദ്യവർത്തനയിൽ നല്ലാരു പക്ഷവഹി ചീടുണ്ട്. രചനയിലും ശില്പപരമിലും പിരിമുറുക്കവും ബന്ധഭാർശ്യവും പാലിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പാത്രസൃഷ്ടിയിലും ആവിഷ്കാരത്തിലും പുലർത്തുന്ന സംയമനവും രമ്യതരവും കമാപാത്രങ്ങളെയും സംഭവ അഭ്യരിയും മിചിവുറ്റതാക്കിത്തീർക്കുന്നു. യമാർത്ഥ ജീവിതചിത്രങ്ങളും പ്രേമപരാജയങ്ങളും ഈ നോവലിന് യാമാർത്ഥയിന്റെയും കാല്പനികതയുടെയും ഉട്ടും പാവുമുള്ള മനോഹരമായ 'മുട്ടുപടം' നൽകുന്നു.

'നാടൻപേരം', 'പ്രേമശിക്ഷ', 'മുട്ടുപടം', എന്നീ മുന്നു നോവലുകളും ഘടനാപരമായ പൊരുത്തം ദിക്ഷിക്കുന്നവയാണ്. ഇതിവൃത്തത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി കമാപാത്രങ്ങളെയും സംഭവങ്ങളെയും നിബന്ധിച്ചു പടിപടിയായി ചിത്രീകരിച്ചു പരിസമാപ്തിയിലെത്തിക്കുന്ന നോവൽരൂപതന്നെ ചനാസ്വരഭായമാണ് അവയിലുംള്ളത്. അവിടെ ഇതിവൃത്തങ്ങൾക്കും കമാപാത്രങ്ങൾക്കും ആരോഹാവരോഹങ്ങളും വുഡിക്കച്ചയങ്ങളും കാണാം. എന്നാൽ, പൊരുക്കാട്ടിന്റെ പ്രവൃത്തനോവലുകളായി അറിയപ്പെടുന്ന 'വിഷകനൃക', ഒരു തെരുവിന്റെ കമ', 'രു ദേശത്തിന്റെ കമ' എന്നീ നോവലുകൾ ഈ ജനുസ്തിൽപ്പട്ടനവയല്ല. അവിടെ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഇതിവൃത്തങ്ങളോ പടിപടിയായി വളർച്ചയിലെത്തുന്ന കമാപാത്രങ്ങളോ ഇല്ല. ബന്ധഭാർശ്യത്തിനുപകരം ബന്ധശൈമലിലും; ഏതാനും വ്യക്തികൾക്കുപകരം സമൂഹം; നായകനോ നായികയ്ക്കോപകരം, മണ്ണോ തെരുവോ ദേശമോ മുഖ്യകമാപാത്രം. ഇത് മലയാളനോ വൽച്ചരിത്രത്തിലെ വ്യക്തമായ വ്യതിയാനമാണ്. നോവൽസൂചിപ്പംപത്തിന് പൊരുക്കാട്ട് ഈ കൃതികളിലുണ്ട് ഒരു തിരുത്തുനല്കുന്നു. ഇതു കണക്കിലെടുക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ മുന്നുനോവലുകളേയും വിലയിരുത്താനാവില്ല. സഞ്ചാരിയായ പൊരുക്കാട്ട് കാണുന്നതെല്ലാം വർണ്ണിച്ചുവർണ്ണിച്ചു പിന്തുള്ളുന്നു.

മൺിനുവേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യരെ അടങ്കാത്ത അഭിലാഷത്തിൽ കൂടെ കമയാണ് 'വിഷകനൃക' യിൽ (1948) അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ തെക്കൻ ദിക്കുകളിൽനിന്ന് മണ്ണും തേടി മലബാറിലെത്തിൽ മനുഷ്യരുടെ കറിനമായ അഭ്യാനത്തിന്റെയും ഇള്ളാശകതിയുടെയും ഏറ്റവും തിഹാസികമായ ചിത്രങ്ങളാണ് പൊരുക്കാട്ട് വരച്ചിരിക്കുന്നത്. മലബാറിലെ മണ്ണാണ് വിഷകനൃക; അവളാണ് ഈ നോവലിലെ പ്രധാന കമാപാത്രം. അവളുടെ പ്രതീകമെന്നപോലെ സമാനതരമായി ഒരു സ്ത്രീയെയും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്-മാധവി. ഈശരവൻവിശ്വാസിയും സ്ത്രീവിരോധിയുമായികഴിഞ്ഞെത്തു അനേകാണ്ണിയെ തെന്തേ ആസുരമായ കാമാവേശത്താൽ കീഴ്ചപ്പെട്ടുത്തിയ മാധവിരെപ്പോലെയാണ് അവിടെന്നത് മണ്ണ്. അവൾ- ആ വിഷകനൃക- വിദുരത്തിൽനിന്നുപോലും മനുഷ്യരെ മാടി

വിളിച്ച് തന്നിലേയ്ക്കാകർഷിച്ച് തെരിച്ചുമർത്തുന്നു. മലസനിയും രോഗ വും പിടിപെട്ട്, മനുഷ്യർ മൃത്യുവിഭർ കൂഴിമാടങ്ങളിലേയ്ക്ക് മടങ്ങുന്നു. എല്ലാം കണ്ണ്, അവശ ഓന്നുമറിയാത്തവാളെപ്പോലെ നിൽക്കുന്നു. ആസു രമായ കന്യകാത്രവും പേറിനിൽക്കുന്ന കനിമല്ലെന്ന് മാധവിയെയും, മാധവി കനിമല്ലിനേയും പ്രതികവല്ക്കരിക്കുകയോ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതി മനുഷ്യനേയും മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയേയും പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതായുള്ള പ്രതികരണം ചാരുതയുള്ളതുതന്നെ. മുത്രമാത്രം പ്രകടമാക്കാതെ ധനിപ്പിക്കാൻകഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ശക്തി വർദ്ധിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നുതോന്നാം. കമാപാത്രങ്ങളുടെ വളർച്ചയിൽ പൊരുക്കാട്ട് പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തുനിരീല്ലുകില്ലും ഉഞ്ഞജ്ഞസുലതയും ഒട്ട പ്രതികമായ മരിയം, അലസനായ മാത്രൻ, കാമാതുരയായ മാധവി, വിശ്വാസിയായ അനേകാണി- തുടങ്ങിയ, കമാപാത്രങ്ങളിൽ വെളിച്ചും വന്നുവീണിട്ടുണ്ട്. അനേകാണിയും മേരിക്കുട്ടിയുംതമില്ലെങ്കു മുക്ക് പ്രണായവും മേരിക്കുട്ടിയുടെമരണവും കാല്പനികപ്രേമത്തിന്റെ മധുരമായ അനുഭൂതികൾ ഉണ്ടതുന്നു. നോവലിന്റെ അന്ത്യഭാഗതോടുകൂപോൾ കുമാകൃതിന്റെ കടിഞ്ഞാണ് കൈയിൽനിന്നുപോയോ എന്നു സംശയംതോന്നാം. ചെറിയാച്ചൻ്റെ കളളന്നടക്കിയും വർഗ്ഗീസിനെ കൊലപ്പെടുത്തലും മാത്രണ്റെ വിക്രിയകളും എല്ലാംചേരുന്ന് 'വിഷകന്യക'യ്ക്കു ചേരാതെ ഒരവസ്തു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മല്ലും തേടിവന്നവർ മാറിപ്പോകുവോൾ പുതിയകുട്ടർ മലകളെ സഹമാകി വിത്തിടാൻ ഒരു ബന്ധുന്നപിത്രം ഡംഗിയായി. അനേകാണി അവസാനമായി മാധവിയെ ഓർത്തു: 'അതെ, പേമപ്പിശാചികേ, ഈ പ്രകൃതിയുടെ ഉട്ടപ്പിരപ്പായ നീയും മറ്റാരു വിഷകന്യകതന്നെ.'

കർഷകരുടെ നാടായ കേരളത്തിൽ മല്ലിനെയും കുടിയേറ്റതെന്നും ഇതിവൃത്തമാക്കിക്കാണ്ടു രചിക്കപ്പെട്ട ശക്തമായ ആദ്യത്തെ നോവലാണ് 'വിഷകന്യക'. ഈ നോവലിൽ പൊരുക്കാട്ടിന്റെ ശക്തിയും ദാർശന്നല്ലവും ഒരേപോലെ കാണാം. ഇതേ ഇതിവൃത്തംവെച്ചുകൊണ്ട ചുതിയ കാക്കനാടന്റെ 'ഒന്നാൽ'കുടി വായിച്ചാൽ അക്കാരും വ്യക്തമായും.

'ഒരു തെരുവിന്റെ കമ'(1960) പേരുസുചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ തെരുവുജീവിതങ്ങളുടെ കമകളുടെ സമാഹാരമാണ്. ബന്ധംശേമില്ലത്തിലും ഇംഗ്ലീഷ് കോർത്തിടാനുള്ള ശ്രമം അവിടവിടെ ഇന്തകമകളിൽ ഉണ്ട്. പ്രത്യേക കമാപാത്രങ്ങളെയോ സംഭവങ്ങളെയോ കമാകൃത് കേന്ദ്രമാക്കുന്നില്ല. തെരുവിലെ സ്ഥിരം വ്യക്തികളെ അനുഭാവപൂർവ്വം അവത്തിപ്പിക്കുന്ന ചരിത്രകാരന്റെ ഭാവമാണ് പൊരുക്കാട്ടിനുള്ളത്. ഏകില്ലോ ചിലകമാപാത്രങ്ങൾക്കും അവരുടെജീവിതത്തിനും മിചിവും അർത്ഥവും കൈവന്നിരക്കുന്നു. സുധാകരൻ, ഔമണി, പെപലി, ശാരദ, പാത്രക്കാരൻ കുറുപ്പ്, കുറുപ്പിന്റെ മകൾ രാധ-, ഇവരുടെഭയാക്കേ ജീവിതം മറക്കാനാവാത്തവിധി കൊത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു. വിഭാഗങ്ങു കരുതുന്ന സുധാകരൻമുതലാളി രാധാകൃഷ്ണൻന്റെ ആത്മഹത്യയ്ക്കു ശ്രമിച്ച സഹോദരിയേയുംകൊണ്ട് അർദ്ധരാത്രി അരയാളുടെ വീട്ടിൽചെച്ചുനുകയിൽ ആ സ്വന്തിയെ അവിടെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുപോകുന്ന രംഗം അവിസ്മരണായമാണ്. രാധാകൃഷ്ണൻന്റെഭാര്യ മാലതിയും സുധാകരനും പ്രേമബാധം രാധിയുന്നു എന്ന വസ്തുത, ഒരു വാക്കിൽപ്പോലും വ്യക്തമാക്കാതെ യ

നിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് കാല്പനികപ്രേമത്തോടുള്ള പൊരുക്കാട്ടിരെ ആഡി മുവൃത്തിനു മികച്ച തെളിവാണ്. ശാരദയും റിക്ഷാകാരൻപെലിയും തമിലുള്ള ബന്ധത്തിലും ഇത്തരത്തിലെബാരു പ്രേമത്തിന്റെ മാധ്യരും ഉള്ളടക്കിയിരിക്കുന്നു. പച്ചിലകൾപറിച്ച് കറിവെച്ചുകൈച്ചിച്ച്, എകനായിജി വിക്കുന ഓമഞ്ചി, മരിച്ചുപോയ തണ്ണീസുഹോദരിയെ പത്രകാരരണ്ടെ കൾ രാധയിൽ കണ്ണടത്തുകയും അവരെ പറിപ്പിക്കാൻ ആയിരംതുപ ന ലക്ഗാമൻ മരിക്കാൻസമയത്ത് തണ്ണീഅനുജൻ നിർദ്ദേശം നല്കുക യും ചെയ്തതിലുടെ മനുഷ്യത്തിന്റെ നിഗുഖമായ സ്നേഹവാസ പ്രഞ്ചൾ കമാക്കുത്ത് ഹൃദയസ്പർശകമാംവിധിയം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പ കേഷ, പണവുമായി ഓമഞ്ചിയുടെഅനുജൻ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും കു രൂപിരെ എല്ലാമായിരുന്നമകൾ മരുന്നുവാങ്ങിക്കഴിക്കാൻപോലും ഗതി അല്ലാതെ മല്ലിനടിയിൽ എത്തികഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ പണം വാങ്ങാൻ കൂറുപ്പ് തയ്യാറാലും തന്റെ മകൾക്കുവേണ്ടി ഒരാൾ നല്കിയ പണം ആശ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ട് തനിക്കൊന്തിന്? ദരിദ്രവാസിയെങ്കിലും തന്റെമകളുടെ മരണാതെ സഹാദ്യമാക്കുവാൻ കുറുപ്പ് തയ്യാറാലും രാധയുടെ മരണം ഒരാലാതമായി അനുഭവപ്പെട്ടും. ഓമഞ്ചി രാധയക്കു നല്കിയ രോസാ ചേടി അവളുടെ കുഴിമാടത്തിൽ കുഴിച്ചിട്ടുകൊണ്ട് കുറുപ്പ് പറഞ്ഞു: 'ലാസർസാർ അവർക്കു സമ്മാനിച്ച റോസ് ചേടിയാണിത്. ഇതിന്റെ ആ ദ്വാരത്തുപുറവ് വിരിഞ്ഞുകാണാൻകഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് രണ്ടുപേരും മല്ലി നടിയിലായി.' ഇതേപോലെ എത്രയെത്ര കമകളാണ് 'ഒരു തെരുവിന്റെ കമ'യിൽ കോർത്തതിരിക്കുന്നത്. ആദിമഖ്യാനപ്പാരുത്തം ഇല്ലാത്തതിന് കമാക്കുത്തിനോട് ഒരു സഹൃദയനും പതിഭവംതോന്നുകയില്ല. ഒറ്റ യോറധാക്കുലിക്കൈ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഒരു സമുഹത്തിന്റെ ട്രാക്കെയുള്ളത് ആകുലിക്കൈ തൊട്ടുകാട്ടി വ്യമയുടെയും അസ്വാസ്ഥ്യ തിരിക്കേയും നട്ടവിൽ സഹൃദയനേക്കാണേത്തിക്കുക പൊരുക്കാട്ടിരെ രീതിയാണ്.

'ഒരു തെരുവിന്റെ കമ' യിൽ 'സർവ്വജനാനവിക്ഷണ' തിരിൽ ക മാക്കുത്ത് കമ പറയുന്നു. അവിടെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തികളുമാ യും സംഭവങ്ങളുമായും നേരിട്ടോ അല്ലാതെയോ ബന്ധപ്പെട്ടുന്ന ശ്രീയ റീൻ എന്ന ഒരു മുവുകമാപാത്രം ഒരു ദേശത്തിന്റെ കമയിലുണ്ട്. അത് കമാക്കുത്തുതനേന്നാവാം. കമാക്കുത്തിന്റെ ജീവിതം അനിയുന്നവർക്ക് ആത്മകമധ്യാണ്ണനും തോന്നാം. പകേഷ, സീക്രിച്ചിറിക്കുന്ന രചനാ സ്വന്ധാദായം 'ഞാൻ വിക്ഷണ'മല്ല. കമാക്കുത്ത് മാറിനിന്നുകൊണ്ട് ത നേതൃത്വനെ 'അവൻ'ആയി കാണുന്നു; അങ്ങനെ തന്നോടുതനെ നി ലൂംഗതപ്പുലർത്താൻ സാധിക്കുന്നു. ആത്മകമധ്യം ആത്മകമാനോവ ലും രണ്ടു രണ്ടുതനെ. 'ആത്മകമാനോവൻ', യാമാർത്തമ്പ്രതിന്റെയും ഭാവനയുടേയും സമാനരൂപമാണ്. ട്രണേകം കമാപാത്രങ്ങളും സംഭവ ങ്ങളും നിറഞ്ഞ 'ഒരു ദേശത്തിന്റെ കമ' സംഗ്രഹക്ക്ഷമമല്ല. ഈ നോവ ലിലെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഭാഗം ശ്രീയരക്ഷ ബാല്യകാലജീവിതാ നുഭവങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണമാണ്. ബാല്യത്തിൽനിന്നു കൗമാരത്തിലേ യ്ക്കുള്ള സംക്രമണം ഇതിവ്യുതമാക്കിയിട്ടുള്ള നോവലുകളെ Initiation Novels എന്ന് പാശ്ചാത്യനിരുപകൾ വിശ്വാസിപ്പിക്കുന്നു. ബാല്യത്തിൽനിന്നു യാവനാരംഭത്തിലേയ്ക്കുള്ള ശാരിരികവും മാനസികവുമായ വളർച്ചയ്ക്കിടയിൽ ശ്രീയരക്ഷ മാനസികപ്രതികരണങ്ങളുടെ പ്രത്യേകഷ്വാൺ

കരണം കാണാം. അയാളുടെ പിൽക്കാലജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകാനിട യുള്ള അനുഭവങ്ങളുടെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള സുചനകൾ അവിടവിട നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോ അനുഭവവ്യംശിയരെന സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിശ്രാമകമായ അനുഭൂതിയാണുള്ളവാക്കുന്നത്. അത് അയാളുടെ മാനസികമായ വളർച്ചയ്ക്ക് ഉതകുന്നു. ശ്രീയരൻ്റെ അനുഭവങ്ങളെല്ലാം ആക്കം സ്ഥികമായി വന്നുചേരുന്നതാണ്; അയാൾ സ്വയം ആസൃതത്തിൽ ചെയ്യുന്നതല്ല. ബാല്യകാലാനുഭവങ്ങൾ അയാളുടെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയോ, വഴിതിരിച്ചുവിടുകയോ, വരുംകാലജീവിതത്തിൽ ആലാതമായി നിൽക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. ശ്രീയരൻ്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്ക് പലതിനും ആവർത്തനസ്ഥാവമുണ്ട്. ശ്രീയരൻ്റെ വീക്ഷണങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നല്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ കൗമാരസംക്രമണപ്രമേയാനേഷണം ഭാഗികമായ ഒരു വീക്ഷണമായിത്തീരാനിടയുണ്ട്. എങ്കിലും, 'ഒരു ദേശത്തിന്റെ കൂദ'യിൽ അത് എത്തമാത്രം പരിക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും അതെന്നും ഒരേന്നേഷണം സംഗതമാണോ എന്നും നോവൽപരിതാക്കൾക്ക് പീന്തിക്കാവുന്നതാണ്.

ബഹിവ കൗമാരമരണങ്ങളുടെയും മുകപ്പൊയങ്ങളുടെയും പ്രേമഭംഗങ്ങളുടെയും കാല്പനികമായ ഒരു ലോകം പൊറുക്കാത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവല്യൂകളിൽ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും മില്ലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധത്തിലും ശുദ്ധമായ ഒരു കാല്പനികത അദ്ദേഹം കാണുന്നു. ധാർമ്മത്തുണ്ടെല്ല ചിത്രീകരിക്കുന്നേണ്ടിം അദ്ദേഹം സപ്പനങ്ങളെ പുല്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. ദൃഢവ്യം നഷ്ടഭോധ വ്യം പ്രേമഭംഗവ്യം, മരണവ്യം വാരിവിതരുന്ന ഹൃദയവ്യംകളിൽ പൊരുക്കാത്ത സഹാര്യം കണ്ണഭത്തുന്നു; അതുതന്നെയാണ് മനുഷ്യപ്രകൃതിയും പ്രകൃതിയുമെന്നറിയുന്നു. ആ അറിവാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനം.

5 കമയുടെ കവി, കവിയുടെ കമ

വി. സുകുമാരൻ

ദ്രോ ശ്രം പറയരുതല്ലോ. എസ്.കെ. പൊരുട്ടകാട്ടിരെ ഈ ശതാബ്ദി സാമ്പത്തികവും പഠന സാമാന്യം ഭംഗിയായിത്തന്നെ കൊണ്ടാടി. നെടുമേഹനിബ്രാഹ്മിനിനു വല്ലപ്പോഴും ഞ്ഞട്ടിയുണ്ടുനു കേരളസാഹിത്യങ്ങളാമി ഇത്തവണ വേണ്ടതേളുപ്പാറായി. എസ്.കെ.സാംസ്കാരികക്രാന്റിരെ സഹകരണവും പങ്കാളിത്തവും തുടക്കമിനുതൽ ഒരു കംബര ഉണ്ടായി. പൊരുട്ടകാട്ടിരെ പശ്ചാദ്യസുഹൃത്തുകളും ആരാധകരാദും വായനകാരുമൊക്കെ ടാഗോർസന്നിനറിഹാളിൽ സമ്മിശ്രവികാരങ്ങളുടെ സമേഖിച്ചു. എസ്.കെ. എഴുത്തിരെ ലോകങ്ങൾ വിപുലമായി ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടു. പിറന്നാൾവിവസം ഇരുന്നുനു സദ്യയുമണ്ഡാതി. ഇത്രയൈക്കില്ലും ചെയ്യാൻപറ്റിയല്ലോ എന്ന ചാരിതാർത്ഥമാം പല പഴയമുഖങ്ങളില്ലും കണ്ണു. സ്മരണകളോട് സല്ലപിക്കാൻ ചിലർ പുതിയരിലെ 'ചന്ദ്രകാന്ത്'ത്തിൽ ചെന്നു.

മണ്ണാട്ചുൻ പണ്ട് മഹാലക്ഷ്മിയെ സന്നം മരണംകൊണ്ടു തടഞ്ഞുനിർത്തിയ മിംബയിതെതരുവിലേയ്ക്കു തിരിയുന്നിടത്ത് തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടനഗരത്തെ ആർദ്ധതയോടെവീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് എസ്.കെ. ഇരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനുചുറ്റും ജനങ്ങൾിലെ വലംവെയ്ക്കുന്നു. ശേഖരമായി മുദ്രാവാക്യംവിളിച്ചുകൊണ്ട് ശേഖരാത്രക്കർഷനീങ്ങുന്നു. ലോറിയും കാറ്റും ബലസ്സും ഓട്ടോറിക്ഷയും ഉന്നുവണ്ടിയും പരക്കണംപായുന്നു. ഒച്ചയും ബഹുമാനവും പാട്ടും വഴിവാണിഡക്കാരുടെ വാഗ്ദാനങ്ങളും പൊരുട്ടകാട്ടിരെ അർദ്ധകായപ്രതിമയെ ചുംഗുന്നിൽക്കുന്നു. പിറന്നാൾ പ്രമാണിച്ച് സഹൃദയർ മുപ്പരെ തെച്ചുകൂളിപ്പിച്ചു കൂട്ടപ്പനാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കോഴിക്കോടുനഗരത്തിരെ നടക്കുള്ള എസ്.കെ. എഴുത്തിൽ കാണുമ്പോഴാക്കേണ്ട് ഓസ്കാർവെവൽഡ് എഴുതിയ 'Happy Prince' എന്ന കാലാതിവർത്തിയായകമയെ ഓർക്കും. നാടിനു നല്ലവനായിരുന്ന ഒരു രാജകുമാരൻ റെഡ് സ്മരണാർത്ഥം സിറ്റിക്കാൺസിൽ പട്ടണമധ്യത്തിൽ വലിഞ്ഞാരു പെയറ്റുലിനുമുകളിൽ അദ്ദേഹത്തിരെ മനോഹരമായ പ്രതിമസ്ഥാപിക്കുന്നു. ആ പ്രതിമയുടെ കാൽഞ്ചുവട്ടിൽ ഒരുപക്ഷി, -ഒരു തൃക്കണ്ണം കുറുവി- കുടുകുടുന്നു. വേന്തുക്കാലത്ത് പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്ന ദേശാടനകിളിയാണിത്. വേന്നലവസാനിക്കുമ്പോൾ ഇത് കടലുകൾക്കപ്പുറതെയ്ക്കു പറന്നുപോകുന്നു.

അങ്ങനെ തിരിച്ചുപോകാൻതുടങ്ങിയ സമർപ്പക്ഷിയോട് 'Happy

Prince' പറയുന്നു: "അല്ലായോ കുരുവി, നിനക്കു യാത്രയോനു നീട്ടിവെച്ചുകുടേ? എനിക്കു നിബന്ധം സഹായം വേണം." നഗരത്തിന്റെ അടിവയിൽ കളിൽകഴിയുന്ന ഇല്ലാത്തവർക്കും, അശാരണർക്കും സഹായമെന്തിക്കാൻ തനിക്കു കൂട്ടാവണമെന്നാണ് രാജകുമാരൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. തന്റെ ശരീരത്തിലുള്ള വൈരക്കല്ലുകൾ, ആദരണങ്ങൾ, എല്ലാം അദ്ദേഹം പക്ഷിയുടെക്കുറിൾ, ദിനരായ പ്രജകൾക്കു കൊടുത്തയെങ്കും നും. ഒടുവിൽ തന്റെ കല്ലുകളായി പ്രകാശിക്കുന്ന രണ്ടുരത്നങ്ങൾപോലും പറിച്ചെടുത്ത് രാജകുമാരൻ ആർത്ഥരാക്കു ദാനംചെയ്യുന്നു.

സർബ്ബത്തകിടുള്ള രത്നകുണ്ഡലങ്ങളും വൈരഗ്യാത്മങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രതിമ വികൃതവും വ്യത്തികെടുത്തുമാണെന്നു സിറ്റികാൺസിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിനെ അവർ പീഠത്തിൽനിന്ന് അടർത്തിമാറ്റുന്നു. അപ്പോൾ അതിന്റെ കാൽക്കിഴിൽ ഒരു ചതുപക്ഷി; മടങ്ങിപ്പോകാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത വേനൽക്കുറവി! 'ഹാസ്തിപിഞ്ചി' എന്നപ്പോലെ കോഴിക്കോടിനെ അശായമായി സ്വന്നഹിച്ച പൊറുക്കാട്ടും ഇതു മഹാനഗരത്തെ വീക്ഷിക്കുകയാണ്. ഇല്ലാത്തവർക്കു നല്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഹേമകവചമില്ല; രതനാഭരണങ്ങളില്ല. വൈരക്കൽക്കല്ലുകളില്ല; പക്ഷേ, അപാരമായ ആർദ്രതയുണ്ട്; ഉഞ്ചമല്ലമായ സഹാവമുണ്ട്, ആ മുഖം തന്റെ.

ആലത്തുർ എൻ. ഇ. ഫൈസ്കൂളിൽ ഞങ്ങൾക്കാരും ദ്രോധിയിംഗ് മാഷ്യംഭാഗിയിരുന്നു; മാധവചുൻ. വരദയകാൾ മാഷ്യ് സ്വന്നഹിച്ചത് വായനരെ ആയിരുന്നു. ഭാർഗ്ഗവിട്ടിച്ചുരോ, നാരാധാരയുരുമാഘോ, അസ്സിക്കുട്ടിശ്ശമാഘോ പെട്ടുന്ന ലീബെടുത്താൽ പകരക്കാരനായി ദ്രോധിംഗ് മാശാണ് പലപ്പോഴും വരിക. ആ വരവ് ഞങ്ങളെ വളരെ ആഹ്വാദിപ്പിച്ചിരുന്നു. കാരണം, മാധവചുൻമാഷ്യ് ഒരു പുന്നതകവുംകൊണ്ടാണ് വരിക. ടട്ടുമുക്കാല്ലും അത് എസ്കെ.പൊറുക്കാട്ടിന്റെ കമ്മാസമാഹാരമായിരിക്കും. എന്നിട്ട്. അക്ഷരശ്ശുഡിയോടെ, ഭാവഭംഗിയോടെ ഒരു കമ വിസ്തരിച്ചുവായിക്കും. ചിലപ്പോൾ ക്രമാപാത്രങ്ങളെ ഒരു കാർട്ടുണിസ്റ്റിന്റെ കൈത്തുക്കരണത്തോടെ സ്നാക്കബോർഡിൽ കോറിയിട്ടുകയുംചെയ്യും. മാഷിന്റെ വായനയും ബോർഡിലെ ചിത്രവും കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ അക്ഷരങ്ങൾക്കും ജീവിഞ്ചെവക്കുന്നു. ചിത്രശലഞ്ചള്ളും അശിനിസ്പീലിംഗഞ്ചള്ളും ഉണ്ടാകുന്നു. മുൻബെബിലിരിക്കുന്ന മീനാക്ഷിക്കൂട്ടിയുടെ നീർക്കല്ലും നീറയും ഒരു നിറ്റബ്യവത്തെ പടരുന്നു-

പൊറുക്കാട്ടിന്റെ കമകളിലേയ്ക്കുള്ള എൻ്റെ പ്രവേശനത്തക്കുംചൂണ്ടാലോ പരിഞ്ഞുവന്നത്. ഒരുപാടുകമകൾ അത്യാർത്ഥത്തിനോടു അക്കാലത്തു വായിച്ചുതോർക്കുന്നു. 'വൈജയന്തി', 'രാജമല്ലി' എന്നീ സമാഹാരങ്ങൾ, ഒയക്കേരളത്തിലും മാത്രംലും ആച്ചുപ്പതിപ്പിലും. പല വിശേഷാൽപ്പതിപ്പുകളിലും കേരളോപഹാരത്തിലുമൊക്കെ അച്ചടിച്ചുവന്ന എസ്കെയുടെ സ്വയഷ്ടികൾ. അപുർവ്വമായ ഒരു എറുദയദ്വീകരണസ്വാം ആ ആവ്യാനങ്ങൾക്കുഭാഗിയിരുന്നു.

പൊറുക്കാട്ടിന്റെ എഴുത്തിനു പുർണ്ണമായും അടിമപ്പെടുന്നതിൽ സന്നോഷവും സംത്പൂർത്തിയും സാമ്യജ്യവും കണ്ണാടത്തുനാ കൗമാരകാലത്തു നാന് 'പുള്ളിമാൻ' വായിച്ചു; നാടൻ പ്രേമർ' വായിച്ചു; 'പത്രരഗ'വും 'നിശാഗന്ധി'യും വായിച്ചു. ആ പുന്നതകങ്ങൾ എന്നോടു കീഴിപ്പുടാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല; പക്ഷേ, നാന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ആ

ବୟକ୍ତ କୌଣସିପ୍ରତ୍ୟେ.

ଏହାକେଇଯାତର ମଧ୍ୟରେ ସହଲାପିକାଙ୍କୋ ଏଥୁତାଙ୍କୋ କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଉପରେ ପ୍ରତିକରିମୁଖୁକେବାଲୁଙ୍କ ମୁଦ୍ରା ପ୍ରତିକରିମାନ୍. ଆତ କମାଳାଙ୍କୋ, କମାକବିତର୍ଯ୍ୟାଙ୍କୋ, ହାନ୍ତିଷ୍ଠିତୀର୍ଯ୍ୟମାନିକାଙ୍କୋ ଏଗିକଲିତୁବର କର୍ତ୍ତାଙ୍କିଟି ଥିଲୁ.

ବର୍ଣ୍ଣତମାନବାଯନରେ ହିତାରୁ Sentimental extravaganza ତିଆବୁକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଅଶିଳତାଙ୍କ-ଅନୁଭାଙ୍ଗ ପୃତୁତଳମୁହୀଯକୁ ତୋଣାଙ୍କା. ପୃତରେ ରୂପିକର୍ତ୍ତା କୁର୍ଦ୍ଦପ୍ରତ୍ୟେତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟମିଲ୍ଲ ନମ୍ବର ପାତ୍ୟ ଚିଲ ସ୍ଵାଦୁକର୍ତ୍ତା ଅବରକିଷ୍ଟପ୍ରତ୍ୟେବାଙ୍ଗ ବରିଲ୍ଲିଲ୍ଲୋ. Mandlim ଏଗିନ୍କ ସାତ୍ୟପୁ ପରିଯୁକ୍ତ ଭାବପଲତର୍ଯ୍ୟର ପଲଚେଷ୍ଟକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ପୃତ୍ୟମାନିଲ୍ଲ ଲାଙ୍ଘଏଗାନତ ବାସ୍ତବମାକୁଣ୍ଟ.

ଆଜାବେନ୍ଦ୍ରାଜ୍ୟାକର୍ତ୍ତାଙ୍କିଲ୍ଲୁ ଏବି.ଏକ.ଯୁଦ ପୃତ୍ୟମାନ୍'ରୁ ଛୁଟ୍ଟାଇଲୁ ଅନ୍ତରାଳଭାବେ ଆବେଷ୍ଟ୍ୟାଯିନ୍କୁ କରାକଷିତ୍ୟା ନମ୍ବର ମନମ୍ଭାଙ୍ଗିଲ୍ଲେ ସରକ୍ତାଙ୍କାଙ୍କିଲ୍ଲ ସମ୍ବାଦକୁଣ୍ଟଙ୍କ. ବଲିଯ ବେଳିପ୍ରତ୍ୟେଲ୍ଲୀ କଣ୍ଠାଟ୍ଟକୁଟିଯ ପ୍ରତ୍ୟେବେଳାଯୁଂଚୁଣ୍ଡି, ପୃତ୍ୟପରତାଙ୍କେଣ୍ଟିଯୁଂ ପରାତରତାଙ୍କେ ଦେଖେଯୁଂ ବେଚନ୍ତାଙ୍କପୋଲେ, ପାର୍ବତି ଏକ କୁଟକୁସୁନ୍ଦର ନମ୍ବର କ ମୁନ୍ଦିଲ୍ଲେଣ୍ଟ.

ହୁଣ ରୁ ପ୍ରେମଭୁରନ୍ତରତାଙ୍କେଣ୍ଟି, ରୁ ପର୍ବତୀଙ୍କାନଷ୍ଟତାଙ୍କେଣ୍ଟି ଚପ ରିଯ ବଲିଯ କମାଳାଙ୍କ. ପେଣ୍ଟାଙ୍କ ପ୍ରତିଭାସତାଙ୍କେଣ୍ଟି ଅନ୍ତାଯାରଣ ମାଯ ଅବିଷ୍ଟକାରମାଙ୍କ. ସ୍ଵାନ୍ତିକିଷ୍ଟିତିସଂହାରରେ ନାଯିକାକୁଯୁଂ ନାଯାନ୍ତିକାକୁଯୁଂଚେଯୁକ୍ତ ଶାଶତଚୋତନକରୁଣ ପରିଶୋଯନ୍ତାଙ୍କ. ତିର୍ପୁକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁଂ ଉତ୍ତରାଜ୍ୟକାଙ୍କୁଂ ଅପ୍ରାରତନୁନୀତକାଙ୍କୁଂ ରୁ ତୀର୍ପା ନ୍ଯୁବେତାଙ୍କେଣ୍ଟ ଶାମାଲାଙ୍କ. ପ୍ରଣାଯନ୍ତରକାଙ୍କୁଂଚୁଣ୍ଡିଲ୍ଲ ଏଇମୁମେତାରତ, ଅନାବିଧାଯ, ଅନୋଷଣାମାଙ୍କ.

ହୁତିରେ ରଣ୍ଡୁ ଚିରନୀନ କମାପାତ୍ରଙ୍କାଙ୍କିଲ୍ଲଙ୍କ: ବେଢିଯାକୁଣ ଅ ଲ୍ଲୁଙ୍କ, ବେଢିଯାବ୍ଲେପ୍ରତ୍ୟେବୁଙ୍କ ପେଣ୍ଟୁଙ୍କ. Archetypal characters. କମାସଙ୍ଗଭାତିରେ ଦେବତ୍ୟଙ୍କ ଏବାଙ୍କ ଏକ ପୃତ୍ୟାନ୍ତ ପାର୍ବତି ଏକ ନ୍ଯାତ୍ରି. ପାର୍ବତି ଉତ୍ସର୍ପ କୃତିଯୁଣ ପ୍ରତିକାବୁଂ ପ୍ରମେଯବୁମାଙ୍କୁଙ୍କ ବ୍ୟାବ୍ୟାନିକାଙ୍କ. ଅ କୋ ଶୁକୁଟକୁନାଙ୍କେଣ୍ଟି ସମ୍ବାଦ୍ୟାମଭାବେନ୍ଦ୍ରାଯୁଙ୍କ ଅବାସପ୍ରଯବସମ୍ଭାବ୍ୟାକୁଙ୍କ ଅ ପରି ଅଲିନ୍ତାଚେରୁଣ୍ଟଙ୍କ. ଦେବତ୍ୟଙ୍କ ସର୍ବକିର୍ତ୍ତ୍ୟାଲେ ପୃତ୍ୟାନ୍ତରୁଙ୍କରକ ମାକୁଣ୍ଟ ଅବାନ୍ତ ଉତ୍ସତୁମିକାଙ୍କାବାନ୍ତ, ବେଢିଯାକୁଣବାନ୍ତ, ବେଢିପ୍ରିଟିକାଙ୍କ ନାବାନ୍ତ. ପିତ୍ରିଚୁର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଚିଲାପ୍ରୋଶ ମୁବାଂକରୁତ୍ୟାଙ୍କ ନିର୍ମିକାଙ୍କ ପ୍ରକ୍ରି ତା ହୁଏ କମାନ୍ତର ପଶ୍ଚାତଲାଂ ମାତ୍ରମିଲ୍ଲ, ପାର୍ବତିଯୁଂ ସଭାବବୁମାବୁ ନ୍ଯୁ. ଓରେ ମାନତରତରିଯୁଣ ମୁବତିଯୁଂ ରୁ ମନସ୍ମିତଂ କବିତାଯ କ ଶାକାରି କରୁତୁକପୁର୍ବୁଂ କାଣ୍ଟାଙ୍କୁଣ୍ଟ.

ନିଅଶର ପାର୍ବତିରେ ଶବ୍ଦିଚୁବ୍ଦିବୋ? ଅବଶ ରୁ ବିଦ୍ୟା, ଏକ୍ରବ ରାନ୍ଧୁମୁହୁ ରୁ ପ୍ରାୟରେ ଅନନ୍ତ, ଯହବାନତିରେ ରୁ ପର୍ବତିରିକରତାରେ. ଅ ଶାମବିଦ୍ୟାଲାଭତାରେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ.

ଅବଶ ନ୍ଯାତ୍ରି ପୋକୁଣତ୍ୟାଙ୍କ ବରୁନତ୍ୟାଙ୍କ ଚିତ୍ରବରଶ୍ଵରେ କିଟକାଙ୍କ ରୁ କୋଚୁତକାକରତିରେ ବାରଂପରିଯୁଣ୍ଡି କାଟ୍ଟିପାତରିଲ୍ଲ ଏତାଙ୍କାଙ୍କ. ଓରେ ପୃତ୍ୟାନ୍ତକାଙ୍କୁଙ୍କ ହୁଏ ଟିପ୍ପିନମାତ୍ର ଅବାଲେ ହୁନ୍ତକାଙ୍କ. ପାର୍ବତି ପୁକଣ୍ଠାଙ୍କ ସଲ୍ଲପିକାଙ୍କୁଙ୍କ; ବଲ୍ଲିପ୍ରତ୍ୟେଲ୍ଲୁକଣ୍ଠାଙ୍କ କିନାରାଂ ପରିଯୁକ୍ତ.

കാറ്റിന്റെ ചുള്ളത്തിനു കാതുകൊടുക്കുന്നു.

ഭർത്താവിന്റെ അകാലത്തിലുള്ള വേർപ്പാടിനുശേഷം ഒറ്റയ്ക്ക്, വരയ്ക്കായ വേലക്കാരിയുടെ തൃണയോടെ, ആ കാട്ടുമുകിൽ കഴിയുന്ന പാർപ്പതിട്ടിച്ചറുടെ സംഭവരഹിതമായ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു രാവിലെ, ഒരു മുന്നൻഡിപ്പുമില്ലാതെ, ഒരു മധ്യരമായി, ഒരു ഗൊസ്പരമായി, ഇടിച്ചു കയറുന്ന തീക്ഷ്ണംനാരുണ്ടുമെത്ര ദേവയും. പ്രകൃതിയോടു കൊണ്ടി യും നസ്യം പറഞ്ഞും വള്ളിപ്പുകർപ്പിൽ പടർന്നുവിലസുന്ന രോസാപ്പു പൊട്ടിക്കാൻ വിരലു നീട്ടുന്ന പാർപ്പതി ഒരു വെടിയേയാച്ചുകേട്ടു ഞെട്ടു നു. ഒരു ഉണ്ട് അവളുടെ നീനേടിവരലിൽ ഉരന്നി മുരണ്ടുപോവാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കരിവണ്ണിനെപ്പോലെ. തന്റെ മുഖിന്തവിരലിൽനിന്നു ചോ രകിനിയുന്നതും അതു താഴത്തെ പുല്ലിൽ തളംകെടുന്നതും ഒരു നിമി ഷം പാർപ്പതി അറിഞ്ഞില്ല. കക്ഷത്തൊരു തോകുമായി സുമുഖനായ ഒരു തരുണൻ പൊന്തകൾക്കിടയിൽനിന്ന് അവളുടെമുന്നിൽ ചാടിവീ ണ്ണു. അയാൾ അവളുടെ കരംഗ്രഹിച്ചു. ചോരത്തുള്ളി തുടച്ചുമാറ്റി, തന്റെ തുവാലകൊണ്ടു വുത്തതിയായി മുറിവുകെട്ടി. പാർപ്പതി നീരസംഭാ വിച്ചു. പക്ഷേ പെൺപുറയും ആ മുറിവിൽ മധ്യരും നുകർന്നു. ദേവയും നബ്ല്ലാരു വേട്ടക്കാരനായിരുന്നു. തോകുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല, സരസമായ വാക്കുകൊണ്ടും അയാൾ വേട്ടയാടി. വിധവയുടെ ശുഷ്കക്കമായ വാഴവ് പെട്ടെന്ന് പുഷ്കലമായി. സപ്പനങ്ങൾ തേരോട്ടി. അയമാർത്ഥമായ ഒരു പുളുക്കപ്പയ്ക്കും അവർക്കായി പടിതുറന്നു. കതിരുതിർപ്പുപൂണ്ണിരി ചെണ്ണുണിൽത്തെങ്ങുന്ന അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു ചങ്ങനും പറഞ്ഞില്ല? ആ അവസ്ഥ പാർപ്പതിമിന്ടല്ലിനു കൈവന്നു.

കമിതാക്കൾ നിലാവുറുന്ന മണമാർന്നരാത്രിയിൽ വീടിനടുത്തു ഇള ഒരു പാറപ്പുറിത്തു സമേഖിച്ചു. ദേവയും അവശ്രേഷ്ഠ പുള്ളിമാൻ (spotted deer) എന്നു പലവുരുൾവിളിച്ചു. താനൊരു മാൻപേടയാണെന്ന മിമ്പ റിലേയ്ക്കു പാർപ്പതി സപ്പനാടനംചെയ്തു. പൊറുക്കാട് പറയുന്നു: 'പ്രേമത്തെ നായാടുന്ന സമർത്ഥനായ ശിക്കാരിയായിരുന്നു ദേവയും. തന്റെ ഇരയുടെ മർമ്മം നോക്കി ശരമയയക്കാൻ അവനു ശരിക്കരിയാം.'

പള്ളക്കുകൊണ്ടുണ്ടാകിയതെന്നും വീണുടയുമെന്നതാണ് പ്രകൃതിനിയമം. പാർപ്പതിയുടെ ക്രിസ്ത്യാജനത്തിൽ ഒരു കല്ലായിവിച്ചു നന്ത് ഉത്തിനയുവനയായ അവളുടെ അനുജത്തിയാണ്: സൌത്രം. അ പുൻ തിമയും സിഖാപ്പുരിൽവെച്ചു മരിച്ചുപോയപ്പോൾ സഹോദരിയു ദു സംരക്ഷണം ഒരേയാരുജ്ജേപ്പണ്ടത്തിയായ പാർപ്പതിയുടെ ചുമതല യായി. ഇളയവളുടെ കല്ലുകളണ്ണാതെ പോറിവളർത്തണമെന്നായിരുന്നു അച്ചുന്നേരു അപേക്ഷ. പക്ഷേ സൈതമമപ്പീന അനാശ്വരാതകുസുമത്തെ കണ്ണപ്പോൾ ദേവയുംഎന്ന വണ്ണിനു കാമമിളക്കി. വേട്ടക്കാരൻ എപ്പോഴും പുതിയ ഇരയെ തേടുന്നു. ഇതും പ്രകൃതിനിയമം. ഇതിനെ തട ധാൻ പരിഭ്രാന്തയായ പാർപ്പതി അവതും ശമിച്ചു. അനുജത്തിയുടെ വസന്തത്തോടു മത്സരിക്കാൻ ജ്യതുശ്രാബകൾ കൊഴിഞ്ഞ പാർപ്പതിക്കായില്ല. അനിയന്ത്രിയെ കൊല്ലാൻവരെ അവർ ശമിക്കുന്നു.

രോഗിണിയും തിരഞ്ഞുകൂതയുമായ സ്ത്രീ. അവർ വിച്ചിത്രമായ ഒരു പ്രതികാരത്തിനും അസാധാരണമായ ഒരു മോചനത്തിന്റും വഴി തേടുകയാണ്. തനിക്കു മാനിരച്ചികുട്ടി ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ കൊതിയാ വുന്നുണ്ടെന്നും, തടാകത്തിൽ ചില രാത്രികളിൽ വെള്ളംകുടിക്കാനെ

ആനുന്ന പുള്ളിമാനെന്നതെന്ന വെടിവെച്ചു തന്റെ കൊതി സാധിപ്പിക്കണം എന്നും പാർപ്പിതി ദേവയുന്നോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. നിലാവുള്ള ഒരു നിശ്ചാവെള്ളത്തിൽ സീതമ്മയുടെ ചുമലിൽ തോക്കുവെച്ച്, തടാകത്തിലെ പൊന്തകളിൽ പരുങ്ങുന്ന പുള്ളിമാനിന്റെനേരക്ക് ഉന്നം തെറ്റാതെ ആ നായാട്ടുകാരൻ നിറയെഴുക്കുന്നു. ഉണ്ട് ഇരയ്ക്കുതെന്ന കൊണ്ടു. മാനിനെ കൊണ്ടുവരാൻ പൊത്തകയുടെ കരയ്ക്കെത്തിയ ദേവയുൻ ആ മനോഹരിയായ പുള്ളിമാനെനക്കണ്ടു! വലിയ വെള്ളപ്പുള്ളികളുള്ള നീലസ്താരിയുടുത്ത പാർപ്പിതി. അവളുടെ കുളിൽ ഒരു കത്തുമുണ്ട്. ഈത് പ്രേമത്തിന്റെ ബലിപിഠാനിൽ ഒരു കാമുകിനടത്തുന്ന ആത്മാഹൃതിയാണ്; വെറും ആരഥപരത്യയല്ല. ആദ്യം ദേവയുൻ കണ്ണപ്പോൾ അവളുടുത്തിരുന്ന പുള്ളിച്ചേലതെന്നയാണ് ഈ അന്ത്യയാമത്തിലും അവർ ചുറ്റിയിരുന്നത്.

നേരതേ പറഞ്ഞിപ്പേണ്ടു, 'പുള്ളിമാനിൽ അതിഭാവുകതയുടെ കർക്കടകക്കാരിമേലുകലാപമുണ്ടെന്നു? അതു നിഷ്പയിക്കേണ്ടതെന്നുകാരുവുമില്ല. ഈ അതിഭാവുകതയെ അതിജീവിക്കുന്ന ഉദാത്തമായ ഒരു വികാരാശ്വാസ്യവും 'പുള്ളിമാൻ' തുറന്നിട്ടുന്നുണ്ട്. പെണ്ണവാഴ്വിന്റെ ആർദ്ധമായ ഒരപ്രശ്നമനവും ഇവിടെ നടക്കുന്നുണ്ട്.

മരുഭരു കാര്യംകൂടി നാമോർക്കണം. 'പുള്ളിമാൻ' 1940ലാണെങ്കിൽ തിയത്. ഈത് തന്റെമാധ്യമന്ത മുഴുവനായും കീഴ്പ്പെടുത്തിയ ഒരുക്കമാകാരൻ്റെ സൃഷ്ടിയല്ല. പൊരുട്ടക്കാട് പുർണ്ണതയിലെത്തുന്നതിന് ഏതുമുമ്പാണ് ഈ നിംബകമ പുരത്തുവന്നത്. പല അപാക്ഷണങ്ങളും രചന തിരക്കാത്രമല്ല ഭാഷയിലും കാണാം. ഘടനാശൈമിലും എന്ന ദോഷവും നിശ്ചലാടുന്നു.

സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിൽ ആലോച്ചക്കുകയും അഗാധമായ എംപതിയേഡ തന്ത്രിഭാവങ്ങളാട- എഴുതുകയും ചെയ്ത രണ്ടു ക്രമാകാരന്മാരാണ് പൊരുട്ടക്കാട്ടു ഉറുബും. അമു, ഭാര്യ, മകൾ, കാമുകി, പരിത്യക്ത, വിരഹിണി, അപമാനിത, പ്രതികാരദ്ധർഭ എന്നീ വിവിധ വേഷങ്ങളിൽ പെണ്ണമെയ വിചാരണയ്ക്കു വിധേയമാക്കാൻ ഈ രണ്ടു മഹാസാഹിത്യനായകന്മാരും സത്യസന്ധമായി അധികാരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എൻ്റെപക്ഷം. പൊരുട്ടക്കാട്ടിന്റെ മാധവിമിസ്ട്രിലും, ഭാർത്തുവിയും, സുനന്യയും, ചീരുവും, സന്ധ്യാസിനിയും, സീതയും.മാൺഡിയും, റഹ്മതിയും, വിഹികന്യുകയും; ഉറുബിന്റെ ഉമ്മാച്ചുവും, രാധയും, രാജ്യിയമ്മയും, മലയാളത്തിലെ അനുശരം സ്ത്രീസഭാവാഞ്ഞളാണെന്നു പറയാൻ ഒടും മടിക്കേണ്ടതില്ല. ഈ രണ്ടു വലിയഎഴുതുകാരേക്കാൾ വലിയ അങ്കുതി മൊന്നും മലയാളത്തിന്റെ ഒരുക്കമാകാരനും ഇതുവരെ കാട്ടിയിട്ടില്ല.

പെണ്ണുങ്ങൾ, പാവങ്ങൾ'എന്ന പൊരുട്ടക്കാടൻകമയിൽ പെണ്ണിന്റെ ശക്തിയും സൗംഘ്രാവും ദൈനന്ദിനവും എല്ലാം അനാവുതമാകുന്നുണ്ട്. നാട്ടിൻപുറത്തുള്ള ഒരുസ്കുളിൽ ഹിന്ദിമിസ്ട്രിലും മാധവിമിസ്ട്രിലും വയനാട്ടിലുള്ള നരപ്പിനിലേയ്ക്കു പെട്ടെന്നാരു സ്ഥലമാറ്റമുണ്ടായപ്പോൾ വലിയ അസരപ്പുണ്ടായി. അപരിചിതമായ ഒരു ഓണംകരാമുലതിൽ എങ്ങനെകുടിപാർക്കും? ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡിലും സിൽചേന്റ് കുപ്പണിക്കുണ്ടെന്നും മാറ്റക്കൽപ്പന ക്യാൻസൽചെഫ്റ്റാം മാധവിമിസ്ട്രിലും ഒന്നു ശമിച്ചുനോക്കി. നടന്നില്ല. 'തത്കാലംപോയിച്ചാർജജട്ടക്കു. രണ്ടുമുന്നുമാസം കഴിഞ്ഞ് ആലോച്ചിക്കാം. നരപ്പിന്

നല്ല സമലമാണ്. ഉള്ളടിയിലേതുപോലുള്ള കാലാവസ്ഥയാണ്. പച്ചവെ ഇള്ളതിൽ കൂളിക്കാതെ നോക്കിയാൽ മതി' എന്നായിരുന്നു കൂഷ്ഠനാൻ രെററുടെ ഉപദേശം. കൂടുതലിൽ ഒരു ചെറിയ താക്കിതും: 'അവിടെ ഒരു കമ്പണം കണ്ണൻനമ്പ്യാരുണ്ട്; അള്ളതെ ശരിയല്ല. ഒന്നു സുക്ഷി ചും കണ്ണും നിന്നോളാം'.

മാധവിമിസ്ട്രൈസ് നരിപുറമിൽചെന്നു. കണ്ണൻനമ്പ്യാർഎന്ന നാടൻപോക്കിരിയെ കണ്ണു; അധികം വെവക്കാതെ ആ താന്ത്രാനിയായ ഒറ്റയാനെ ജീവിതസവാവാക്കുകയുംചെയ്തു.

അബവലയും സ്നേഹത്തിനു ഭാഗിക്കുന്നവള്ളുമായ ഒരു വെറും സ്ത്രീ: യൗവനം അധികം വെവക്കാതെ പടിയിരിങ്ങുമെന്നു ദയപ്പെട്ടുന്ന പാവം പെണ്ണ്. അവൾ കയ്യിൽക്കിട്ടിയ വെക്കോൽത്തുരുപ്പിൽ കേരിപ്പി ടിച്ചതിലെത്തുണ്ടതെന്തും? കണ്ണൻനമ്പ്യാർ അടിമുടി പരുക്കനാണ്. ദുഷ്ടനൊന്നുമല്ലെങ്കിലും ദുഷ്ടന്നേറ്റ് ഫലം ചെയ്യും: കളളുകുടിക്കും, ചുതുകു തിക്കും, തല്ലുകുടും. തന്നേതായ പരുക്കൻറീതിയിൽ അയാൾ മാധവി സിസ്ട്രൈസിനെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവിടേയും പുള്ളിമാനിലെന്നപോലെ ഒരു വേട്ടക്കാരൻറെ ബിംബമുണ്ട്.

എത്ര തല്ലുകൊണ്ടിട്ടും സന്ത്രാഖ്യാനവും ജോലിയും വരുമാനവും മുള്ള ആ സ്ത്രീ രേതാവിൽനിന്നു മോചനം തേടുന്നില്ല. ഈ നിലപാടിനെ കമാക്കാൻ ആരുശവത്കരിക്കുകയാണോ? ഒരിക്കലുമല്ല. അതാണ് പെൺമനസ്സ് എന്നു നാം ധരിക്കുന്നതിൽ എഴുത്തുകാരനു വിരോധ വുമില്ല.

മാധവിമിസ്ട്രൈസ് ഒരു തവണകുടി കൂഷ്ഠനാൻരെറ്റെ സമീപി കുന്നത് കുറെ രൂപയുംകൊണ്ടാണ്. അവർക്കുവേണ്ടത് സമലമാറ്റമല്ല. ഒരു നല്ല വകീലിനെയാണ്. വിവാഹമോചനത്തിന് അപേക്ഷ സമർപ്പിക്കാനല്ല; ജയിലിൽക്കഴിയുന്ന കണ്ണൻനമ്പ്യാരെ ജാമുത്തിലിറിക്കാൻ. എത്ര മോശക്കാരനായാലും തന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ തന്ത്രയല്ലോ? ഈ പെൺമന്ത്രാസ്ത്രം കൂഷ്ഠനാൻരെറ്റുകുപോലും പിടിക്കിട്ടുന്നില്ല. അയാൾ സുഖം പിറുപിറുകുന്നു: പെണ്ണുങ്ങൾ പാവങ്ങൾ!

ഫെമിനിസ്റ്റുകളുടെക്കാർ ഭാഗിയായി സ്ത്രീഹ്യദയത്തെ പരിചയ പ്പെട്ടതാൻ പൊറുക്കാട്ടിനു കഴിയുന്നു. 'തന്ത്രവാച്ചുസംസ്കാര'ത്തി ന്നേ സ്വാധീനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ത്രീസ്വഭാവചിത്രനാത്തിൽ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നില്ലേ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഇല്ല എന്നുപറയാൻ സാധ്യമല്ല. പക്ഷേ പുരുഷപക്ഷപാതയശ്രീ തന്റെ പെൺവിചാരണകളിൽ കടന്നുവരാതിരിക്കാൻ പൊരുക്കാട്ട് എരു ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായി കാണാം.

കാലാതിവർത്തിയായ കമക്കൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'സ്ത്രീ', 'അവളുടെ ഡയൻ', 'വേദാധ്യാത കത്ത്', 'ബെംപീസിന്റെ കമി', 'ടടക്കം', 'റഷിയ', 'ഉദ്യോഗത്തിമിറി', 'അവളുടെ കാമുകൻ'. ഓരോ കമയിലും ഒരു നോവലിന്റെ കുടുക്കൾ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ചെറിയ കൃംഖലയും ഏന്റെ. യക്കു ചെർന്നത് എന്നന്നിക്കുതോന്നുന്നു.

കമയല്ലാത്തതെന്നാനും. ഈ കോഴിക്കോട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹമെന്നു പറഞ്ഞാലും അതു കാറയായിമാറുകയുംചെയ്തു. ഓരോ ഡാത്തയും അതു ചെറുതായാലും വലുതായാലും, എസ്.കെ. യക്ക് ഒരു കമയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്നെച്ചുപോയ സമുദ്ദമായ സഞ്ചാരസാഹിത്യവും ബുദ്ധാത്കമ്മാവുന്നത്.

രൊമാൻസിക്കർഡിയലിസത്തക്കുറിച്ചു വിവ്യാതനിരുപക്കനായ സിന്റോ. ബഹര എഴുതുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ പത്രരഹമാറ്റം പ്രദർശനമായി പൊറുക്കാട്ടിന്റെ സാഹിത്യം. ഈകാര്യം അംഗീകരിക്കുമ്പോൾത്തനെ അദ്ദേഹത്ത്, കമ്മയിലെ ചങ്ങമ്പുഴ എന്നാംകൈ വിശ്വഷിപ്പിക്കുന്നത് ആലോസമാണെന്ന വിയോജനക്കുറിപ്പും ഞാനവത്രിപ്പിക്കുന്നു.

'തെരുവിന്റെ കമ'യും ഭേദമത്തിന്റെ കമയും മലയാളംകണ്ണ ഹത്തായആവ്യാനങ്ങളിൽ രണ്ടുംാണെന്നു കാലം സാക്ഷ്യപ്പെട്ടു തന്നു. വിസ്താരഭ്രംബംമുലമാണ് ഞാനങ്ങാട്ടു കടക്കാത്തത്.

ദാർശനികവേഷമൊന്നും എന്ന്. ഒരിക്കലും അണിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം തെരുവിന്റെ നടുക്കുനിന്നുകൊണ്ട് ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം എഴുതി. താനെഴുതുന്നതിൽ മെറ്റാഹിസിക്കസുണ്ടാ, സർവിയലിസമുണ്ടാ, മാജിക്കർഡിയലിസമുണ്ടാ എന്നൊന്നും അനേകംകാൻ ഈ മനുഷ്യക്കമാനുഗായിക്കു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹമെഴുതിയതുതനെയും എന്നായും നിങ്ങളെയും പറ്റിയാണ്. ധർമ്മബോധനത്തിനോ സിദ്ധാന്തവത്കരണത്തിനോ പൊറുക്കാട്ടിന്റെ കമ വഴിങ്ങുന്നില്ല.

6 പഞ്ചകോശാന്തരസമിതാ... ഇടങ്ങേരിക്കവിതയിലെ ജീവിതദർശനം

ആർ. മനോജ് വർഷ

ഒ നിവിടെ സംസാരിക്കണം എന്നു തീരുമാനമായപ്പോൾ വിഷയത്തെ പൂറി എനിക്കു യാതൊരു ശക്യമുള്ളായിരുന്നു. 'ഇടങ്ങേരിക്കവിതയിൽ എല്ലാവും ജീവിതദർശനം'. അത് എന്താണെന്നാനീയാമെന്നായിരുന്നു, സലജം സമയതിക്കേട്ട്, എരെണ്ട് പോഴത്തോ. കാരണം അതെല്ലാം ജീവിതാസംര നേന്താണല്ലോ. എന്നാൽ ഇടങ്ങേരിക്കവിതകൾ മുഴുവൻ (ഗോപാലകൃഷ്ണൻ) ഷണ്മാൻസാരിബന്ധി തപസ്സിനു നൽകി) മാരാരുടെ ഭാഷയിൽ വിളക്കുവച്ചു വായിച്ചുവരുമെ എരെണ്ട് മനസ്സിടിഞ്ഞു. "പറിച്ചതു മരനാവു/ കാടനായ് മാറിടാവു ഞാൻ/ എക്കിലേ നിനെ വിരയാൻ/ കെല്ലപേലു ഗഹനങ്ങ ഇൽ" എന്ന് ആയുധവും അഹനയയും താഴേവച്ചു കേണ്ടു. ആച്ചുകൾ കടന്നുപോയി. നിത്യവും വായന, എഴുതൽ - "ഒരുനോക്കെന്നുടെ യജൽ ഫലത്തെക്കാണാതിരുളിൽ താഴും" എന്നായപ്പോൾ ഒരു വെളിച്ചം കിടി. സമയമാകുമ്പോൾ 'താങ്ങാനുള്ള കൈ താനെ വരു' ('ശംഖവുത്' എന്ന കവിതയിൽ) എന്ന് ദരിക്കൽക്കുടി ബോധ്യമായി. മഹാകവി അക്കിതതം ഇടങ്ങേരിസ്മരണികയിൽ പറഞ്ഞ ചില വെളിച്ചത്തുണ്ടുകൾ ഒരുവഴിക്കിൾ ഓട്ടുകുംപിച്ചിരിക്കയാണു ഞാൻ. "നേരു ഗർഭിൻ നീരെ" എന്ന് ഇടങ്ങേരി. ഇത് ഗർഭവു നേരിൻ നീരിയിയാവെട്ട.

ഇടങ്ങേരി ആസ്തികനോ നാസ്തികനോ? ആസ്തികനെങ്കിൽത്തെ നീ ശൈവനോ ശാക്ഷതയനോ വൈഷ്ണവനോ? എത്ര ചേരിയിൽ - പടപ്പാട്ടിരേണ്ടെങ്കും കാവിലെപ്പാട്ടിരേണ്ടെങ്കും? "നീ വെറും നുണ, നീയേ സത്യമീ വാഗ്യാദത്തിൻ/താംവരകളിൽക്കുടി ഞാൻ ക്രമാല്യയരുമ്പോൾ" (പുലാകാട്ടു രവീന്നൻ) ഒന്നു തെളിയുന്നു- അവിടന്ന് ഇതെല്ലാമാണ്. എക്കിലും ഒരു ക്രമിക്കോന്തി ദർശനിയമാണ്. അത് ഭാരതീയ ദർശന ത്തിന് അനുരോധയവുമാണ്. ഏകപിക്കമോ പാരതികമോ എന്ന തർക്കം പുലാകാട്ടു പറഞ്ഞ വാഗ്യാദത്തിരേണ്ടു അധികമലമാണ്. "ഇഹൈവ തെരേജിതസർഡ്രോ" എന്നു ഗിത. "ഇഹ ചേദവേദിൽ അമ സത്യമസ്തി" എന്നു കേന്ന. "കുർമ്മാനേ വേഹ കർമ്മാണി ജീജീവിഷേതർ ശതം സമാഃ ഏവം തയ്യാർ, നാന്മാദസ്തി" എന്ന് ഇംഗ്ലീഷാവാസ്യം. "ഇഹൈവ, ഇഹൈവ വ" ഇവിടെത്തെനെ, ഇവിടെത്തെനെ എന്ന് വിവേകാനദസ്വാമികൾ. "അ മഹാശ്വര പ്രകാശ്വരമാം ബൈഹം / അമുപെറ്റുളവായോരു നാട്ടിൽ" ഇവ അവിരോധം സുദ്ധാശീകൃതമാണ്.

ധാർമ്മികമായി അർത്ഥസ്വാദനം നടത്തി പുർണ്ണകാമരായി മോ

കഷം നേടുക എന്നതാണ് പുരുഷാർത്ഥപരുഷ്ടയത്തിന്റെ താത്പര്യം.

"ഇവിടെനാമുഖിപ്പിക്കും മുദ്രസീരിക്കാരും

പ്രഭയാന്തക്കാടുകാറ്റിരവൻ ചേർക്കും

ഒരുമാത്ര, ഒരുമാത്ര- ഇതിനെ നാലാം-

പുരുഷാർത്ഥപ്രതിമം ഞാൻ നൃണച്ചീടും"

എന്ന് 'ഇളിച്ചോട്ട്' എന്ന അവസ്ഥകാലരചനയിൽ ഇടയ്ക്കുന്ന ച തുരാശ്ശമുത്തെയും ഇങ്ങനെ കാണാം. ധർമ്മനിഷ്ഠന്ത്കാരി ബ്രഹ്മചാര്യം, അർത്ഥസ്വാദനത്തിനും കാമലാഭത്തിനുമായി ശാർഹസ്ഥ്യം, ത ദ്വീപസന്തതിനായി വിരമനത്തിനായി, വാനപ്രസ്ഥം, പിനെ സന്ധ്യാസം - ഈ ദർശനത്തിന്റെ ഇഷ്ടങ്ങൾനാമാശയാരവത്രണമാണ് രാല്പവംഗാരംഭത്തിൽ കാളിഭാസൻ തരുന്നത്-

"ശൈശവേ അദ്യസ്തവിഭ്യാനാം

യാവനേ വിഷബൈപ്പിനാം

വാർഖകേ മുനിവൃത്തിനാം

യോഗേനാനേ തനുത്യജാം".

ഇതിന്റെ വ്യവസ്ഥാപനമാണ് രാജധാന്മം എന്ന സുചനയും മ ഹാക്കവി അവിടെ തരുന്നുണ്ട് എന്ന് ആനുഷ്ഠാനികമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

എന്നായാലും ജീവിതം, മുക്കി എന്നിവ വിരുദ്ധമാവാത്ത, ജീവനുക്കി എന്ന ലക്ഷ്യത്തലേക്കുള്ള (പ്രയാണമാണിത്. "ജീവനിലാലി വാഗംസിച്ചുത്തിയ/ബ്യുദ്ധനു നല്ല വിഹാരം തീരെത്തു/ ജീവൻ ബ്രഹ്മാ ദന്തരമെന്ന/മഹർഷിശരദനേപ്പറ്റുവളർത്തു" എന്ന് ഉൾക്കൊഴുക്കുന്നതു ഒരിണക്കെത്തോടെ ഇടയ്ക്കുന്ന എന്നാലി സ്വാദ്യം നമുക്കു മാത്രമേ ഉ ണ്ണായിരുന്നത്? സിജിയൂൺസിൻ്റെ (four stages of man) എന്ന കാഴ്ച ഭാരതീയ ദർശനത്തിന്റെ അനുബാദനമായിക്കണ്ണാൽപ്പോലും എബ്രാഹിം മാസ്റ്റലോ എന്ന വിശ്വൃത അമേരിക്കൻ മന്ദ്രാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ജീവിതാർ തമാജ്ഞുടെ ഒരു പരിമിയ സകലപിച്ചിട്ടുള്ളത് സമാനരമായ പാശ്വാ ത്യ ദർശനമായി കാണണം.

മയറാർക്കി ഓഫ് നീഡ്സ് - ജീവിതാവശ്യങ്ങളുടെ ഒരു കുമി കോന്തി- അതിൽ വിഭാവിതമായിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ തലം: ശാരീ റികാവശ്യങ്ങൾ (physical needs) - ക്രഷണം, വസ്ത്രം ഇത്യാദി. രണ്ടാം തലം: സുരക്ഷിതത്വാവശ്യങ്ങൾ (security needs) -വീട്, പണം, സവാ ദ്യം. മുന്നാമത്തെ തലം: സ്വന്നഹാദ്യാവശ്യങ്ങൾ (friendship&love) -കു ടുംബം, കുടുംബവാസ്യങ്ങളുടെ ഭാഗഭാഗത്വാഭ്യം (sense of belonging) നാലാം തലം: മാനന്ത്വാവശ്യങ്ങൾ (esteem) -ആരമ്പഘുമാ നം, സാമൂഹികാംഗീകാരം, തൊഴിൽമികവ്, സ്വാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങിയവ. അബ്വാമത്- (Self Actualization) അസ്തിത്വാവശ്യം എന്ന, പിരമിയിന്റെ മുടി. സാത്തുംസാദ്യതാപൂർത്തി എന്നോ മറ്റൊ അവിഭഗ്യമായി തർജ്ജു മചയ്യാം. (വിക്കർ. ഈ. ഫ്രാൻസ്കൽ Self-transcendence -ആത്മസ തയയുടെ അതിശായനം എന്ന് അടുത്തൊരു പട്ടികുടി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. - സ്വ എം വഴിക്ക്) വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. നാട്ടിപ്പുറത്ത് പറയാറില്ലെ ഉള്ളാത്ത വന്ന ഇല കിട്ടാനാശ; ഉണ്ടവന്ന് പായ കിട്ടാനും എന്ന്.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇടയ്ക്കുന്ന കവിതയിലെ പ്രത്യുക്ഷവിരുദ്ധമാ യ ആശയധാരകൾക്ക് ഒരു കുമി കാണാനാവും, പരന്പര സംബന്ധ വും. ഇടയ്ക്കുന്ന കാലഭ്യാസം ത്രിമുഖമാണെന്നും ദിശാഭ്യാസം ച

തുർമ്മുഖമാണെന്നും ലിലാവതിടീച്ചുർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഈത് ബഹുമുഖത്വത്തോടുകൂടി കാണുവരാനുള്ള ഒരു നിരുപക കാശലമാണ്. ഇവിടെനിന്ന് ഒരു ചുവടുവെച്ചാൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നു തനിനോക്കിയാൽ നാം ഈ കവിതാസാകല്യത്തിൽ അഭ്യുദർശനതല അശേഷം ഒന്നിനുമേൽ ഒന്നായി തെളിഞ്ഞുവരുന്നതുകാണും. ആർഷമര്യാദയാ എന്നിവയെ പണ്ഡമഹാകോശങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

വാസ്തവത്തിൽ ദൈത്യരിയേഖപനിഷത്തിലെ ബ്രഹ്മവല്ലിയിൽ നിന്ന് അഭ്യുദയം സംജ്ഞകളെ കടംകൊള്ളുകയാണ് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്: 'അനന്മയകോശം', 'പ്രാണമയകോശം', 'മനോമയകോശം', 'വിജ്ഞാനമയകോശം', 'ആനന്മയകോശം'. പുർണ്ണമായും അവയെ അനുഭവം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലും ഏതാണ്ടാവഴിക്കും. മാന്മായും അഭ്യുദയം പടികളും മനസ്സിലുണ്ട്.

ഈതിൽ ആദ്യത്തെത്തും സമൂലതമവുമായ കോശത്തിൽ നാം സംഖ്യാവൃത്തിയെ സ്ഥാപിക്കുന്ന, അല്ലെങ്കിൽ അനുതാപത്താൽ പരകായ പ്രവേശം സാധിക്കുന്ന, പ്രാഥമികജീവിതാവശ്യങ്ങളുടെ, ഭാതികാവശ്യങ്ങളുടെ തലത്തിൽ നിൽക്കുന്ന കവിമനസ്സിനെ കാണുന്നു. ഉദാ, 'പണിമുടക്കം', 'ദാരിദ്ര്യം പെറ്റുകൂടും' എന്നാരംഭിക്കുന്ന ശ്രോകം. 'പുത്രൻക ലവും അരിവാളും', ഇവയിലും ഒരു ഉഭർജ്ജപ്രവാഹം ദ്വാരാമാണെങ്കിലും മാനവരെ പ്രാണബലത്തെ, ആത്മവിരുദ്ധത്തെ പ്രകിർത്തിക്കുന്ന കവിതകൾ വേറൊരുണ്ട്. 'ഹനുമത്തേസവ തുഞ്ചൻപറമ്പിൽ' ഒരു ഒരു ഉദാഹരണം. ഇനിയും സുക്ഷ്മമായാരു തലത്തിൽ "നിരുപാധികമാം സ്നേഹം ബലമായി വരും ക്രമാൽ" എന്നെഴുതിയ മഹാകവിയുടെ ഗുരുനാമൻ മനോമൺധലത്തിലെ ഉജ്ജീവകവും ഉദ്ബാരകവുമായ പ്രേമ തന്ത പുരസ്കരിക്കുന്നതായി കാണാം. അനും വിഷയമാകുന്ന 'പണിമുടക്ക' തിൽ പ്രാണബലവും അമയുടെ പ്രാണബലം പ്രമിതമാകുന്ന 'കാവിലെപ്പൂട്ടി'ൽ അരോഗ്യമായ സ്നേഹവും എന്നപോലെ, ജീവപ്രേമം തുള്ളുന്നു മുന്നാം കോശത്തിലെ, 'ഞീചേച്ചാട്' തിൽ തത്ത്വദർശനപരതയുടെ വിജ്ഞാനമയകോശവും പ്രസ്തരിക്കുന്നുണ്ട്. സർവ്വത്തിലും പണ്ഡമകോശത്തിലെ വിശേഷശ്വരണമായ സാത്യത്തിന്റെ ആനന്ദവും ഉണ്ട്. ദൈത്യരിയത്തിലും സുക്ഷ്മതരകോശങ്ങൾ സമൂലകോശങ്ങളെ പുതിപ്പിക്കുന്നു എന്ന ആർത്ഥത്തിൽ "തേനെനഷ്ട പുർണ്ണഃ" എന്നാവർത്തിക്കുന്നതു കാണാം. അതായത് ഈ പരസ്പരവ്യതിരിക്കൽങ്ങളോ ഇതരനിഷ്യിക്കലോ അല്ലോ, മരിച്ച പരസ്പരം സംകേമിച്ചും സപുർണ്ണമാക്കിയും പുലരുന്നവയാണ്. ഇതെന്നാരു നീങ്കു മുഖവുരുഡാണ് ഒരു കവിതകളിലേയ്ക്ക്.

എറ്റവും സമൂലതലത്തിൽ, വിശപ്പ്, ജനിത്വം, ചുഷണം, അവയോടുള്ള സംഘർഷം എനിവ വിഷയമാകുന്ന അനന്മയകോശം. ആദ്യ ഉദാഹരണമായി- 'പണിമുടക്കം' എടുക്കുന്നു. പുത്രലാഭത്തിനുവേണ്ടി

"മധുരാനം, എനയ് മലർ തൊട്ടവിട-

ക്കുമിയുമാ പ്രാകൃത ദൃഷ്ടകൃതങ്ങൾ" എതിരീയിനേക്കുന്ന മുതലാളിയുടെയും പത്തനിയുടെയും യജ്ഞവും പിറന്നകൂട്ടികൾ പട്ടിണികിടന്നു മരിച്ച തൊഴിലാളിയുടെ വേദനയും മുഖവുമാണ് നിൽക്കുന്ന ഈ കവിതയിലെ മഹാവാക്യം അതിപ്രശസ്തമാണ്.

"കുഴിവെട്ടിമുട്ടുക വേദനകൾ

- കുതികൊൾക്ക ശക്തിയിലേയ്ക്കു നമ്മൾ" ചരാങ്ങാഗ്യം ആദ്യം വായിച്ചുവരുമ്പോൾ ആരുണ്ണി ശ്രേതകേതുവിനോട് "തത്തമസി ശ്രേത കേതോ" എന്നു പറയുന്നതു വായിച്ചുപ്പോഴതെ ഉൾത്തരിപ്പോടെയാണ് അതിപരിപ്രിതമായ ഈ ഹ്രസ്വിയും ഞാനി കവിതയിൽ വയിച്ചത്.

"അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം നാം

- അതിനുമേലാകട്ട പൊന്നാരുൻ" എന്നും ഫോലാഷിച്ച, 'പുത്രൻക ലവും അതിവാളും'.

"എവിടവിടങ്ങളീച്ചട്ടിപുറത്തെടു-

തെത്തിയപ്പെടുന്നുണ്ടി പാരിടത്തിൽ

അവിടവിടങ്ങളേച്ചർത്തു വരയ്ക്കുകോ-

- നീവരുടെ രാഷ്ട്രത്തിനോതിർവരകൾ" എന്ന കാലാതിശായിയായ ആഹാരമുയർത്തുന്ന 'കുടിയിറിക്കൽ' ഇവയും കുടെയുണ്ട്. 'വാഴ മാർട്ട്' മാർത്തുന്ന നാടുകൾ ചേർത്ത് ലോകദുപടം വരയ്ക്കാവുന്ന ഈ കാലത്ത് കുടുതൽ പ്രസക്തമാണ്, പട്ടിണിയുടെ ഈ ആശോളവത്കരണഭൂപടം.

- ഈ രാശിയിൽപ്പെട്ട കവിതകൾക്കാണ് ഇടയ്ക്കുന്നതിലും വാങ്ങ്മയത്തിൽ പ്രശസ്തി കുടുതൽ എന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവ ദയല്ലാം പേരെടുത്തുപറയാതെ ഈ തലത്തിലെ, കോശത്തിലെ, ഭാർഗ്ഗനികപ്രതിഭാവമായ ലക്ഷ്മിദേവിയെപ്പറ്റി ഇടയ്ക്കുന്നതിലും നിലപാടോന്നു കണ്ണിട്ടു നമുക്ക് അടുത്ത കോശത്തെയേയ്ക്കു കടക്കാം.

"ഭാരിച്ചും പെറ്റുകുട്ടും പലവിധപരിഹാ

സ്വഞ്ഞൾ പാപങ്ങൾ തിന്നി

കുരയ്ക്കൊക്കുന്ന മജ്ജീവിതമനുനിഷം

ഹന ശബ്ദായമാനം

ഹോ, ലക്ഷ്മിദേവി, കാൽത്താരിനാകളിലടിയൻ

വിണിരക്കുന്ന നീയും

കേരിക്കുടാലു നിനോമന ദൃരിതശതം

കുടിയും പെറ്റുകുട്ടാൻ!"

- എന്ന പ്രസിദ്ധേയകത്തിൽ നാം കേൾക്കുന്ന നെടുവിൽപ്പ്, 'അളകാവലി'യുടെ അവതാർക്കയിൽ മാരാരു പ്രശംസിച്ച നർമ്മഭോധനയ്ക്കിൽ കുതിർന്നതാണ്. ഏകിലും മറിച്ചുമുണ്ട് കാഴ്ചകൾ.

"വിരുന്നു പാർക്കണ്ണമാണോടാണെ

- കടലിൻ മകളി വിട്ടിൽ" എന്ന്, 'പഴകിയ ചാലുകൾ മാറ്റുക'എന്ന കവിതയിൽ.

"പ്രത്യക്ഷയാക്കുക നമ്മൾക്കെയിശയാം

പൊത്തിനാർമ്മക്കൈ പ്രയത്നശിലത്തിനാൽ

മറ്റാനുബോക്കാണ്ഡും പ്രസാദിക്കെല്ലിവില്ല

- മുറ്റും മഹാബലി കടഞ്ഞുളവായവൾ" എന്ന്, 1974ൽ എഴുതിയ 'ലക്ഷ്മിക്കുവേണ്ടി' എന്ന കുതിയിൽ. പ്രശസ്തി മറിച്ചാവാം. ഏകിലും ഇടയ്ക്കുന്ന ലക്ഷ്മിയേം അപീയമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

"കർമ്മവ്യസ്ഥയുലം നിനെ /മിന്നവനെപ്പോയ് തഴുക്കും

നിന്നെന്നതശുക്രിയുറങ്ങുന്നവനോ /മാറ്റായുംതസ്പന്നം"

എന്നേപ്പെത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു.

"സമുദിതൻ കണ്ണിരെതെ പുളിച്ചാലും വരം,അയ്യോ
ദതിദ്രോഗി മരവിപ്പാണാസഹനീയം" എന്, 'അതേ പ്രാർത്ഥമന'.

ഈനി അടക്കത കോശത്തിലേയ്ക്ക്. പ്രാതികൃല്യങ്ങൾക്കു നേരെ
പ്രാണബലത്തിന്റെ വിജയം ഉർജ്ജോഷിക്കുന്ന ചില കവിതകൾ ഇത്ത
ലത്തിൽപ്പെടുന്നു. മുൻകോശത്തിലേതെന്നപോലെ ഇതിലെ കവിതകൾ
കുമുംഖ് പ്രശസ്തി. ഇടയ്ക്കുരിയുടെ കരയും പലരും കാണുന്നത് ഇവ
യിലാണ്. 'ഹനുമൽ സേവ തുഞ്ചപറിപിൽ', 'ആചാര്യപാദങ്ങളിൽ',
'രൂ പിടി തന്മുഖിക', 'വർണ്ണക്കുപ്പായം', 'കാവിലെപ്പാട്', 'സർവ്വാദയമേ
ഉയിൽ' തുടങ്ങി എന്നാനരം ചില കവിതകൾ. വൈകുമുംഖേനേ പരയട്ട,
ഈ ക്രമികവിന്യാസം, gradation, കവിതകൾ കൈകൊള്ളുന്ന ദർശ
നത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമാണ്. Intrinsic Poetic Merit, സ്വാ
ന്തരപിതകാവ്യമുലും ആദ്യകോശങ്ങളിലെ കവിതകളിൽ കുറവാണെ
നു യാനിപ്പിക്കുന്നില്ല. യാനിയെപ്പറ്റിപ്പുരാജത്തിനാൽ പ്രാണബലത്തിന്റെ
ശബ്ദസാന്നിധ്യമാണെന്നു കവിത ആദ്യം. കി. വ. ജകനാനൻ എന്ന ത
മിഴ്കവിയുടെ 'ഇമയ അരൻ' എന കവിതയുടെ തർജ്ജമ. ഇടയ്ക്കു
ആക്ഷയ്തിട്ടുള്ള നാലോ അഞ്ചോ തർജ്ജമകളിൽ ഒന്ന്.

'പൊട്ടി പുറത്ത്.....' എന കവിതയിൽ നാം ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:
"അർജ്ജങ്ങെ നിൻ ജാഡാജുട്ട്/ജാതരാം വീരദാരാൾ/ മണ്ണിൻ മുടികളാല
ഛാ / ഭ്രം ഭാരതമേനിനി" ഇതിനും പാപപരിഹാരം പോലെ മുന്നാ
ണ്ണുകഴിഞ്ഞു വന്നതാണ് ഈ 'ഹിമാലയം നമ്മുടെ കോട്'. എൻവിയു
ടെ 'അവസാനത്തെ ആസ്പദത്തി' പോലെ ദാർശനികഗർമ്മങ്ങളുമാവി
ല്ല തർജ്ജമയ്ക്ക് ഇടയ്ക്കു ഇന്ന കൃതി തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ കാരണം. ഈ
ത ഹിമാലയത്തിന്റെ പുരാണാദിത്തമായ മഹത്ത്വാഖ്യാനം മാത്രം.
പക്ഷേ എന്തോരു താണ്ടിവത്താളം -ഉർജ്ജപ്രസാരം!

"അതുലിതാന്മ ബലത്തിലേ. നില-

നിൽപ്പാരേക മഹാലയം,
ചിരപുരാതനമേ ലസിപ്പാരു
വിജയ ദൂർഗ്ഗമിതുംഗതം

* * * * *

ദേവതാത്മക മസ്മദിയമി-

തഗ്രപുണ്യഹിമാലയം

വീരഭാരത വിജയനർത്ഥന-

തുംബ വിന്ദത്വതു മൺഡപം."

ചെറുപ്പത്തിൽ അഹല്യാദികൃതികളിലുടെ പുളിമുട്ടികൊണ്ട് ക
രിക്കല്ലിൽ ചെയ്ത സാധകത്തിന്റെ കൈത്തണ്ടികൾ തെളിയുന്ന തായന്പക!

"നീ ജഗത്പൊണ്ണാരുഡ്യും പ്രാണങ്ങളെന്നോ സുരൂ-

തേജസ്സിൽനിന്നോ നേടിക്കൊണ്ടതക്ഷരശാസ്ത്രം"

എന്നിങ്ങനെ എഴുത്തച്ചന്നുന്ന ഹനുമാനെന്ന സ്ത്രുതിക്കുന്ന 'ഹ
നുമത്സേവ തുഞ്ചപറിപിൽ' എന കൃതിയിലാക്കെട്ട് എഴുത്തച്ചന്നു
യുദ്ധവർണ്ണനകൾക്കൊപ്പം പ്രാണബലം പേരുന്നവയാണ് രാമലക്ഷ്മ
ണമാരെതേതാളേറ്റി/പുരത്തിയ കൈത്തലം ചവിട്ടുകല്ലാക്കിയും നി
വർന്നേറ്റം / മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടാണ്ടു കൃതിച്ചുകേരു"ന യുദ്ധരംഗത്തെ
ഹനുമാരും ഉന്നതസ്വരൂപവർണ്ണന.

'കാവിലെപ്പാട്' പ്രാണമയ കോശത്തിൽപ്പെടുത്തിയതിന്റെ സാം

ഗത്യം സർവ്വ വിദിതമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി വിസ്തരിക്കാതെ വിടുന്നു.

"അംബികേ, നേർ ചൊല്ലുകെന്നോ-

ടായിളംപ്രകോഷ്ഠം

കമ്പിതമായിലയല്ലി

തൻ കൊലയ്ക്കായ്ത്താഴ്കെ" എന്നു ചോദിച്ച പെറ്റമയാണല്ലോ ആ മഹാരചനയിലെ മുഖ്യക്രമാപാത്രം.

'ഒരു പിടിനെല്ലിക്ക്' അതിപ്രശ്നസ്തമാണ്. എന്തു നഷ്ടപ്പെടാനു എങ്ങനെയാതെ, എന്തു നേടിയെന്നെന്നുയാതെ "സജീവിതദ്ദേശവസ്ഥരണ യപ്പാടേ, ചരിസ്തുചാലിച്ച പുള്ളിള്ളിൽ മുകിയലിയിക്കാമെന്ന്" മോഹി ക്കുന്ന യുവതയ്ക്ക് ഉൾഭിരേറ്റാൻ പോന്ന വരികൾ, മന്ത്രാഞ്ചകമായ വരി കൾ ഇന്നും വായനക്കാരെ തരിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു കാലം-

"വെയിലും ജയിയും മേഞ്ഞു വിളഭുവിലതിൻ വിണ്ണ

വിടവുകൾ, പിതച്ചോനെ വിചുങ്ഗിനിനു

*** *** ***

കലാലയജിവിതത്തെക്കടക്കുപൊൻമക,നിനി

കരകാണാമാടങ്ങേക്കുന്നാരപ്പുമാർ നിൽക്കേ

കാലോ കയ്യോ വളരുന്നതെന്നു ചിന്തിച്ചുലിലും

താലോലം പാടിവളർത്തു തായമാർ കാണ്ണേകെ

ചാലുതെറ്റിച്ചിനിച്ചുതിൻ പേരിലുമകൾതെന്നുയിൽ-

ചുംതുകുകാണ്ഡു ചായമിട്ടു കഴുമരങ്ങൾ."

ഇക്കവിത മഹാഞ്ചിരൈ ആവാഹിച്ചുകൊണ്ടുവന്നാണല്ലോ കലാ ശിക്കുന്നത്.

"ഒരു കൊച്ചും മനുഷ്യനീ മഹാപ്രഖ്യാതാളവും

വളരുമോ, വളർന്നതൈക്കല്ലാലെ കണ്ണു

അവൻ തപം ചെയ്യും ഗുഹയ്ക്കണിമുവും നിന്നിരുന്നീ-

തവനത്ശീർഷം വിസ്യുചുരിവുരണ്ണും

അഭയമന്ത്രത്തെത്തെന്നു ജീവപ്രപഖ്യപ്രണയ-

പ്രണവത്തോടൊപ്പും പാരിലമ്മഹാസത്രൻ."

ജീവപ്രപഖ്യപ്രണയപ്രണവത്തിന്റെ അഭയമന്ത്രം തന്നവനായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശാസ്യജി എന്ന സംക്രമബിന്ദുവിനെ വലംവച്ച് നാം അടുത്ത കോശത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു, 'മനോമയകോശം'. വ്യ ക്കറി, സമുദ്രായ, മാനവ, പ്രപഖ്യപ്രണൈഹത്തിന്റെ മനോമയകോശം. ഈ രാശിയിൽപ്പെട്ട ചില കവിതകൾ ഇവയാണ്: 'വിവാഹസമ്മാനം', 'കറുത്തെന്നായ', 'കാറ്റും വെളിച്ചുവും'. 'ഉറങ്ങണം', 'കുകുമപ്രഭാതം', 'ഇളിച്ചുടം'. തനിക്കു പ്രിയനായിരുന്നയാൾ അനുജത്തിരെയ വിവാഹം കഴിച്ചതി എൻ്റെ പിറ്റേന് കുഞ്ഞതുജനെ സാക്ഷിനിർത്തി, "പായൽനിരുന്നുമിരുശപ രന്നും"കിടക്കുന്ന പച്ചക്കുളത്തിലേയ്ക്കു താണ് ആത്മഹത്യചെയ്യുന്ന പെൺകുട്ടിക്കുടുംബം അത്മാഘാഷണരുപത്തിലുള്ള 'വിവാഹസമ്മാനം' ആ അന്ത്യനിമിഷത്തിലും കുലിനതയും സഹനവും സ്നേഹവും ഏകവിഭാഗത്തെ ഒരു പെൺമനസ്സിന്റെ മാതൃനിർവ്വിശേഷം മായ സഹോദരസ്നേഹം നിന്നിരുന്നുവെച്ചിരുന്നു.

ഗ്രഹപ്പീം പിടിച്ച കാലത്ത് അന്തർവ്വത്തിയായിരുന്ന പത്തനിയെ കുറിച്ചേര്ത്തു, കൊടുക്കാറ്റിലുംയുന്ന പുക്കുല നിന്നിരുന്ന തേനുാവിന്റെ ഉപമാനമാവുന്ന, ഉള്ളജലകവിതയാണ് 'കാറ്റും വെളിച്ചുവും'.

"ദുർബ്യുലതെ നീ മാതാവാകെ,
പ്രതിഭേദകതികൾ നിൻകുണ്ടിനീ പു-
ന്താടിൽ പതുക്കെന്നയാട്ടുന്നു; നിൻ
കർപ്പന വിശ്വനിയാമകഷക്തി;
അന്തുതമേലില്ലാണോ, നബ്യി-
ത്തിരക്കളാരിറ്റില്ലച്ചവരായാൽ
അഥിശിവാവലി ചിരകുമുള്ളയ്ക്കാ-
പ്പേപ്പത്തേങ്ങൾക്കാരു ധാത്രിയുമായാൽ."

എന്ന പ്രശസ്തവും ദർശനഗംഭീരവുമായ വരികളോടെയാണ് ക
വിത അവസാനിക്കുന്നത്.

(പ്രപഞ്ചോദയത്തെ ഒരു കുകുമപ്രഭാതത്തിലുടെ അനുഭവവേദ്യ
മാക്കുന്ന അപേരില്ലളള കവിത ഒരു വേദമന്ത്രത്തിന്റെ ഭാവനാഗാംഭീ
ര്യം പേരുന്നു.)

"ഇപ്പെണ്ണം കിടക്കുന്നു തുടുപുജ്ഞതോരാ-
തിപ്പോഴിട മുട്ടപോലെ വികാസവിക്ഷം
അന്നുവില്ലമണിയില്ലുമിഷ്ടതായ് നാദ-
കണികകൾ കുന്നുകുന്നു ചിരകടിച്ചു"

നാസവിയസുക്കവും കണ്ണാപനിഷദ്യന്തങ്ങളും മനസ്സിലെത്തിക്കു
ന ഈ കവിതയുടെ ഭാവമൺഡലം, പ്രപഞ്ചത്തൊടുള്ള. സവിത്രാവി
നോടുള്ള അഹോതുകപ്രേമത്തിന്റെതാകുന്നു.

ഐശ്വര്യാടം'- ജിവിതപ്രേമം ഇത്ര ഏറ്റെയധികായി ആനുഭവിക്കം
യി തുളുനിനിൽക്കുന്ന ഒരു മൃത്യുപതികഷാകാവ്യം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ
വേരെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

"അപവാദം ഗണിയാതെയദമ്പുമേതോ-
രഭിലാഷ്ട്രതിരോപാലെ ഭവതിരെയത്തി
പ്രതിപാർത്തിവയിലിന്നി വലിച്ചുരിഞ്ഞ
തരിമണൽപ്പുരപ്പോതെ തരിശാമെനിൽ!

*** *** ***

തിരി ഞാനോമനേ, യഥിശിവനീ, വേണോ
മണിയരക്ഷേത്രിവിളിക്കുവേരു

*** *** ***

കിനാവളളിക്കണക്കെന്നപ്പറഞ്ഞു ചുറ്റി-
പ്പിന്നേണ്ണും നുകർന്നോളു മുഖിതജീവൻ
ഇവിട നാമുദിപ്പിക്കും മൃദുസൈൽക്കാരം
പ്രളയാനക്കാടുകാറ്റിലിരുപ്പൽചേര്ക്കും."

അസാധാരണമായൊരു കവിതയാണ് മനോമയകോശത്തിൽ ആ
ടുത്തതായി എടുത്തുകാട്ടുന് 'കറുത്ത നായ'. സന്താം കുട്ടികളോട്, വി
ശ്വഷിച്ചും മുതിർന്ന കുട്ടികളോട് വലിയ വാസ്തവ്യം പ്രകടിപ്പിക്കാതിരു
ന ഈട്ടേരിയെ അവരെല്ലാം ഇന്നും കാണുന്നത് ഏതെ ഉംബരമായ ശം
ഭീരമായ സ്വന്നഹത്തിന്റെ ഉറവിടമായാണ്! പ്രത്യുക്ഷത്തിൽ ഒരു തൊ
ല്ലിയായിമാത്രം താൻ കണ്ണിരുന്ന അയൽവക്കെത്ത കറുത്തനായ ചതു

പോയതിന്റെയും അതിനോടു തോന്നുന്ന വികാരത്തിന്റെയും കവിതയാ
ണിത്. പക്ഷേ പരയാതെ പറയുന്ന, ശാശ്വത കരുണയുടെ, കനിവി
ന്റെ, സ്വന്നഹത്തിന്റെ, ആത്മവിമർശത്തിന്റെ ചുട്ട നമുക്കിതിൽ അനുഭ

വിക്കാം, വായിച്ചുാൽ.

"ജുഗുപ്പസയും ഫ്രോയിഡ് തിരി ദയയും കുടി-
കലങ്ങിയ ദിവസതിനുറവുപൊട്ടി
അതിൻ ചാക്കികപ്പോഹമെന്നയും വഹിച്ചുപോകു,-
മവസാനമനിമുട്ടിൽത്തിരിച്ചുത്തിക്കും."

എന്നും,

"എന്നെന്നയാഴുക്കിരെയാഴുക്കിയനാതെനാളെത്തിക്കുന്ന
ദുർന്മിവാരുക്കരിവുടപ്പുതപ്പിനുള്ളിൽ"

എന്നും അനിർബ്ലൂഡമായി- forced ആയി- വാർന്നുവിഴുന
ഈ അസാധാരണമായ സഹജവിവിദപ്രേമത്തിന്റെ കവിതയിൽനിന്ന് ന
മുക്കിനി ഭാർഷനികഗിരിശ്യുംഗങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനമയകോശത്തിലേക്കു
കടക്കാം.

ഇതുവരെ കുറഞ്ഞതാനു വിസ്തരിച്ചുവന്ന താൻ മുട്ടുമടക്കി.
തലകുനിച്ച്, ആ സാത്യസൗന്ദര്യത്തുള്ളികൾ ചിലത് ഈ മഹാസാഖ്യി
നുമുനിലർപ്പിച്ച് അടുത്ത കോശത്തിലെ കവിതകളിലൂടെ കടന്നുപോ
കയാണ്. വിസ്തരിക്കാനാണെങ്കിൽ ഓരോ വാക്കിന്റെ പിന്നിലെല്ലാം നി
രുക്തവും, ശ്രേഷ്ഠാഭി ബഹുർത്ഥതയും, സ്വത്ഃപാമാണ്യനിഷ്ഠംായിരി
ക്കുവോഴും ഉപനിഷത്പാണവുമായിരിക്കുന്ന ഭാർഷനിക മഹാസ്ഥാനം, വർ
ണ്ണിച്ച് വർണ്ണിച്ച് താൻ കുഴയും.

"മരിച്ചു വിലക്കുംകാലാഞ്ചു മുണ്ണാട്ടു ചായ്വു

മനുജാത്മാവിനേന്തു തെറ്റില്ലും ശരിയില്ലും"

എന്ന് 1942ൽ എഴുതിയ 'താങ്കളുടെ ഉപദേശ'ത്തിൽ.

ഈ കോശത്തിൽ താനെനടുത്തുവയ്ക്കുന്നത് വെറും ആറുകവി
തകൾ മാത്രം. അവയിലോരോന്നും ഓരോ ഭാർഷനികദ്ദേശത്ത മുരും
ൽ പരിചരിക്കുന്നു എന്നതിനാൽ.

1. നിത്യത്തെനമിത്തിക ജീവിതം. സാക്ഷാത്കാരം എന്നിവയെ മു
ഖ്യമായി നിർത്തുന്ന 'വഴിക്കുള്ളം'. നഭ്യവരതേജസ്സുകൾ എന്നിൽ പ്രതി
ഫലിക്കാവു എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചുനിൽക്കെ അലക്കുകാരൻ വിശുപ്പുമായെ
തി ആ സാക്ഷാത്കാരസുപ്പനം കലക്കികളയുന്നതിന്റെ ഹൃദയംഗമ
മായ കവിത. കാവോധാപാസനയല്ലാത്തതെല്ലാം തനിക്കു വ്യാധയർമ്മം
പോലെയാണ് താന്നിയിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഈ ഇതു വലിയ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞി
ടുണ്ടല്ലോ. മഹാന്മായ ആ പ്രതീക്ഷയുടെ വരികളിൽ:

കുറച്ചുമാത്രകൾ, വെറും മാത്രകൾ മതിയിനിയ-
ചീരിതന സപ്പനമൊന്നു സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ"

("പീഡ്യോഷ്ചാദയമത്യാസനം" എന്ന് 'പാൽക്കടക്കൽ കടന്നുന്നു').

"കീഴക്കിൻ മുഖം തുടക്കു, കിരച്ചു, പാരിട, മിതാ
വഴിക്കുള്ളത്തിനെന്തുന്നു വലിയ ഭാഗ്യം"

("മുറുക്കുന്നു ചരാചര ജീവൻപദന താളം" എന്ന് 'പാൽക്കടക്കൽ...')

"അനഞ്ചാതവിലപ്പാണനിയന്ത്രണം സാധിച്ചുകൊ-
ണ്ടവിടക്കണ്ണാടിപ്പോലായ് തദ്ദേശരംഗം"

(പ്രതിമാനമെന്ന മാറാലമറ ഉള്ളന്നു വിശുന്നതു കാണുക.)

കഷണികതയും നിത്യതയും വിഷയമാകുന്ന 'നീർപ്പോളകൾ' എ
നു ഉദാത്തമായ കവിതയും ഈ രാശിയിൽപ്പെടുന്നു.

അടുത്തത് ദൈവതവും അദൈവതവും വിഷയമാകുന്ന ഗംഭീരമാ

യ കൃതി, 'ഉപതിപംന്തത്തിന്'. ഈ ഒരു ആധുനിക ഉപനിഷദ്താണ്. ക വിത മുഴുവൻ ഉദ്യതികയോ പരാവർത്തനം ചെയ്കയോ ഒഴിവാക്കാൻ കവിയുടെ ആമുഖക്കുറിപ്പ് പകർത്തുന്നു. "അസംഖ്യങ്ങൾക്കാണു ക ണക്കുകൂട്ട് എന്നിൽചേരുന്നു ചേർന്ന മനുഷ്യൻ, തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നോൾ വിശ്വം വിശ്വം കേൾക്കുന്നു, രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ; ഒന്നാഞ്ഞെന രണ്ടാ യി? അതിനുള്ള ഉത്തരം തന്നെത്താൻ കണ്ണുപിടിക്കണം. കണ്ണുപിടി കാതെ ഇരിക്കപ്പെറുന്നതി ഇല്ലെന്നതാണ് ദ്രുവം. ആ തിരാദ്യഃവത്തെ ക്കുറിച്ചാണ് ഈ കവിത."

ഉപനിഷദ്ധാതുകയിൽ പിതൃചരണങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ച് വിശ്വം സത്യമിയാൻ- ഈത്തവണ ഗോപാലന കൂഷകവൃത്തിയിലൂടെ ഇപ്പോ വ- യാതെ തിരികുന്ന മകൾ വാക്കുകളായി കവിത വളരുന്നു. പശു കുലം.

"...മൃദുസ്വാദുത്യംഞങ്ങളാഹരി-
ചുത്യവിറക്കുവാൻ കിടക്കും വേളയിൽ
ഒരു ചെടിത്തഥത്തണലിൽ താൻ തളർ-
നിരിക്കുന്നോൾ ബോധമുദിച്ചുനുവരാം."
അല്ലെങ്കിൽ,
"ഉചുതൊരു ചാലാലിരുവരി മണം-
തനിരകളുണ്ടാക്കിപ്പുരോഗമിക്കുന്നോൾ
ഇരുശബ്ദങ്ഗതിലെപ്പൊരുളുന്നതാണെന്ന-
തൊരുമാത്രയെന്നിൽ പ്രതിഭാസിച്ചാലോ!"

ഒരു മാത്ര, ഒരു മാത്ര...ഈതെ ശബ്ദമാണു നാം പിനീടു 'വഴി ക്കുള' തിരിൽ കേൾക്കുന്നതെന്നാർക്കാം.

വ്യഞ്ജനിസമഷ്ടിഭ്രംഗത്തിൽന്നു മാമരയാണ് 'പ്രപബേത്തിന്നു പ്രായം.' കൂൺഡം ഫിസിക്സിനും അബൈതദർശനത്തിനും രണ്ടുവഴിക്കു ചെന്നെ താബുന പ്രജന്നാനമഹാശാഖാപുരമാണ് ഇക്കവിത. തനിക്കൊപ്പം പിറ ന് തനിക്കൊപ്പം തീരുന്നതാണ് തന്റെ പ്രപബേം എന്ന വലിയ കാഴ്ച! വർഷം 1956!

"നാളെയെന്നിലെദ്ദൈപനാളമൊന്നവസാന-
മാളിയെൻ കണ്ണിൽക്കത്തിനിൽക്കുമ, നിമിഷത്തിൽ
അജജാലയിക്കൾത്തെന്ന ദഹിക്കുമ്പല്ലോ നുന-
മിജജഗത്തുകളെല്ലാം വെള്ളീറും ശേഷിക്കാതെ!"

ഹരിയും ശ്രീയും മുഖാമുഖം നിൽക്കുന്ന നടക്കല്ലുതതിപ്പിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'കുടിവയ്ക്കാൻ'.

"അറിവുഞ്ഞാൻ പറയുന്നു ഹരിയെക്കുടാ-
തതിയ തൽപ്പിയ പെരും പിശാചിമാത്രം.
അവശ്രപോയ വഴി കണ്ണാലവിയാമലേ
അടയാക്കണ്ണുകളുള്ള പിണ്ണങ്ങലോടും
കനലണിക്കവിള്ളതു പതിഞ്ഞമുലു
കരിഞ്ഞ ചുണ്ടുമായ്ക്കിൽക്കും പുരഞ്ഞഞ്ഞാടും...."

ഈ കുടുതലിലെടുത്തുവെച്ച അവസാനകൃതി മാർക്കണ്ണഡേയൻ. നാം ഇംഗ്ലീഷിൽ Scope എന്നു പറയാറില്ലോ-താൽപര്യസീമ എന്നു പറ യാമോ? അതെ വളരെ വിപുലമായെന്നു കൃതിയാണിത്. ഇപ്പോൾ എ ഭാസുര വജ്രാധുധത്തിനു മുന്നിൽ പിളരാത്ത പ്രത്യുഹമുണ്ടാ എ

என் தூப்பேண்டாடு நடத்திலெ பிழுற்று அலிரெந் எறுதிஹய் ஏதாக்டு
விய ஹூ கவித செனார்சானிக்குநாத்

"பதினால்காலங்கு பதினால்காலங்குதே நில்

பியமாதாவினவன் கொடுதேநாரூப்பாபூங்" எனுதே! அதா
என் அனை. ஸாக்ஷாத்காரபூர்வுமாய திரிச்சியூங் பாருநிகமாய
ஸாப்பலுவுங். அதிலேக்கத்தூந விஶாஸதிப்பத்மாய பியத்தங்கு
கெக்கையாளாலூ ஹூ கவித. அனைகள் ஹது பால்க்கெலிரெந் முனோ
கியுமாகுநா.

முயு பல கவிதக்லிலும் பாருநிகரக்கச்சயுட விஶாஸப்பவூ
பாந நிஷ்காமகர்மாநூஷ்டாநத்தின்தீந் ஸுாலாவிகப்பரிளாதி என நி
பற்கோ, கேவலம் கேதிமயமாய விஶாஸமென நிலப்கோ வாநிடு
எட். ஏதிருஶ்குஷிக்குமேத் தேரூரூபூபோஷுங் அநேஹா ஹூ ரத்தி
கெவிடிரின்கிலூ. 'ஏழ்கருப்பூ' என ஸுநரமாய பஷய கவிதயில்
ஹஸாஷ்வைய பேடிக்குந மக்கோக் "அம்மதா கள்முநாத் அம்மத
நூண்ணிய அஞ்சாநூமாகுமோ பேடிப்பிக்கான்?" எனு பரியுநாது கே
க் கவி ஹனைகள் பரியுநா:

"ஹரயாரூப்புதே தெடுநா எநாகெந்தே

· நாஹாய் ஜப்தைலும் யாநந்தாலும்"

ஹதிலெ ஓரோ வாகூம் ஏடுத்துவாய் ஹதைண்டைக் கவியுட
ப்பவூாதமாய கர்மவிருங்பாநதை அயக்கிச்சு அநாக்கிக்கத வெ
ஹப்பூதுதூநா என் விஷ்ணுநாராயணங்குதிரைய அநுங்களி
ஷுகொளாய் பரியாக.

நாமிதா, அனைகள், ஏதுவும் அநாத்திலுமுத பணுமகோஶனதை
ங்பர்ஶிக்குநா. அநாநமயகோஶ: ஹூ ஶர்லைப்பத்திலேய்க்கு கட
க்குநமுங் எனை ஹண்ணாட் உபநயிசு ஶக்ரமாஷிகென நமங்கரிக்கு
நா, ஹதைண்டை பக்ரணோ ஏநென்கிரியிலூ. நாலு கவிதக்கே
எநா நிதிதீ ஹபோஶ் ஏடுத்துவாய்க்குநூலுது. காலக்கமத்தித் பரிணதாத்.
'காஶாவுபுத்து', 'ஹண்ணிக்குஷ்ணாநோக்', 'வஸுவேவன்', '-பால்க்கெல்கட
யுபோஶ்'.

'காஶாவுபுத்து'-வித்தின்க் ரண்டிரிக்கிமாடும் எநாநூயுரிக்காா. அ
தெஶுதியகாலதை நடப்புவிஶாஸண்ணித்தின்க் அநாமாவிலேய்க்க, உ
ஹாலேய்க்க பள்ளித் பாலம் என நிலத்துக். அது ரண்டிரிக்கஶ:

"ஹுதகாலத்தக்கொநா எநான் ஸர்வ-

ஹுதாஸ்கூம் ஸமுஹிவிலாபி

எடுநிடும் கார்ஶ்செநாநூவிலிபு-

தேதமுதலபாரிக்குவேண்டி?"

அது லபதியுட பத்தெந்தாழுகலாளி கவித என் அது வஶம்
புருக்கெடு.

ஹாஶராநா ஸ்துதி கேட்டு மடுத்து. ஹன் ஶகாரிச்சான் அவிச
தேதாட்டுதெதய்க்காா ஏநெந்தியிடுங்க் ஹடநேரி. பகேச,

"ஸ்துதிச்சாத் பாடிலாக்கிடாா

கேச்சு நினெக்குரிச்சுநாந்

எடுநொதியாத் நில் ஸ்துதியா-

மரிவிலாதிகங்மே" எனான் 'ஹண்ணிக்குஷ்ணாநோக்' துடணுநாத.

ഉള്ളിൽത്തട്ടിയ രണ്ടു ഫ്ലോക്കംകൂടി.

"അവിശ്വാസിനത്തിരെന്ന്
വാതിൽ ഞാൻ ചാരിട്ടുമൊഴാ
സെസാരക്കേടുകൾത്ത് മുല-
തനിരിവിൽ ചെന്നിട്ടുമൊഴാ
തരപ്പട്ടനു നിന്നോമൻ
മുവത്തിൻ കഷണാദർശനം
കഷിണസകൾപ്പമാണൊക്കി-
ലെന്നതിൽ തൃപ്തികൊശവുണ്ടാൻ."

വെറുതേ പറഞ്ഞതരാൻ. തൃപ്തി വനിഷ്ട കിപ്പുതിനാൻകിട്ടിയ
മയിൽ വിണ്ണേക്കും അതിനായി എത്തുന കട ശ്രീരാമകുഷ്ണനാഡേ
വൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

"നമുക്കാമോ വേർപ്പിരിയാൻ
ഹരേ. തമിൽപ്പണ്ണാജിലും
ശാഖ്യം മുറിവേൽപ്പിച്ചും
മുറുകേപ്പുണ്ണു നിൽപ്പവർ"

എന്നു തുടർന്നു വരുന്നതിൽനിന്ന് ആ ബന്ധദാർപ്പണം നമുക്ക്
ഉഹിക്കാം. ഞാനെന്നതുവണ്ണ ഈ കവിത ചൊല്ലിയിട്ടുണ്ടെന്നാണില്ല.
ഓരോ തവണയും ഇതിൽ സ്വപ്നടിക്കുതമാകുന്ന അപരോക്ഷാനുഭൂ
തിയിൽ ഞാനും അമഗനായിപ്പോകും, മുഴുക്കെ. ഇതിലെ ചരമഫ്രോ
കം 'പശയപടിക്ക്' ദിർഘവ്യത്തിലാണ്. ഒരു രചനാകുശലത തൊട്ടു
കാടിക്കൊള്ളട്ട.

"കോലും കയ്യിലെടുത്തു കോമളമുഖം
നോക്കി, സ്ഥിഖർച്ചോരിവാ-
യേലും പുഴിയിലേഴുരണ്ടുലകുക-
ണ്ണനേ തരിച്ചീടിലും
നിലന്താരിതൾ ചുപ്പുക്കണ്ണഭേദയതെ
വായിൽക്കൊടുത്തീടുവാൻ
കോലും പ്രേമമതെന്ന് ജീവനു ചുര-
താവു യശോദാംബികേ."

എന്നു ചുരത്തിത്തരണമെന്നാണ് കവി യശോദാംബികയോടർ
തനിക്കുന്നത്? ചുചകം എനിക്കും ചുരത്തിത്തരണമെന്നല്ല.

"എകാംശേനസ്ഥിതോ ജഗത്" എന കാഴ്ചയുടെ അഞ്ചാനവളി
ചുത്തിലും, അതായിരിക്കുന്ന അവന്ന് മുലക്കെണ്ണുട്ടിക്കൊടുക്കാൻ തരി
സ്ഥിക്കുന്ന പ്രേമം എന്നിൽ ചുരത്താവു എന്നാണു പ്രാർത്ഥന. അക്കിത്ത
തനിന്നെ ഒരു വതിയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്നെ ആഖ്യാത്മികാനുഭൂതിയുടെ
പരമവേധാമം പ്രതിഫലിക്കുന്ന പ്രേമപുഷ്പക്രം- "പുമാനെന്നെന്നെയും മുല
ചുരന്നൊഴുകി ജീവോയും" എന വരിയാണിത്. പുമാനായ, പുരുഷ
രിൽ പുരുഷനായ ഇടങ്ങ്രി ഭക്തമീരയെപ്പാലെ, ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകു
ഷ്ണനെന്നപ്പാലെ, അക്കിത്തതെത്തപ്പോലെ ലിംഗദേവതക്കെയുന്ന മഹാ
കാവ്യമാണിത്.

"കോലും കയ്യിലെടുത്ത്.....
.....യശോദാംബികേ"

ഞാനേതൊരു കവിതയെപ്പറ്റി ഉപന്യസിച്ച് ഈ പ്രഭാഷണം നട

തെണ്ണമെന്നിച്ചിച്ചുവോ അകവിത തൊടുനില്ല- 'പാൽക്കടൽ കടയു പോൾ'. അതു കഷ്ടിച്ചുന്നു പരിയച്ചപ്പെടുത്തുന്ന, വാഗർത്ഥവിചാരം നടത്തുന്ന ഒരു ലേവനം വേറെതന്നെ എഴുതുന്നു. അതാണ് ഇടങ്ങ്രി കവിതയുടെ ഭാർഷനികാധിത്യക എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയും ചെ ആനുന്നു. പോരാ, അതാണെന്നെന്തേ അനുഭവം. ഏതേതല്ലോ മുൻരചനക ഇൽ അപൂർണ്ണമായി, അവധിക്രമായി തലനിട്ടിയ, കവിയുടെ ഉറക്കം കെടുത്തിര കാച്ചുയാണ് ഈ ജീവിതമന്മരം കടയൻ എന്ന്, ആ കട ചീലിബേഞ്ഞേ അമൃതോദയപരമാവധിയായ അനുഭവപ്രത്യുക്ഷം എന്ന് വേ രീതെന്നെ ഉപന്യസിക്കണം.

'വസുദേവൻ' എന്നൊരു കൃതി വന്നു -72ൽ. അതിൽ, മർത്ത്യ മനസ്സിലെ അപാരതയെന്ന മഹാസകൽപ്പം, മണ്ണിന്കണിക പേരുന്ന മഹാവനഗർഭംപോലെ വിളഞ്ഞിനിൽക്കുന്ന ശൈക്ഷണ്യംജനഗാമയിലെ ഒരു സുപരിചിതാഖ്യായം പരിചരിക്കപ്പെടുന്നു. വിശ്വരൂപദർശനമരുളി യ താൻ കൈകുണ്ടിനെ പെരുമഴയൽതു രാത്രിയിൽ തലയിരെടുത്ത് അവാടിയിലേയ്ക്കു നടക്കുന്ന അച്ചൻ. സ്വപ്നാണാനിലനെക്കാണ്ഡാതി യുതി തിളക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന ആ നീലമണിക്കല്ല് വസുദേവൻ കയ്യിൽ. താൻ പേരുന്നത് ഈ ചെപ്പിലെലാതുകിയ ബേഹാണ്യബിംബമാണെന്ന പ്രത്യേഖിജ്ഞയിൽ ജീവൻ കെടുച്ചിയുന്നു. അതു മുക്തമാകുന്നു. ഈ നി കവിവചന്ന്.

"പരിമൃദ്ധപേലവമിതിനിനിയേകാ-
ലംബനമരെ തപോഗ്രഹിക്കിത-
പരിഘാജഞ്ഞ, ഇതിന് തേരെന്നുടെ
ജംഗകാളെന്നും തെളിയെത്തെളിയെ
പൊട്ടി ചങ്ങല താനേ കാലിൽ,-
ക്കുറ്റിരുവശി നീങ്ങൈ മുന്നിൽ
കുറ്റാക്കുറ്റിരുളിൻ ഹൃദയത്തിൽ
പനിമതിലേവയ്ക്കിതളുവിരിഞ്ഞു
ദുർവ്വിഷമന്തകമസ്തമദം ഹ,ഹ,
കുടചുടിച്ചു, വർഷവിജ്ഞംഭിത-
ദുരോധലയാം നദിയിരുപാർശവങ്ങളിൽ
മതിലു പട്ടെത്തൻ മാർഗ്ഗമൊരുക്കീ...."

ഈ തിരിച്ചറിവിലാണെല്ലോ എൻ്റെ മുതൽപ്പൂ താങ്കൾ അന്ത്യകാല തതു ജീവിച്ചിരുന്നത് "എന്നോർക്കെക്കുളിർകൊർവ്വു മേ" "അജ്ഞാത മേതോ ദുഃഖം കണ്ണുപൊത്തുന്നു ഭക്തിവ്യഗ്രമൻ പ്രണാമത്തെക്കനി വാൽ കൈകെക്കാണാലും".

7 കവറർഡീതിയും കവലോപ്പിള്ളികവിതയും

ഡോ. അമീന് നിരഞ്ജൻ

എ വിത്രയുത്തിൽ ഏകാഗ്രമായി മൺിക്കുറുകൾ ചെലവഴിക്കുക, തി കച്ചും തൃപ്തിപ്പെടുന്നതുവരെ അതു നന്നാക്കിരെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കു ക. ഇതെല്ലാം കവലോപ്പിള്ളിയുടെ ഒരു ശിലമാണ്. തന്റെ ആരമ്പകമാ സ്പർശിയായ കാവ്യലോകസ്മരണകളിൽ അദ്ദേഹം അത് തുറന്നാണു തിയിട്ടുമുണ്ട്. കവിത എഴുതിക്കൊണ്ടാലും അതുപതനായ കവി അ തിലെ പദ്ധതി നിരന്തരം മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആവിഷ്കാരത്തിൽ പരിപൂർണ്ണത വരുത്തുക എന്ന സ്വന്തം നിഷ്ഠയിൽ ശ്രദ്ധ വയ്ക്കുന്ന തുകാകാണ്ടാണ് കവി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഓരോ പദ്ധതി ആശയപ്രകാശനസംഘാഗ്രമായിരിക്കുന്നു. എത്രതവണ അണിഞ്ഞാരുണ്ടിയാലും അണിയിരിയിൽനിന്നു പുറത്തുവരാൻ ദേശാനാത്മ ഒരു ലോകകക്ഷ്യ നാഡിയാണ് കവലോപ്പിള്ളികവിത എന്ന് മഹാകവി അകിത്തം അഭി പ്രായപ്പെട്ടത് കവിയുടെ ഇതു സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുതന്നെയാവണം.

പരിപൂർണ്ണത പൂർക്കാനുള്ള വൈവർ കവലോപ്പിള്ളിയുടെ ഓരോ ഇരട്ടിയിലും തുടിച്ചുനിൽക്കുന്നു. രചന അനവധ്യമായിരിക്കുന്നു നു ശറിക്കുന്ന കവി പദ്ധതിയുടെമേൽ പൊരുന്നിരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമാ യി ആ കവിതകളെല്ലാം സമഗ്രഗുണസ്വന്വുമാണ്. അതായത് രിതി യുടെ ഉത്തമമാതൃകയായ കവദർശിയിൽത്തന്നെ അവയെല്ലാം വാർന്നു വിണിംതിക്കുന്നു എന്നു സാറം. 1947ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ കന്നികകാ യ്യത്തു' മുതൽ എത്തു കവിത എടുത്തു പരിശോധിച്ചാലും അവയിലെ ശ്ലാം കവലെറിയുടെ സമ്പൂർണ്ണസ്വാന്ധരൂപം ദർശിക്കാം. അതിനാൽ പ്രാ തിനിധിസഭാവം പതിഗണിച്ച് 1950-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ശ്രീരേഖ'യിലെ 'ജലസേചനം' ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു.

'ശ്രീരേഖ'യെ തേജാമയമാക്കുന്ന കവിതകളിലെബാനാകുന്നു, 'ജ ലസേചനം'. കവലോപ്പിള്ളിയിൽ മനുഷ്യസ്വന്നേഹമാണ് ഇഷ്യരസേവ (2) എന്ന, ഡോ. എസ്.കെ. വസന്തൻ്റെ നിരീക്ഷണസാഹല്യമെത്ര ഇതു കവിത. "അതു മഹാമാർക്കേ ഭൂതദയയിൽനിന്നിന്ത്രഭരമുണ്ടാവു നിർദ്ദ യത്തം" എന്നീ വരികളെ മുൻനിറുത്തി അദ്ദേഹം തന്റെ അഭിപ്രായം സാധുകരിക്കുന്നു. അതായത് സമുഹദുഃഖം നിവാരണം ചെയ്യാൻ വു ക്രിഡും അവഗണിക്കുന്നത് കുറതയായി വ്യാവ്യാസംക്ഷേപ്പെടുമെങ്കി ലും ആ കുറതയ്ക്കു പുറകിലുള്ള അപാരമായ സഹതാപത്ര നാം

മാനിക്രതനെ വേണമല്ലോ.

കടുത്ത വേനൽമുലം പൊറുതിമുട്ടിയ അസാടിയിൽക്കൂടി ചുറ്റു പാടുകൾ പാടെ അവഗണിച്ച് പാഞ്ഞുപോവുകയാണ് കാളിനീന്തി. വു ഓവനനിവാസികളുടെ വേനൽക്കെടുത്തിക്ക് പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ ബലരാമൻ അവരെ തടങ്ങുന്നിരുത്തുന്നു. മാത്രമല്ല തന്റെ കലപ്പകൊണ്ട് കുത്തിക്കൊണ്ട് നദിയെ വൃദ്ധാവനം സസ്യജലസസ്യപ്പട്ടമാവുന്നതും രാമൻ ആദ്യത്തെ ഹലമായി വൃദ്ധാവനം സസ്യജലസസ്യപ്പട്ടമാവുന്നതും നാം കണ്ണു. അങ്ങനെ 'ജലസേചനം' മർത്ത്യ-കർഷക വീര്യങ്ങളുടെ വിജയഗാമയാകുന്നു. അതോടൊപ്പം സ്വാർത്ഥനിർഭരവും അഹാകാരജടിലവുമായ മുതലാളിത്ത മനസി തിയുടെമേൽ മാനവവിരുമാർജിക്കുന്ന വിജയമായും ഈ കവിത പരിണമിക്കുന്നു.

കാവ്യാത്മാവായ രിതി, വൈദരി, ഗൗഡിയം, പാണ്ഡാലി എന്നി അങ്ങനെ മുന്നു തരമുണ്ട്. ഓരോ ദേശക്കാരുടെയും രചനകളിൽ ദേശിയ മായ ചില പ്രത്യേകതകൾ കണ്ടുവരുന്നതിനാൽ ദേശനാമത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് രിതികൾക്കു പേരിട്ടിരിക്കുന്നത്. രിതി, ശബ്ദാർത്ഥ ഗതമായ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിർക്കുന്നു. ഓജസ്സ്, പ്രസാദം, ദ്രോ ഷം, സമത, സമാധി, മാധ്യരൂപം, സാക്ഷുമാരുപം, ഉദാരത, അർത്ഥവ്യക്തി, കാന്തി എന്നിങ്ങനെ പത്ത് ശബ്ദശ്വാസങ്ങളും അത്രതനെ അർത്ഥാശാഖയുമുണ്ട്. ഇവയ്ക്ക് ഒറ്റയ്ക്കുന്നിന് കാവ്യശാഖയുള്ളവർക്കാനുള്ള ശക്തിയുമുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം വൈദരിയിൽ തികഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നാണ് വാമനൻ പറയുന്നത്. ദോഷസ്വർശമില്ലാത്തതും സമസ്തഗുണങ്ങും ഫിതവും വിണാനാബസാഭാഗ്യമാർന്നനുമായ വൈദരിരിതി വൈലോ പ്രിഞ്ചിയുടെ 'ജലസേചനം'ത്തിൽ എങ്ങനെയെല്ലാം സംപ്രയുക്തമായിരിക്കുന്നു എന്നു പരിശോധിക്കാം. പത്രണ്ണം വീതമുള്ള ശബ്ദാർത്ഥമാണ് ഗണങ്ങലു ഓരോനായെടുത്തു പറിക്കുവോൾ ഉണ്ടാവുന്ന സമയതോൻ ല്യവും വിസ്താരങ്ങയും കണക്കിലെടുത്ത് ഏറ്റവും ഭാഗിയേറിയ ഭാഗങ്ങൾ മത്രമേ വിശ്വേഷണം ചെയ്യുന്നുള്ളു.

അതികരിനമായ വേനൽച്ചുടിനാൽ വേവുകയാണ് വൃദ്ധാവനം എന്നു പറഞ്ഞാലോ. അവിടെ വറ്റാത്തതായ ശോപരുടെ കണ്ണിർമാത്രമേ ഉള്ളതാണും. മാമരംപോലും വെന്തുരുകുന്ന അവസ്ഥ. ശോപർമഹനപർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്വരയാകെ ഉണ്ണാക്കിത്തിരിക്കുന്നുവെന്തെ!

ഉച്ചപ്പാടത്തു മാറ്റാലിക്കാളുന്നതാകട്ട കൊച്ചുകുത്തവിയുടെ പാരവയ്ക്കുവും. ഇവിധം അനാവുഷ്ടകിമുലമുണ്ടായ വേവലാതികൾ നിരവധി യാണ്. തങ്ങളുണ്ടാവിക്കുന്ന ഈ കെടുതികൾ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ എറ്റവും അനുയോജ്യനായ ഒരു വ്യക്തിയായി വൃദ്ധാവനനിവാസികൾ ബലരാമനെ കണ്ണിട്ടുന്നും. അതു കൊണ്ടാണല്ലോ.

"ഭാരകതനിൽനിന്നൊന്തിയ രാമനോ-

ഭരിയ ദ്രോം കമിച്ചു ശോപർ!"

എന്നീ വരികൾക്കാണുത്തനെ കവിത ആരംഭിച്ചത്. ഭാരകയിൽനിന്ന് അപ്പോൾ മാത്രമെത്തിയ രാമനെ തങ്ങൾക്കിണങ്ങിയ ഒരു രക്ഷകനായി ശോപർ കാണുന്നു. ആ സന്നിധിയിൽ തങ്ങൾ സുരക്ഷിതരാണെന്നും തങ്ങളുടെ നിരന്തരദ്വാഃവത്തിന് എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി ഒരു തി വരുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനാവുമെന്നും അവർക്കരിയാം. അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് വരണ്ടപോയ അസാടിയുടെ കദമം ശോപർ ബലരാമ

നെ അറിയിക്കുന്നത്. സമാനസ്ഥിതമല്ലാത്തതും പാശ്ചന്നുതോന്നുന്നതും ആയ ഒരൊറ്റവാക്കും ഈ ഇളരടിയിൽ ഇല്ല. പ്രസാദമെന്ന ശബ്ദഗുണം ഓജല്ലിനു വിഹ്ലനംതട്ടാത്തവല്ലും ഇവിടെ ഇണങ്ങിച്ചുർന്നിട്ടും എം. രാമനിൽ വൃദ്ധാവനനിവാസികൾക്കുള്ള ദുഷ്പിശാസത്തക്കുറിച്ച് യാതൊരു മുൻസുചപനയും കവി നമ്മൾ നല്കിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ പ്രസ്തുത പ്രസ്താവത്തിൽനിന്ന് അങ്ങനെന്നയുള്ള എല്ലാ വസ്തുതകളും ഉറവിവരുന്നതാണും. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലൂടെയതെ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ആവിഷ്കാരപാടവം സാർത്ഥകമാകുന്നത്.

വേന്നൽച്ചുടുമാത്രം വർണ്ണിച്ച് കവിതയ്ക്ക് പൊലിമയ്യോനാവില്ല എല്ലാ. തദ്ദീഖസാരത്തിൽ ബലരാമഗർ സ്വഭാവബെബശിഷ്ട്യം പ്രസക്തമായുണ്ട്. സാധ്യജനസംരക്ഷണത്തോടൊപ്പം ആശ്രിതവസ്തുലതാവും രാമനിൽ നിലനിന്നാണ്.

**"പാലഞ്ഞിൽച്ചുടെചും കാലിക്കിടാവുതന്ന്
പാലോത്ത തുകരെം നക്കിനിന്ന്"**

എന്നു പറയുമ്പോൾ പാലോത്ത തുകരെം നക്കുന്ന പെപക്കിടാവിനുപോലും ആ വസ്തുലഭാവം അസ്ഥലായിരിയാം എന്നു വരുന്നു. വൃംഡാവനത്തിലെ വർണ്ണച്ചയുടെ കാറിന്നും തുടർച്ചയായി വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാരിൽ ഉള്ളവാക്കുന്ന ആ അസുഖകരമായ അവസ്ഥയെ മയപ്പെടുത്താൻ ഈ പ്രസ്താവം ഉപയുക്തമാവും. ആസ്വാദകരിൽ ഉൽക്കടമായ വേഗസന്ധാരമുള്ളവാക്കാനും ഉള്ളില്ലറന്നുകുടുന്ന ആർദ്വാനുഭൂതിക ഒഴി ശരിക്കറിയാനും ഇങ്ങനെന്നയുള്ള അവതരണണരിതികൾക്കാണെങ്കിലും സാധ്യകുന്നും. ഇവിടെ പരുഷമോ അമംഗളമോ അനീഷ്ടമോ ആയ യാതൊരു ആശയവും കടന്നുവന്നിട്ടില്ലാതാനും. ഇപ്രകാരം പരുഷമായ അർത്ഥത്തെ വർണ്ണനക്കാണ്ണു മിനുസപ്തുതിയെടുക്കുന്നതാണ് സാക്കുമാരുത്തിന്റെ അർത്ഥപരമായ ശുണ്ണം.

പച്ചിലക്കുവിളിൽ തുള്ളുന്ന ഇളംകളളി പാനംചെയ്യുന്നതിനിടെയാണ് വൃദ്ധാവനന്നിവാസികളുടെ സക്കടനിർമ്മാർജ്ജനത്തിനുതകുന്ന നുതനനാശം രാമനിൽ ഉരുവംകൊള്ളുന്നത്.

**"പച്ചിലക്കുവിളിൽത്തുള്ളുമിളംകളളിൽ
മലജനം ചെയ്കയായ്തന്ന് ഹൃദയം
അപ്പോഴുതാമധുപച്ചരതിൽനിന്നിനാവാം
ബുദ്ധബദ്ധപോലോരു ചിന്തപോങ്ങി"**

എന്നു പറയുമ്പോൾ, പച്ചിലക്കുവിളും അതിൽ തുള്ളുന്ന ഇളംകളളിം അതു പാനം ചെയ്തു മത്തുപിടിച്ച് ബലരാമഗും വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ തെളിയിരുന്നു. മദ്യപാനമുലം ബലരാമഗർ മന്ത്തിഷ്കത്തിൽ ഉണ്ടായ മാറ്റങ്ങളിൽനിന്നു രൂപംകൊണ്ട ആശയത്തിനാണാലോ ജലസേചനത്തിൽ പരമപ്രാധാന്യം. കുവിളിൽ കളളിത്തുള്ളുമ്പോൾ നീർപ്പോള കൾ ഉണ്ടാകുന്നപോലെയതെ മധുപാനത്താൽ രാമനിൽ നൃതനാശയം ഉരുവം കൊണ്ടത്. മനസ്സിലില്ലായർന്ന ആശയത്തിനും പതഞ്ഞയർന്ന കളളിന്നുരയ്ക്കും സാമ്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ ആശയേരിച്ചെവം അനുവാചകൾക്ക് പ്രത്യക്ഷാനുഭവവുമായി. ഇപ്രകാരം വായനക്കാരൻ അനുഭവിക്കുമും തിരിച്ചൊബപ്പാരുത്തം ദീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ആശയങ്ങൾ ചേർത്തിണക്കി വൈലോപ്പിള്ളി രചനാകർമ്മം നീർവ്വഹിക്കുന്നു. അപ്പോൾ സംഭവങ്ങളുടെ ക്രമം, ചമത്കാരതീക്ഷ്ണന്ത, ലോകവ്യവഹാരസാദ്യശ്രൂം, ഉപപത്രി മുതലായവ ചേർത്തു വരികയും അങ്ങനെന്നയുള്ള കാവ്യജ്ഞാനത്തുടെ ഫല

മായി ഫ്രേഷം എന അർത്ഥഗുണം സംജാതമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

വ്യത്യസ്ത ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ പല ക വികൾക്കും ചിലയിടത്തെക്കില്ലും ക്രമം മാറിപ്പോകാറുണ്ട്. എന്നാൽ അ പ്രകാരമാരു ക്രമംഗം 'ജലസേചന' ത്തിൽ കണ്ടതാനാവില്ല. ആശയങ്ങൾ ഒന്നാനൊന്നായി അടുക്കി വച്ചിരിക്കുന്നതായാണ് വായനക്കാർക്ക് അനുഭവപ്പെടുക. ബലരാമൻ കാളിന്ത്രിന്ത്രിയെ ശത്രിമാറി വിടുന്നതിനുമുൻബ വ്യത്യസ്ത ആശയങ്ങളുടെ കവിഞ്ഞാലുകുത്തെന്നയുണ്ട്.

അദ്ദേഹം എങ്ങനെയാണ് ആദ്യത്തെ കർഷകരാജാവായി ഭവിച്ചത് എന്നാണ് കവിക്കു പറയേണ്ടത്. അതിലേക്കു ഘടിപ്പിക്കേണ്ടക്കവി സ്ഥാം എത്ര മനോഹരമായാണ് ആശയങ്ങൾക്കുത്തുമായി ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്നു നോക്കു.

"ഭുലോകസേവിനി, കാരുണ്യശാലിനി,
ഗോലോക മുഖ്യപയസിനി കേൾ
അക്ഷിണിമംഡല്ലു ചോർത്തിയഭിഷേച്ചി-
ച്ചുജ്ഞിവിപ്പിച്ചാലുമുഴിയെ നി.
വൃംഘാവനക്രിംകുവള്ളമാലികേ
തനാലും നിന്ത് ഭാനത്തുമരദം"

എന്നി വർക്കളിലെ ഓരോ സംഭോധനയിലും കവി പാലിച്ചിൻി കുന്ന അടുക്കും ചിട്ടയും ശ്രദ്ധിക്കാം. ലോകത്തെ മുഴുവൻ സേവിക്കു യെന്നുള്ളതാണ് നദീയർമ്മം എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് 'ഭുലോകസേവിനി' എന വിളിക്കി ഒരു ലക്ഷ്യം കൈവരുന്നു. അവൾ വൃംഘാവനസേവനത്തിന് തയ്യാറായെ പറ്റു. കാരുണ്യമാണ് ഭുലോകസേവനത്തിനടക്കിയാം. എന്നതിനാൽ, 'കാരുണ്യശാലിനി' എന സംഭോധനയുടെ ഒചിത്യും വർശിക്കുന്നു. ലോകത്തിന് പയസ്സുകൂടു എന നദീയർമ്മത്തെ മുൻനിന്നു തി കാളിനി അത് നല്കിയേ ഒക്കു. തന്നെയുമല്ലോ. അവൾ വൃംഘാവനത്തിന്റെ കരിംകുവള്ളമാലികയുമാണെല്ലാ. ഇങ്ങനെ ക്രമദേശമില്ലാതെ ആശയാവത്രണം സൃഷ്ടാധ്യമാവുന്നതാണ് സമത എന കാവ്യഗുണത്തിന് അർത്ഥപക്ഷത്തു വരുന്ന വ്യാഖ്യാനം. തന്മൂലം ഈ നാലുവർക്കളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിശേഷണങ്ങൾക്കാണുതന്നെ കാളിന്ത്രിനി ബലരാമ ചപ്പാലിൽ അലിയേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ അതുണ്ടായില്ല എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

സാക്ഷാത് സമാധിയിൽ വന്നതുകൾ എനപോലെ കാവ്യസമാധിയിൽ നൃതനാശയങ്ങൾ ദർശിക്കുന്നതാണ് സമാധിയുടെ അർത്ഥഗുണം. അതായത്, അർത്ഥദർശനം.

"കാറ്റിനാൽ കുന്തലും ചീകിച്ചിത്തിച്ചങ്ങു
കാട്ടിലെല്ലുനരി പാഞ്ഞുപോയാൾ"

എന്നിടത്തെ അർത്ഥദർശനം സമാധിയുടെ ഫലമാണ്. എപ്പോൾ ഒരു ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുക എന്നത് നദീയർമ്മമെക്കില്ലും കാളിനി അങ്ങനെ വെറുതെ ഒഴുകുകയല്ല എന്നാണ് കവിവിവക്ഷ. അവൾ തന്റെ ഒരുക്കുകൊണ്ട് ബലരാമരെ കളിളിൽത്തികട്ടലുകൾ അവഗണിക്കുകയാണ് ചെത്തു. ഈ കാവ്യഭാവനയിലും ഒരു നവീനത ഉണ്ട്. ഒഴുകുന്ന സ്വർത്തിയാം ആരോപിച്ചതും അസ്ഥലായി. തന്നെയുമല്ല അവൾ ബലരാമവചനങ്ങളെ കളിളിക്കുടിയെന്ന് വാക്കുകളായി വിചാരിക്കുകയും അവഗണനയിലും പ്രതിക്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാറേറ്റ് നദീയിലുണ്ടാകുന്ന ഓളംങ്ങളും കവി തലമുടിച്ചുരുളുകളായി സകല്പിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ള

ജീവൻവെപ്പിക്കൽപ്പരകിയ ഒരു സിഖിയാണ്. മേലുഭരിച്ച വർക്കൾ വാ യനക്കാരൻ സമാധിപൂർവ്വം ആസ്വദിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു സുന്ദരി സ നോപം നിറഞ്ഞുവഴിയുന്നമട്ടിൽ വിലാസിനിയായി ചമണ്ണതാരുങ്ങി, ആരെയും വകവെക്കാതെ പോകുന്ന ചിത്രം ഉയരും. കാറ്റിനാൽ കുന്ത ഇം ചീകി അഹിക്കാരത്താട പാശണ്ണാശുകുന്ന കാളിപ്പിയുടെ അവഗ ണന്ന വായനക്കാരൻ ഉള്ളിൽ കാണാം. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിസ്വന്ധവൈന്ത ജീവിതത്തിന്റെ സത്തരവുമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്ന വെലോപ്പിള്ളിക്ക വിതയിൽ അർത്ഥവ്യക്തിക്കു നിദാനമായ സമാധിസ്ഥാനങ്ങൾ നിരവ ഡിയാണ്.

പട്ടിണികൊണ്ടു വലണ്ണ വൃന്ദാവനത്തിന്റെ സംരക്ഷണം തന്റെ കർത്തവ്യമായിക്കരുതിയ ബലരാമൻ കലപ്പുണ്ടാൽ ആറ്റിന്ത്യരിതത വെ ട്രിമുരിച്ചതായി നാം കണ്ടു. ആ വെട്ടമുരികളിന്റെ തീക്ഷ്ണാതയാൽ ശോവർഖന്നു തലപൊക്കിനുകയും ആഴി പരിശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തുവരെ! പേന്തവുന്നതിനിൽനിന്ന് അസ്വാടിയെ രക്ഷിക്കാൻ നദിയുടെ ഗതിതനെ മാറ്റുകയായിരുന്നു രാമൻ.

"തന്റെതിമുടിയുംനുപോയ്, കാളിനി-

യകുശമേറ്റു കർണ്ണിപോലെ.

പൊന്തും മുടികളാൽ നോക്കി ശോവർഖന്നു,

എന്തിതെന്നാഴി പരിശേഖരേ"

എന്നിങ്ങനെ ചിരപരിപിതമായ വാക്കുകൾ വേരേവേരെയായ് പ്ര ദേഹിച്ച് ബലരാമൻ കർമ്മശൂഖിയുടെ മാഹാത്മ്യം വ്യക്തമാക്കാൻ കവിക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ പദ്ധതശ്രീ വേരേവേരെയാക്കുന്ന അവസ്ഥ യാണല്ലോ മാധ്യരൂപാണത്തിന്റെ ശബ്ദപക്ഷം.

ഹൃദയാകർഷകമായ രീതിയിൽ അർത്ഥം വിചിത്രമായി പ്രയോ ഗിക്കുന്നതാകുന്നു മാധ്യരൂപത്തിന്റെ അർത്ഥഗുണം എന്നിതിക്കേ,

"അത്രമഹാമാർക്കേ ഭൂതദയയിൽനി-

നിത്രതരമുണ്ടാവു നിർദ്ദയതം"

എന്നി പരിക്കളിൽ, അതെങ്ങനെ സംപ്രയുക്തമാവും എന്നു നോ ക്കാം. ആറ്റിന്ത്യരിതതെ ഭേദിച്ചാണല്ലോ ബലരാമൻ വൃന്ദാവനത്തിൽ വെ ഇളമത്തിച്ചത്. കരകവിഞ്ഞ കാരുണ്യമാണ് ഈ നദീഭേദനത്തിന് ആ സ്വപദം എന്ന് കവി കണ്ണിത്തുന്നു. ശുരായായ സുരജാഗ്രാവിനെ കൊ ടുണ്ണാശുത്തിൽ കയറ്റി കഠനടക്കത ബലരാമൻ നിർദ്ദയത്തിനു വിടം ഭൂതദയയാണെന്നാണ് സുചന. ഇവിടെ ക്രൂര്യവും കാരുണ്യവും ഒരാളിൽത്തനെന ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല ആ ക്രൂരതയേ യും ഒരു ഗുണമാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രൂര കാരുണ്യങ്ങളെ സമേചിപ്പിച്ചതിൽ രസനീയവും ആസ്വാദവുമായ ഉ ക്കിവെവച്ചിത്രും നിലിനമാണ്.

പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതും കോമളവുമായ പദനിബന്ധമാ കുന്നു സാകുമാരുപ്പത്തിന്റെ ശബ്ദഗുണം. കവിയുടെ അന്തർഗ്ഗതദാവം പരഞ്ഞുപലപ്പിക്കുക എന്നതു വളരെ പ്രധാനമായിരിക്കേ, ആശയപ്ര കാശത്തിനു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പദ്ധതശ്രീ പാരുഷ്യലേശമില്ലാത്തവയാ വണം എന്നു നിഷ്കർഷിച്ചാൽ കവികർമ്മം സാഭാവികമായും ദുഷ്ക രഹാധിനിരും. മൺകുട്ടകൾ നിറ്റിലഭിഞ്ഞുചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന അ നുഭൂതി വാക്കുകളിൽ പകർത്താൻ നന്ന യത്തിനിക്കുണ്ട്. എന്നാൽ,

"ദാഹം കെടുത്തുവാൻ മോഹം പൊറുക്കാതെ-

യാഹന്ത ചാൽവക്കിൽ മൺകട്ടകൾ
നീറ്റിലപടിഞ്ഞു കുതിർന്നു, കുമിളയായ്
നീറ്റിയ നിശാസനത്താടുകൂടെ"

എന്ന വൈലോപ്പിള്ളി എഴുതുനോൾ വായനക്കാരൻ്റെ ഉള്ളിൽ
ഉന്നിദ്രമാക്കുന്ന അനുഭവതികൾ നിരവധിയാണ്. വൈള്ളത്തിൽ മൺകട്ട
കൾ അലിഞ്ഞുചേരുന്നത് സാധാരണ കാച്ചുയാണൊക്കിലും അതിന്റെ
അഫോഹങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു കവിയല്ലാതെ ആരും ചിന്തിക്കുന്നില്ല. നീറ്റി
ലലിഞ്ഞു കുതിരുനോൾ ഉയരുന്ന കുമിളകൾ ആ മൺകട്ടയുടെ ദിരി
പലനിശാസനങ്ങളാണൊന്ന് തിരിച്ചറിവിൽ യാമാർത്ഥമ്പസ്പർശം ഉണ്ട്. സ്വാ
ഭാവപിക്കമായ ഒരു പ്രകൃതിപ്രതിഭാസനത്തെ പരുഷശബ്ദങ്ങളില്ലാതെ മ
നോഹരമായ ആശയങ്ങൾഡിയോടെ അവതരിപ്പിച്ചതിലെ കവിയത്തം നി
സ്തുലംതന്നെ.

കാവ്യലാഗങ്ങളിൽ പദങ്ങൾ നൃത്തമാടുന്നപോലെ വായനക്കാർ
ക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ആ കാവ്യഗുണമല്ലെ ഉഭാരത. കാളിന്റെ
ജലം ഒഴുകിയെയ്യിയതിന്റെ തുടർപ്പലമായി വൃദ്ധാവനത്തിൽ ഉണ്ടാ
യ ആപ്പോദാതിരേകം അവതരിപ്പിക്കുന്നിടത്ത്, പദങ്ങൾ തുള്ളിക്കളിക്കു
ന്ന പ്രതീതിയുണ്ട്.

"അമ്മാനമാടി പഴങ്ങളാലുംപാടി-
തെതമ്മാടിക്കുട്ടികൾ വാടിതോറും
പൊങ്ങീഡിയിമമനോശവസംഗീതം
കക്കണ്ണരിംഖണ സകലിതം"

അസ്വാടിയിലെ വാടികളിൽ പഴങ്ങളാൽ അമ്മാനമാടുന്ന തെമ്മാ
ടിക്കുട്ടികൾക്കൊപ്പം സഹ്യദയപ്പെട്ടയങ്ങളും തുള്ളിയാടുന്നു. പദങ്ങളും
ടെ അമ്മാനാട്ടമാണ് വായനക്കാരെക്കൊണ്ട് നൃത്തമാടിക്കുന്നത്. ഭാവ
നയുടെ ഇതു നടന്ന അസ്വാടിയിലെ ഏഴുശ്രദ്ധസ്ഥാപിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി
യുള്ളതാണ്. "ദയി മമനോശവസംഗീതം", "കക്കണ്ണരിംഖണസകലിതം",
എന്നീ പദവിന്യാസങ്ങൾ സർവ്വാലക്ഷാരവിഭിത്തായ വിഭർജ്യനർത്ത
കിയുടെ ദ്രുതപാദപലനത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഇപ്പിയമുള്ള രചനയും
ടെ വികടനത്തെ ഉഭാരതയുടെ ശബ്ദങ്ങണം.

ശ്രാമമുമായ കാര്യങ്ങൾ ശ്രാമമുമല്ലാതെ രീതിയിൽ അവതരി
പ്പിക്കുന്നോൾ ഉഭാരതയുടെ അർത്ഥഗുമം വിവക്ഷിതമാവുന്നു. 'ജലസേ
ചനം' അരങ്ങേറുന്ന വൃദ്ധാവനം ഒരു ഉർക്കാടഞ്ച്ചാമമായാണ് കവി സ
കലപം. ശ്രാമജീവിതത്തിൽ മുഖ്യന്മാനം കൂപ്പിക്കാരനാണല്ലോ. വി
ശാലമായ നെൽപ്പാടങ്ങളിൽ ജീവിതനാടകം അരങ്ങേറുന്നു. കർമ്മോ
സ്വീകാര്യ കർഷകൻ പ്രകൃതിശക്തികളെ കീഴടക്കുന്നതിന്റെ പരഭാ
ഗശ്രാദ ജലസേചനത്തിലുണ്ട്. കാളിന്റിരെ തന്റെ ഇച്ചാനുസാരം അ
സ്വാടിയിലെത്തിച്ചു മഹോദ്യമം ബലരാമനെ ആദ്യത്തെ കർഷകരാജാ
വാക്കുന്നു.

"രാമനോ മംഗളദേവതതൻ കളി-
ത്താമര പൊയ്ക്കിപ്പോലെ ചുടി
ആദ്യത്തെതകർഷകരാജാവായ് ശ്രാഭിച്ചാൻ
പാർത്തട്ടിൽ നന്ദയ്ക്കായ് സീരമാർന്നോൻ."

എന്നിങ്ങനെ കുല്പിനവും സുന്ദരവുമായ പദസംവിധാനത്തിലും
ടെ ബലരാമനെ ആദ്യത്തെ കർഷകരാജാവാക്കി കവി മാറ്റുന്നു. കാ
വ്യാനതരീക്ഷം ശ്രാമിനാക്കയാൽ കവിതയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദ

സമുച്ചയങ്ങളും അങ്ങനെന്നയാകണം എന്നാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ന യം. ശ്രാമിന്മാനംകാരം അതിന്റെ പൊലിമയോടെ അവതീർണ്ണമാക ണമെക്കിൽ ശ്രാമവുമായി ഇടകൂട്ട ബന്ധം പുലർത്തുന്ന വാക്കുകൾ ത നെ വേണം എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനിറയാം. അശ്രാമ്യമായ ഒരാറ്റപ്പദ്ധതോ ലും ജലസേചനത്തിലില്ല. അതുകൊണ്ട് കവിതമുഴുവൻ അശ്രാമ്യത്വം എന്ന അർത്ഥഗുണം അനുസരിക്കുന്നതായിക്കാണാം.

"അ ഹലാഹലാതം സഹിച്ചു ധരിത്രിയാൾ"

അസന്ന സർപ്പലഭാവനയാൽ"

എന്നിങ്ങനെ ശുംഗാരവർണ്ണന സദ്ഗത്യുടെ സീമക്കുള ഉല്ഘംഖി കാണ് സാധ്യതയുള്ള അവസരത്തിൽ ഹൃദയമായും സംസക്ഷതമായും അവതരിപ്പിക്കുന്നതും ഈ ഗുണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരും.

അർത്ഥത്തിന്റെ സുവൃക്തമായ പ്രതീതി എത്രയും പെട്ടുനുണ്ടാക്കുന്ന ഗുണമാണ് അർത്ഥവുകൾ എന്നിൽക്കൊ, എന്നാണ് അതിന്റെ ശവ്വഗുണം എന്നു പരിശോധിക്കണം.

"വിർത്തോരകിടുമായപ്പേക്കൾ യമുനയെ-

പ്ലാർത്തു തണലത്തയവിരിക്കി,

അർത്തു ദന്തപ്പാടത്തിലാറുകൾ, തീരത്തു

കൃതുപറന്നു പശുക്കിടാങ്ങൾ."

എന്നീ വരികളിലൂടെ വൃദ്ധാവനത്തിന്റെ പുഷ്കലാവസ്ഥ അവ തീരണമാവുന്നു. തണലത്തയവിരിക്കുന്നവരും വിർത്ത അകിടോടുകൂടിയവരുമായ പെക്കളും നെൽപ്പാടത്തിലാർക്കുന്ന ആറുകളും യമുനാ തീരത്തു കുത്താടുന്ന പശുക്കിടാങ്ങളും ആ പുഷ്കലാവസ്ഥയുടെ പ്രതിക്രിയാണ്. വരിച്ചയുടെ കെടുതിയിൽനിന്ന് സമുദ്ധിയുടെ ഏഴു രൂതിലേക്കെതിരിയ അവാടിയുടെ ആപ്പാഡാനുഭൂതികൾ വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിലും സമാനഭാവം ഉളവാക്കുന്നു. ഉചിത പദ്ധതിനേംകൊണ്ട് വൃദ്ധാവനത്തിന്റെ ഉളജീവനാവസ്ഥയും ഉത്സവാഭ്യർഥവും ആ സംഭവക്കിലും സംജാതമാക്കാൻ വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് അനായാസം സാധിച്ചത്.

രചന രത്നംപോലെ തിളങ്ങുന്നിടത്ത് കാന്തിയുടെ ശവ്വഗുണ മുണ്ട്. 'ഉളജലും കാന്തി' എന്ന് വാമനൻ കാവ്യാലക്കാരസൂത്രവ്യത്തിയിൽ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. പഴമ തോന്തിക്കാത്തതും പഴമയുടെ സ്വപ്നില്ലാത്തതും ആയ പ്രയോഗം കാവ്യത്തിന്റെ മാറ്റുകുടുന്നു. ഈ ഗുണം ഉണ്ടുന്നത് പുതുമയിലാണ്.

"നീഞ്ഞൊന്നു കൊക്കു കളിനജേ, ചോരയും

നീറും വലിഞ്ഞതാരീ ഗോകുലത്തെ,

സകടം കാണിക്കിലും കാണാതെ പോകയോ

മംഗലേ നീഞ്ഞരു മകയല്ല?"

എന്നീ വരികളിലെ "മംഗലേ നീഞ്ഞരു മകയല്ല?" എന്ന പ്രയോഗം ശ്രദ്ധിക്കുക. പൊതുവെ കൃപാർദ്ധകളായ സ്ത്രീകളുടെ ഹൃദയം കവികൾക്കെന്നും സിഷ്യമാണ്. പുതുമയമനസ്തിനേക്കാൾ എല്ലുപ്പം സ്ത്രീമനസ്തി ആർദ്ദമാകുന്നു എന്നത് പഴക്കം ചെന്ന ധാമാർത്ഥമാണ് ഷ്ടോ, എന്നാൽ പഴമയുടെ ലാഞ്ഞചന്നയില്ലാതെ കാളിനിശ്ചയ അവതരിപ്പിക്കാൻ വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് അനായാസം കഴിഞ്ഞതിൽക്കുന്നു.

ശുംഗാരം തുടങ്ങിയ രസങ്ങൾ വിഭാവാദികളുടെ യോഗത്താൽ

പ്രകാശിച്ച നിർക്കുന്നതാണ് ദീപ്തതമസം. ദീപ്തതമസതമാണ് അതിന്റെ ഭാവം. ഈ ഗുണസവിശേഷതയിൽ കാണി. സം എന്നതു ഭാവമായാണും ഈ ഗുണം കിട്ടും. സാസാരംവേളയിൽ 33 വ്യഭിചാരീഭാവങ്ങൾ കും നിർണ്ണയക്കമായ പങ്കുണ്ട്. വൃന്ദാവനനിവാസികളുടെ ആസ്ഥാദം വർണ്ണിക്കുന്നിടത്ത് ഹർഷം എന്ന സഖാതിലാവം എത്ര ഏളുപ്പം അവ തീർണ്ണമായിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം.

"വെട്ടിയവെട്ടിനാൽ കാളിനിയാറ്റിനു
പൊട്ടിയ ശാപോപശാവതോറും

പൊങ്ങിഡയിമമനോത്സവസംഗ്രഹിതം
കക്കണാർജിംബന്നസകലിതം".

ഈ വരികളിൽ തുടിച്ചുനിൽക്കുന്നത് വൃന്ദാവനത്തിലെ ഉത്സവാശ്വാസമാണ്. കാളിനിജലം സകല ജീവജാലങ്ങൾക്കും ലഭ്യമായത് വിഭാവം. സഹ്യധനയു പ്രതീതമാവുന്ന വനിച്ച ഉത്സാഹവും പ്രസന്നതയും അനുഭാവങ്ങളും.

ഇങ്ങനെ ജലസേചനത്തിലൂടെ സഖവിച്ചതിന്റെ അനുബന്ധപ്പാലമായി വാമനൻഡ രിതിചിന്ത എത്രക്കും സുക്ഷ്മവും ആരമ്പിച്ചു വും ആഞ്ഞൻ നമുക്കു മനസ്സിലാവുന്നു. അതോടൊപ്പം വൈലോപ്പി ത്രികവിതയിൽ അതിനെന്നുമാത്രം പ്രസക്തിയുണ്ട് എന്നും. പാശ്വാ ത്യമോ പാരസ്യത്യമോ ആയ കാവ്യസിഖ്യാനങ്ങൾ ഒന്നും ഉള്ളിൽ കണക്കാണഡല്ലു വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതാരചന. എക്കല്ലും പാരസ്യത്യസ്വാര്യശാസ്ത്രമോ പാശ്വാത്യചിനകളോ അനുസരിച്ച് അപഗ്രാമിക്കുന്നോൾ അവയോരോന്നും ഉരുത്തിരിച്ചടക്കാൻ പാകത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത എന്ന് കണക്കത്താണ് കഴിയുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. അച്ചുതൻ നമ്പുതിരി, അക്കിതം, 'അനുജൻ്ന പ്രണാമം', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പത്തിപ്പ്, 1986 ജനുവരി 12-18, പുന്തകം 63, ലക്കം 43, പുറം 10.
2. വസന്തൻ. എൻകെ. ഡോ, 'വൈലോപ്പിത്രികവിതകൾ'ക്കെഴുതിയ അവതാരിക, 'വൈലോപ്പിത്രി സന്ധുർജ്ജകൃതികൾ, രണ്ടാംഭാഗം' (കററ്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, ഒന്നാം പതിപ്പ്, ജനുവരി 2001)

അവലംബ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. 'വൈലോപ്പിത്രി സന്ധുർജ്ജകൃതികൾ ഭാഗം 1& ഭാഗം 2.'
2. 'ഭരതീയ കാവ്യശാസ്ത്രം - ഡോ. ടി. ഭാസ്കരൻ.
3. 'രിതിഓർമ്മനം' -അച്ചുതനുണ്ണി ചാത്തനാത്.
4. 'കാവ്യലോകനസ്മരണകൾ' - വൈലോപ്പിത്രി ശ്രീയരമ്മനാൻ.

8 കാലം കുറത്ത അനമകിലുമർത്തുദിൽപ്പം

മേലാറ്റുർ രാധാകൃഷ്ണൻ

(1) ഹിത്യനഭ്യിലെ കൊള്ളിമീനാൻ പ്രശസ്തകവി വിസി. ബാലകൃഷ്ണപുരികൾ. 'കവനക്കാമുഖ'യിൽ (1908 ജൂലൈ) പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട 'രു വിലാപം' എന്ന 27ഫ്ലോക്കങ്ങളുള്ള വണ്യകാവ്യം മാത്രം മതി ക വയുടെ യശോധാവല്ലും ശാശ്വതമാക്കാൻ. കാലപനികയുഗത്തിഞ്ചെ ന വമായ അവതാരമാണ് ഈ പ്രതിഭാശാലി. വിശുചിക ബാധിച്ച മുതിയ ടെന്ത പ്രിയതമയുടെ പുമേനിയുംതാങ്ങി അർഭരജ്ഞി ഏകനായിരിക്കുന്ന ന നായകനെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കാവ്യാരംഭം അതുനും പ്രയോഗപ്പശിയാണ്. പ്രകൃതിയാണ് പശ്വാത്തലം. നിറുംബതയും അർഭരാത്രിയുടെ ഭീകരതയും തള്ളുകളിനിക്കുന്നു.

ശബ്ദസൗന്ദര്യം, അർത്ഥസമ്മുഖി, തത്ത്വഗഹനത, ഭാവഗാംഭീര്യം, രസനിർഭരത എന്നിവയാൽ സമ്പന്നമാണ് 'രു വിലാപം'. മലയാളത്തിലെ വിലാപകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന് അനന്തരാമായ ഒരു സംഭാവന യാണ് ഈ കൃതി. കാവ്യം സമാരംഭിക്കുന്നത് തികച്ചും നാടകീയമായി കാണണം.

"തിങ്ങിപ്പോങ്ങും തമ്മിൽ, കടലിലെലാരു കൂടം-
പോലെ ഭൂചക്രവാളും

മുങ്ങിപ്പോയീ മുഴുകേ, കുളിത്തിളകുമിളം-
കാറുതാനേ നിലച്ചു,

മങ്ങിക്കാണുന ലോകപ്രകൃതിയുടെ പക-
ർപ്പനമട്ടനു മാനം

തങ്ങിക്കാണഡർഭരാത്രിക്കൊരു പുരുഷനിരു
നീടിനാനാടലോടേ.

കണ്ണിൽ കണ്ണിർന്നിപ്പിട്ടുകമിടറിവിടും
വീർപ്പുകൊണ്ടാശുമിനി-

ടെണ്ണി പ്രാപണികക്കോളടിയുടെ നടുവിൽ
പെട്ടുവല്ലോതെ മുങ്ങി

മണ്ണിൽ ചെപ്പനുമില്ലപ്പടി പോടിപ്പുരളും
മട്ടു വാടിക്കിടക്കും

പെണ്ണിൻ പുമേനിതാങ്ങി, ദ്രാവിതനവനിരു-
നീടിനോന്നന്തുചെയ്യാം!"

'വിശ്വരൂപം' മറ്റാരു മികച്ച ഉപലബ്ധിയാണ്. സാധാരണകാലത്തെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണം, സൗന്ദര്യപുഞ്ച നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഒരു ഭാവനാശാലി

യെ സഹ്യദയമനസ്യുകളിൽ സുസ്ഥിരമായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. (കവന കൗമുഖി ഡിസം. 1911)

"ചിത്രാംശുവെന്നു പുകളേറിയ ചിത്രകാരൻ
മുംപേകുറിച്ച ഘനചിത്രപടങ്ങലെയല്ലാം
ആകാശഭിൽഠിയിലെടുത്തുനിവർത്തിനേരേ
ചായംകൊടുത്തു മിഴിവേകി മിനുകൾടുനോ
മായാമയപ്രകൃതി വിട്ടിനു തട്ടുപോലെ
കാണുന്ന കഞ്ഞളനിറം കലരും നഭസ്തിൽ
വർണ്ണപ്രകാശനിധി, വല്ലു, കരഞ്ഞലാലേ
വാർണ്ണപിചിട്ടുന്നതിനോ തുടരുന്നുവേണ്ടോ."

58 ശ്രോകങ്ങളുണ്ട് ഭാവതീവ്രമായ ഈ കൃതിയിൽ. വിചാരി കാരഞ്ഞൾ സമന്വയക്കുന്ന, ഉല്ലേഖനലോലിതമായ 'വിശ്വരൂപം' ഡിസി. യുടെ രചനകളിൽ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. പ്രാസാർക്കായില്ല. ദിതിയാക്ഷ രപ്രാസവാദകോലാഹലങ്ങൾ അരങ്ങുതകർക്കുന്ന കാലം. കടൽക്കര ഡിൽ എക്കാന്തതയുടെ അപാരതീരത്താണ് കവി.

ബാലക്കുഷ്ണാപ്പണികൾ സാഹിത്യരംഗത്തെയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നത് പത്താംവയസ്സിൽ കവിതയെഴുതിക്കൊണ്ടാണ്. കേവലം ഇരുപതിമൂന്നര വർഷമാണ്ടുമെ ആ തിരക്കുപിടിച്ച ജീവിതം തുടിച്ചുനിന്നു ഇള്ളു! മഹാകവി കുമാരനാശാന്തി ഇരുടികൾ ഓർമ്മയിലെത്തുന്നു.

"കാലം കുറഞ്ഞതിനമെക്കിലുമർത്ഥഭിൽഹം,
മാലേരൈയകിലുമതിവമനോഭിരാമം"

('വീണപുവ്' 1907)

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തന്യുരാൻ, എ. ആർ. റാജരാജവർമ്മ, വെഞ്ചണി അച്ചുൻ, വെഞ്ചണി മഹൻ, കൊടുങ്ങല്ലുർ കുണ്ടിക്കുട്ടൻ തന്യുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലുർ ചെറിയ കൊച്ചുള്ളിത്തന്യുരാൻ, കുണ്ടുർ നാരായണമേനോൻ തുടങ്ങിയ പ്രഗതമതികൾ അരങ്ങുവാനിരുന്ന കാലാവധി. മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ വേങ്ങരയ്ക്കെടുത്ത്, ഉരുക്കം മെത്തമുറിയിൽ, കപ്പേടത്ത് തലാപ്പിൽ കുഷ്ണാനുണ്ടിനായരുടെയും മാധവിക്കുട്ടി അമ്മയുടെയും സീമന്തപുത്രനായി, വെള്ളാട്ടു ചെമ്പലബ്യീരി ഭവനത്തിൽ, 1889 മാർച്ച് ഒന്നാം തീയതിയായിരുന്നു ബാലക്കുഷ്ണാപ്പണികരുടെ ഒന്നം. സംസ്കൃതത്തിലുള്ള (പ്രാമാണിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം കോഴിക്കോട് (സാമുതിരിക്കോവിലക) വിഭാഗം മാനവിക്കമൻ ഏട്ടൻ തന്യുരാൻ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനിൽ പഠം തുടർന്നു. കവികുലഗ്രൂപ്പ് പി.വി.കുഷ്ണാ പാരിയരാണ് (കോട്ടയ്ക്കൽ) അതിനു കളമാരുകിയത്. നാലുവർഷമായിരുന്നു ആ വിദ്യാഭ്യാസം. 'മാനിവിക്രമിയം' (അലക്കായശാസ്ത്രം), 'കുമാരചരിത്രം', 'കുമാരന്തോത്രമാല', 'ഇന്തുമതിവസയംവരം' (നാടകം) എന്നിവ അക്കാദമിയിൽ സൃഷ്ടിക്കളാണ്. രസികരണംജിനി, ഭാഷാപോഷിണി എന്നിവയിൽ കവിതകൾ എഴുതി. കോഴിക്കോടൻ മനോരമയിൽ ലേവനങ്ങളുമെഴുതി. വില്യും ഷൈയ്ക്കസ്പിയർ, തോമസ് ഫ്രേ, വില്യും പ്രശ്നവാദികളും പഠിച്ചു. എസ്റ്റർ അല്ലെങ്കും എന്നിവിൽ വി.സി.ക്രൈസ്തവ സമഗ്രമായി സാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസനും ചെറുദ്രോദിയും എഴുത്തച്ചനും ഒപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

1906ൽ, തന്റെ പതിനേഴം വയസ്തിൽ, കേരളചിത്രാംശിപ്പ്രതാധിപത്യം (തൃശ്ശൂർ) എരുടുത്തു. 'മലബാറ്' (തിരുർ), 'ചുവക്കർത്ത്' (സീറീഷ് കൊച്ചി) എന്നീ ആനുകാലികങ്ങളുടെ പത്രാധിപരുമായിരുന്നു. തി

രുരിലെ 'ലക്ഷ്മിസഹായം' പ്രസ്തുതി ചുമതലക്കാരനായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമികൾക്കുവേണ്ടി 'ദേശഭക്തസമാജം' രൂപവൽക്കരിച്ചു. വിസി. കൃതികൾ ഇതംപരമമായി സമാഹരിച്ചത് കവിക്കുലമൃതു പി.വി.കൃഷ്ണവാരിയരാണ് (1922) നടത്തിരുപ്പിലെ പാരോക്കാട് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയായിരുന്നു കവിയുടെ പത്തൻ.

കവിതയിൽ മാത്രം ഒരുണ്ടിനിന്നില്ല നമ്മൾപുരുഷരിൽ സാഹിതീയ ജീവിതം. വാഗ്മി എന്ന നിലയിലും അതിപ്രമിതനായിരുന്നു. ഉപന്യാസം, നിരുപണം, ചെറുകമ്മ, നാടകം, രാഷ്ട്രീയലേവനങ്ങൾ എന്നി വിഭാഗങ്ങളിലും കൂത്തപരാസ്തനായിരുന്നു. മഹാരഘാഗാധിയൈപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി കവിതയെഴുതിയത് ('വർഷാചന്ദ്രൻ', ഭാഷാപോഷിണി- 1904) വി.സി.അബ്ദുന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം സ്മരണായി. ഗാന്ധിജിയുടെ ഭക്ഷിണാഫികൾ സമരമാണ് സുചിത്മായിരിക്കുന്നത്. ആത്മഹോഷിണി, രാമാനുജൻ, മംഗളോദയം, രസികരണ്ഞജിനി, കേരളചിന്താമണി തുടങ്ങിയ ആനുകാലികങ്ങളിലാണ് ചെനകൾ പ്രകാശനം ചെയ്തത്. 'ജനകവികൾ' എന്ന ലേവനം ഇടക്കുറ്റതാണ്. (രാമാനുജൻ-മാസിക -1907) കൊച്ചിരാജ്യരണ്ടെത്തരസ്സംബന്ധിച്ചും സ്വദേശാദിമാനികെ. രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ളയെ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് നാടുകടന്തിയതിനെപ്പറ്റിയും 9(1910) മുർച്ചയേറിയ ഭാഷയിലാണ് ലേവനങ്ങളിലും വി.സി.പ്രതികരിച്ചത്.

സ്തുതികൃതികളിൽ 'ബാലപണ്ഡകം', 'പനി' എന്നിവയും വണ്ണകവനങ്ങളിൽ, 'മീനാക്ഷി', 'മകിഗിരി', 'നാഗാനദം', 'നീതിസാരങ്ങൾ' എന്നിവയും ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളായിരുന്നു. 'സുക്തിമുക്താമണിമാല', 'ഭാഷാക്കരളവിലാസം', 'ആരണ്യപർവ്വം' എന്നിവ വിവർത്തനങ്ങളും 'അനുമാപിനിതംകാര്യം, ദൈവമന്ത്രപരിയേൽ' ചെറുകമ്മയുമാണ്.

ടനുവത്തച്ചൻ നമ്പുതിരി എന്ന ധമാർത്ഥകവിശ്രദന വി.സി.ക്ക് എന്നെന്ന ആദരമായിരുന്നു. 'ജനകവികൾ' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ അതിന്റെ സുചനകൾ നിശ്ചിവിശ്വനുണ്ട്. അമിതജീവിതമായിരുന്നു ഈ സ്വത്തന്നെബുദ്ധിയുടെ അൽപ്പായുള്ളിനു കാരണം.

കവിയുടെ ഒരു ചരായാപടംപോലും നാളിതുവരെ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല! ശ്രേഷ്ഠനും കവി കെ.കെ.രാജാ വരച്ചിട്ട ചിത്രം കൂടുകമുണ്ട് ഞതുന്നു (1909)

"...വെവകുന്നേരം അഖ്യുമണിക്കുശേഷം, ഇരുപതുവയസ്സിൽ കുടുതൽ പ്രായംതോന്നിക്കാത്ത ഒരു കുഴശാത്രക്ക് തുള്ളിവേപ്പേരും തേക്കിൻകാട് മെമ്താനത്തിൽ വടക്കുനാടുക്കേഷ്ട്രത്തിന്റെ കിഴക്കേ ഗോപുരത്തിനു കിഴക്കു വടക്കുള്ള ഭാഗത്ത് വെറും നിലത്തിരുന്ന് വിശ്രമിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുന്നിന്ത്യിൽ സാമാന്യം പൊക്കമുള്ള ഇടേഹം പേഷയാടിയിൽ തീരെ അശ്രദ്ധനായിരുന്നു.. ബനിയനേ ഇടിരുന്നുള്ളു. പല്ല തോർത്തുമുണ്ടും തോളത്ത് ഇടിരുന്നാൽ ഭാഗ്യം. അധികവും ഒറ്റയ്ക്കാണ് കണ്ണിരുന്നത്." ('വി.സി.യും ഒരു വിലാപവും')

1912 ഒക്ടോബർ 20ന് വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ അമുതസ്മൃതിയായി.

9 കുറേത മുലപ്പാർ കുടിക്കരുത്

ബിനു. ടി.വി.

കുറക്കാട് എൻഡോസർഫാൻഡീക്കരതയിൽ മനംനാന്ത് സുഗ തകുമാരി എഴുതിയ പേരില്ലാത്ത കവിതയാണ് ഈ തലക്കെട്ടിനാ ധാരം.(1) അനക്കാനാവാത്ത തലയുമായി നിലവിലിക്കുന്ന കുഞ്ഞുബൈസ നബയുടെ മുവവുമായിവന ആ കവിത പാർശവത്കരിക്കപ്പെട്ട് ജനത യക്കുവേണ്ടിയുള്ള എഴുത്തുകാരുടെ ഇടപെടലിന്റെ പ്രതികംകുടിയാണ്. ബൈസലന്റെവാലിസമരം, അടപ്പാടിവനവൽക്കരണം എന്നിവയിൽ സജീവസാനിധ്യമായ സുഗതകുമാരി എൻഡോസർഫാൻഡീക്കരുടെ നോവുകൾ ഉൾക്കൊണ്ടതിന്റെ സുചകമായ കവിത കീടനാശിനിലോ ബിയുടെയും പൂന്തേഷൻകോർപ്പറേഷൻനടത്തിയ വിഷമഴയുടെയും പ്രയോഗത്തിൽ നന്നതില്ലാതായ ഒരു ജനതയുടെചിത്രമാണ് അനാവര ണം ചെയ്യുന്നത്.

പെയ്തിരങ്ങുന്ന വിഷമൾ

സർക്കാരിന്റെ ഉടമസ്ഥതയില്ലെങ്കിൽ പൂന്തേഷൻ കോർപ്പറേഷൻ 1977 മുതൽ 2000വരെ കാസർക്കാട് കഴുമാവാൻതോട്ടണ്ണളിൽ തേയിലക്കാ തുകിനെ ഉമ്പിലനുംചെയ്യാനനാവ്യാജേണ നടത്തിയ എൻഡോസർഫാൻഡീക്കരു പ്രയോഗം മാരകമായ പ്രത്യാഹരാത്തങ്ങളാണ് ഉണ്ടാക്കിയത്. ജലാശയ അദൾ, കിണർ, തണ്ണീർത്തടങ്ങൾ എന്നിവ മുടുക്കയോ സുരക്ഷിതത്വ നി യമങ്ങൾ പാലിക്കുകയോചയ്യാതെനടത്തിയ കീടനാശിനിപ്രയോഗം ജ നിതക്കെവകല്യംപേരുന്ന ഒരു തലമുറയെ സൃഷ്ടിച്ചു. വിഷംതളിക്കാ നിരങ്ങിയ തൊഴിലാളികളും അത് വായുവിലുടെയും വെള്ളത്തിലും യും അകാത്താക്കേണ്ടിവന പരിസരവാസികളും നിത്യരോഗികളായി. വി ഷപ്പെയ്ത്തിനുശേഷം പിന്നുവീണ നിരവധി കുഞ്ഞുങ്ങൾ അംഗവൈ കല്യാഘളും മാറാരോഗ്യങ്ങളും പിടിപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. തല വലുതായി ദേ ഹം വലിച്ച് നടക്കുന്ന വികൃതരൂപങ്ങൾ, ദേഹം മുഴുവൻ പുണ്ണു പിടിച്ച വർ, ബുദ്ധിമാന്യമുള്ളവർ, നാവുപുറത്തായവർ, ഇംഞ്ഞുനടക്കുന്നവർ, ദേഹം തളർന്നു കിടക്കുന്നവർ. ഈ വിധത്തിൽ കുഞ്ഞിലേ നരച്ച മുടി യുമായി മരിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഒരു സ്ഥലത്ത് ഇത്രയധികം ഉണ്ടാക്കു നാതെന്തുകാണ്ടന് ആലോചിക്കാനും വേദനിക്കാനും പരിഹാരമായി എന്നതെങ്കിലുംപ്രവർത്തിക്കാനും കഴിയാത്ത സമൂഹമായി ജീർണ്ണിച്ചുതീ രൂനതില്ലെങ്കിൽ വേദന മനുഷ്യൻ ഭൂമിയുടെമകന്നല്ല എന്നലേവനത്തിൽ സു ഗതകുമാരി ആവിഷ്കർക്കുന്നുണ്ട്.(2)

അനുഗ്രഹജീവികളേപ്പോലെ വിചിത്രമായ ഉടലുകളുമായിപ്പിറന്ന കുണ്ടുങ്ങരെകാണുന്നോൾ അവരുടെ മാതാപിതാക്കളോട് സംസാർക്കുന്നോൾ അനുഭവിച്ച ദു:ഖം ഒരുഭാഷയിലും പകർത്താനാവില്ലെന്നും ഒരു നിലവിലിക്കാണ്ടും അളക്കാനാവില്ലെന്നും 'എൻമകജൈയുടെ സത്യ'ത്തിൽ അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടും അടിപ്പായപ്പെടുന്നു.(3) ഭാഷയ്ക്കാതിതമായ, കുണ്ടുങ്ങരുടെ ആ മഹാസകടക്കടലാണ് 'എൻമകജൈ' എന്നോവലിരേൾ പശ്ചാത്തലം.

മാതൃത്രത്തിന്റെ നിസ്സഹായത

നരകയാതന അനുഭവിക്കുന്ന മകൾക്കുമുന്നിൽ നിസ്സഹായരാവുന്ന അമ്മമാരുടെ പ്രതിനിധിയാണ് കവിതയിലെഞ്ചമയും. കുടിവെള്ളത്തിൽ മാത്രമല്ല തങ്ങളുടെ മുലപ്പാലിൽപ്പോലും എൻഡോസർഫാ രെസ്റ്റ് ഭീതിദമായഅംശങ്ങളുണ്ടെന്ന് അമ്മമാർക്കറിയാം. മാധ്യരൂത്തിനുപകരം വിഷാംഗത്തിന്റെപ്രട്ടാണകിലും കരയുന്നകുണ്ടിന് മുലപ്പാൽ നൽകാതിരിക്കാൻ അമയ്ക്കാവില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അമയ്ക്ക ഈ അനുഭവ പരായേണ്ടിവരുന്നതും.

"നിന്നക്കായ് തക്കേ
ചുരുന്നാലിക്കുമെൻ
മുലപ്പാലും നണ്ടു-
ചുവയ്ക്കും ചുടാണ്
കരയാൻ വയ്ക്കാത
മിച്ചിന്ത കണ്ണുളോ-
രുമെപ്പുതലേ
നുണ്ണുറിങ്ങുക"

അനക്കാനാവാത തലയുമായി നിലവിലിക്കുന്ന കുണ്ടുന്നെന്ന നബയുടെദു:ഖം വിഷംതീണ്ടിവേദനിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെനിലവിലിതനെയായിമാറുന്നു. അമ്മിന്തപ്പാലിൽപ്പോലും വിഷം കലർത്താൻ മടിക്കാത ആഗ്രഹാളകുത്തകകൾക്കെതിരെ അമ്മമാർക്ക് പ്രതികരിച്ചുമതിയാവു. "ഈ മകൾക്ക് ഈനിയും എത്രകാലം ദൈവം ജീവിതംതരുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കാണ്ടുകൂടാം. പക്ഷേ ഓറിയാം. എൻഡോസർഫാൻ, ഞാഞ്ചളുടെമക്കെളുള്ളിഡിയായി കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന്.." കാസർക്കോട്ട്, എൻഡോസർഫാൻഉരകളുടെ അമ്മമാർ മണി കെ. വി. തോമസിന്നയച്ച കത്തിൽ പരയുന്നുണ്ട്. കാസർക്കോട് വിഷംതീണ്ടിയനാടുമാത്രമല്ല ഓരോ അമയുടെയും ആത്മാവും രക്തവും കണ്ണുനിരുമാണെന്ന് സുഗതകുമാരിയും ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. മക്കെളച്ചാല്ലി കാലഞ്ഞോളം വിലപിക്കുകയും എരിയുന്ന നെഞ്ചും ലഭിക്കുന്ന മുലപ്പാലുമായി കാത്തിരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന അമ്മമാരുടെ പ്രതീകം.

മാതൃത്രത്തിന്റെ മഹനീയതയും മുലപ്പാലിരേൾ മാധ്യരൂപവും വർണ്ണിക്കുന്ന കവിതാപാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നുവ്യത്യസ്തമായി നണ്ടുചുവയ്ക്കുന്ന മുലപ്പാൽ കുടിക്കേണ്ടിവരുന്ന ബാല്യത്തിന്റെ നിരാലംബത്തെന്നിട്ട് മുസ്യുതനെന്ന സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"കുണ്ഠേ മുലപ്പാൽ കുടിക്കരുത്
ധാത്രിതൻ മടിയിൽ കിടക്കരുത്
മാറിൽ തിമർക്കരുത്

കന്നിൻ മുലപ്പാൽ കുടികരുത്
പുവിന്റെ കണ്ണിൽ നീ നോക്കരുത്"

('കുണ്ണേത മുലപ്പാൽ കുടികരുത്')

സാമാജ്യത്വം ആദ്ദോളതലത്തിൽ നടത്തുന്ന പാരിസ്ഥിതികാധികാരിവേദനത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്ന കവി ആധുനികയുഗത്തിന്റെ കാരാളതകൾ പുതനാത്തന്ത്രത്തിലൂടെ പുറത്തുവരുന്നതിനെതിരെ ജാഗ്രതപുലർത്താനാണ് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. വിഷാംശുള്ളമുലപ്പാൽ കുടിപ്പിക്കുന്ന പുതനകളായി അമ്മമാർമാറിയാൽ 'കുണ്ണേത മുലപ്പാൽ കുടികരുത്' എന്നു പറയേണ്ടിവരുന്ന കെട്ടകാലത്തിലേക്കാവും നമ്മുടെയാത്ര.

കീടനാശിനി സർവ്വനാശിനിയാവും

കീടനാശിനി ജീവനാശിനിയാവുന്ന ധാത്രയുടെ ഭീകരതയെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ രേച്ചൽകാഴ്സൺ 'ബൈലഗ്സ് സ്പീഷിസ്'ൽ (1962) സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അമ്മയിൽനിന്നു കുണ്ണിലേക്ക് പകരുന്ന വിഷയത്തിന്റെ കാരിന്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന രേച്ചൽ, ഗ്രീക്കമിന്തേതാളജിയിലെ മന്ത്രവാദി നിയായ മീഡിയ, ഭർത്താവ്യജയ്സൺ മറ്റൊരുവളിൽ അനുരക്തനായ പ്ലോൾ അവശ്രീക്കന്തകിയ വിശേഷവസ്ത്രത്തേതാടാണ്. കീടനാശിനിപ്പ യോഗത്തെ ഉപമിക്കുന്നത്. ആ വസ്ത്രം ധരിച്ചയാൾ ഉടനെ മരണാപ്പെടുന്നതുപോലെ പരോക്ഷമായ മരണത്തിന്റെ സൂചനയാണ് കീടനാശിനികളും.(4) സസ്യങ്ങളുടെയും ജനുകളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും കോശങ്ങളിൽ അടിഞ്ഞുകൂടുകയും ജീവികളുടെ ജനിതകാലടനവരെ മാറ്റി മരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന കീടനാശിനിപ്പയോഗത്തിനെന്നതിരെയുള്ള രേച്ചലിന്റെ പോരാട്ടം അതിജീവനത്തിനായി ജൈവപ്രതിരോധമാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്ക് തിരിയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതവുമുക്തമാക്കുന്നു. മണ്ണിളക്കാതിരിക്കുക, കൃതിമവളം ചേരുക്കാതിരിക്കുക, കീടനാശിനികളോ കളനാശിനികളോ പ്രയോഗിക്കാതിരിക്കുക, രാസവസ്തുകൾ ഒഴിവാക്കുക എന്നിങ്ങനെ പ്രകൃതിക്കൂഷിയുടെ അടിസ്ഥാനത്താഭ്യർഥി പാലിക്കുന്ന മസം നോബു ഫുക്കുവോകയുടെ ജൈവകുഴിഷിക്ക് ഇവിടെയാണ് പ്രസക്തി. (5) അദ്ദേഹം ദ്രോവക്കോൽവിപ്പവത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടുവച്ചത് കുപ്പിരിതിപ്പനതിലൂപരി ഒരു ദർശനംകൂടിയാണ്. പ്രകൃതിയുടെയും മനുഷ്യരുടെയും ഭാവിക്കുവേണ്ടി ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാവുന്ന ജൈവകുഴിയുടെ ദർശനം. ഉപജീവനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനനിലനിഷ്പിഡ്രേയും രാഷ്ട്രീയത്തിനാണ് കാസർകോട ജനങ്ങളും പ്രാധാന്യം നൽകിയത്.

നാട്ടറിവുകളുടെ വൈവിധ്യത്തെ ഇല്ലാതാക്കി വിനാശകരമായ കീടനാശിനിയെ ആശയിക്കുന്നരീതി പ്രകൃതിയെ ചുട്ടുപൊള്ളിക്കുന്നതോടൊപ്പം മനുഷ്യരെ സർവ്വത്തിലേക്കുന്നയിക്കുമെന്ന് സുഗതകുമാരി ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

"ഇരുട്ടിനും ചുടാണിവിടെ കാറ്റിനും
മശ്യക്കും ചുടാണ്, പുഴയക്കും ചുടാണ്"

ശത്രുമിത്രദേശമില്ലാതെ പെയ്യുന്ന കീടനാശിനിയുടെ ആസുരരവ്യക്തമാക്കുന്ന കവി കീടനാശിനിക്കെതിരെ ഉണ്ടന്നുപൊവർത്തിക്കേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് സുചിപ്പിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ ഭൂമിയുടെ മകന്നാലു ഏന്ന രീതിയിൽ പ്രകൃതി തിരിച്ചടിക്കും. ഭൂമിക്ക് സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം ഭൂമിയുടെ മകശ്രക്കും സംഭവിക്കും. ജീവ

என்வெ எனத்தத் மநுஷ்யங்கள். அவர்களில் ஒரு இந்தமாற்றமான். அது வலயோடு அவர்கள் பெறுகின்றதைத் தீர்மானிக்கிறது. அவர்கள் தன்னாடுதனையான் செய்துகொண்டு வாக்குக்கூட்டு வாக்குக்கூட்டு ஹவிரெயான் ஓர்க்கேள்கள் த. (6)

பறியூதியிலோயத்திலென்றியும் மாநிலத்திலென்றியும் ஜெவராஸ் டெய்தினே வரும்காலத்திலுமிருந்து கைஷிக்கான்களியும். அதினால் ஏற்ற தியிலும் உபலோகத்துப்பூச்சியிலும் அயிஹ்தித்தமாய்ஜீவிதம் மாறிவதே அதிஜீவனத்தினுடையானுமூலம் விக்ஸாப்பிரகிடயிலேக்கு நீண்டாக என்று நிறுத்தகுமாறி ஆவசூப்படுகின்றது. மொத்தமாக மூன்று க்குறுத் திலித் விஶாஸிக்குண ஹத்தரங் விக்ஸாப்பிரகிடயிலே ஏழியஜீவிதரை தியுத்தத்துறையான்தும் மநுஷ்யர் பரிகேள்கெயிரிக்குணா.

குரிப்புகள்

1. ஸுஹதகுமாரி. கவித, மாதாந்திரி, 2011 மெய் 29 ஆண். பா.31
2. ஸுஹதகுமாரி. 'மநுஷ்யர் ஹதியூத மகங்கள்', ஏன்றோஸ்மீஹான் நாக அதிலேக்கு தூரக்குண வாதின்', (ஏயி). ஸலவி புதுப்பா, கோசிகோவாக்: ஸோ லீயார்டி யுத்த முன்மெந்தி, 2011: 106.
3. அங்கீகாங்குதல் மாணாக். 'ஹிமக்கெழுத ஸதாஂ', 'ஏன்மக்கெஜ பாம் ணாஸ்', (ஏயி). ஸங்காஷ் ஏழிக்கொமா, கோட்டயம்: கரஞ் ஸுக்கா, 2010: 96.
4. Rachel Carson. 'Silent Spring', Goa: The Other India Press, 1962: 26
5. Masanobu Fukuoka. 'The one-straw Revolution', Goa: The other India press, 1998: 33-40.
6. ஸியாஸ்தி முபூர். (விவ). ஸக்கிய, 'ஸனாஸ் நினைங்கக் குமி விடுதல்...' கோட்டயம்: யி.ஸி. ஸுக்கா, 2010: 39.

10 കർത്ത്യത്വ വ്യവഹാരം

ആത്മകമാവ്യാനത്തിൽ

(പി. കുണ്ടിരാമൻനായരുടെ കവിയുടെകാല്പാടുകൾ
മുൻനിർത്തി എഴുവായന)
സഞ്ജയ് കുമാർ

ശ്രീ നോദയത്തിന്റെ സംസ്കാരം കാല്പനികതാവാദത്തിലേക്ക് തിരിയുന്ന കാലത്താണ് ആത്മകമ എന്ന സാഹിത്യരൂപം/സംവർഗം ഉണ്ടാകുന്നത്. വ്യക്തിയുടെ സക്രിയ്യമായ സത്രവും സാമൂഹികാനുഭവങ്ങളുടെ പ്രക്രമിയുമായുള്ള ബന്ധവും അതിൽനിന്നു രൂപപ്പെടുന്ന സംഘർഷങ്ങളുമൊക്കെയാണ് കാർപ്പറികതാവാദമായിത്തീർന്നത്.

എൻ്റെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് ഞാൻ തന്നെയാണെന്ന ധാരണയോടുകൂടിയുള്ള എഴുത്താണ്/ആവ്യാനമാണ് ആത്മകമയിൽ നിർപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് (auto - സാധം - bios - ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് - graphia - എഴുതൽ) ആത്മാവിന്റെ സാധം കമയിൽ/എഴുത്തിൽ - യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ (Real)യും ഫിക്ഷണ്ടേറ്റും (Fiction) സാനിയു - അസാനിയുങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നു (അകം - പുറം കളി നടത്തുന്നു).

മുഖ്യ നിലനില്ക്കുന്ന സമഗ്രം/സഭാത്മകമായ സത്രത്തെ/സങ്കല്പനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ആത്മകമയിലെ ആവ്യാനം രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. 'ഞാൻ' എന്ന പ്രാഥാണികതയെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ആവ്യാനം എന്ന നിലയാണ് 'ആത്മകമ' പ്രശ്നനവല്ക്കുത്തമാക്കുന്നത്. സാധം രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ഈ ആധികാരികത വർത്തമാനം/സമകാലിക ഭാഷാദർശനം വെള്ളുവിളിക്കുന്നു.

ആത്മകമയിലെ പാഠത്തിലെ (Text) കർത്താവിന്റെ (subject) നിലപാടുകളാണ് പാഠത്വ (lexicality)ത്തിന്റെ നിലപാടുകളായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ നിലപാടുകൾക്കനുസരിച്ച് അവൻ/അവൾ പതിനിഡിയാം ചെയ്യുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ സമകാലികഭർശനവും സാമൂഹിക വികഷണവും വിശകലനം ചെയ്യുകയും വ്യാവ്യാനികപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ആത്മകമാവ്യാനത്തിൽ ഇടപെടുന്ന 'ഞാൻ' എന്ന കർത്താവ് പാഠത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവുകൂടിയായിരത്തീരുന്നു. പി. കുണ്ടിരാമൻനായർ 'കവിയുടെ കാല്പാടുകൾ;' എന്ന ആത്മകമാകുറപ്പുകളിൽ ഇത്തരം ഒരു ആവ്യാനനിർമ്മിതിയാണ് നടത്തിയിരിക്കുന്നത്.

(ഒന്ന്) ആത്മകമാവ്യാനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന 'ഞാൻ' ആണ് ആത്മകമാപരിതാക്കളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രശ്നവിഷയം. 'ഞാൻ' ആരാക്കുന്നു (who am I) എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരം 'ഞാനാരാക്കു

നു എന്നു ചോദിച്ച രോളാകുന്നു ഞാൻ' എനിക്കു സാക്ഷിയാകുന്നതി എൽ്ലെം പ്രശ്നമേഖലയാണ് ആത്മകമ.

'ഞാൻ' എന വ്യക്തിസത്തു / സ്വത്വം (self) ഉദ്ദേശ്യമിത്തമായ ഒന്നാലും. ആരഥകമയിൽ വരുന്ന ഈ വ്യക്തിസത്തു/സ്വത്വം ഒരു ഭാഷാ നിർമ്മിതിയാണ്, ഒരു പ്രതീകാത്മകഘടനയാണ്, വ്യാകരണവസ്തുത (ഞാൻ-ഉത്തമപുരൂഷനായി)യാണ്. ആരാൻ ഞാൻ? എന ചിന്തയെ തത്തച്ചിന്ത അതിൻ്റെ ആദികാലംമുതൽ വിശകലനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പതിനേഴാംനൂറ്റാണ്ടിൽ രേനേബൈക്കാർത്തിൻ്റെ "ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നു അതുകൊണ്ട് ഞാൻ" (3) എന നിർവ്വചനം അതുവരെയുള്ള അഞ്ചാനസകല്പത്തെ പുതുതിശയിലേക്കുകൊണ്ടുപോയി. കാർട്ടിഷ്യൻ ദർശനം എന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായ ആ വിചാരം ആധുനികജ്ഞാന വ്യവഹാരങ്ങളെയുള്ളാം (Discourse) സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്താണ് ഞാൻ, എന ചോദ്യം ദക്ഷാർത്ഥിനെ അകവ്യും പുരുഷമന്ന നിലയിൽ പരിസ്വരം മുറിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന രണ്ട് യാമാർത്ഥ്യ അള്ളിലേക്കാണ് കൊണ്ടുപോയത്. അതായത് ഞാൻ/മനസ്സ്/അകം- ലോകം/ശരീരം/പുരിം എനിക്കുന്ന പരിസ്വിംബത്തിൽനിന്നും ഞാന ഫീ, എൻ്റെ ശരീരം എനിക്കു കാണാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഫീന്ത, എനിക്കു പുറത്തു നഷ്ടമാകുന്നതിൽനിന്നു ശേഷിക്കുന്ന-ആ 'അക്കമാണ് ഞാൻ.

ലക്കാനിയൽ മനോഭിശകലനസിദ്ധാന്തത്തിലെ 'അഭാവം'(lack) എന സങ്കല്പനത്തെ ഈ പതികലപ്പനയിലൂടെ സുക്ഷ്മതലവത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യാം. കണ്ണാടിയിലെ പ്രതിബിംബത്തിൽനിന്നും മനുഷ്യ ശിശു 'ഞാൻ' എന ഭാവത്തെ ആദ്യമായി കണ്ടെടുക്കുന്നതന്ന് ലക്കാൻ പറയുന്നു. (Mirror stage-കണ്ണാടിലുടം സ്വത്രുപിക്കരണത്തിൻ്റെ നിർണ്ണായകഘട്ടം). കണ്ണാടിയിൽ ആദ്യമായി 'ഞാൻ' എനെന കാണുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതെന്താണ്? അപര (other)ത്തിൻ്റെ അഭാവമാണ് ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നത്. സ്വത്വവും അപരവും (self and other) (ഭ്രാംഡിയൻ മാതൃകയിൽ മാതാപ്പ്/ശിശുഭാദ്യം) ഏകീകൃതിച്ചു നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്ന് അപരം മാഞ്ഞുപോകുന്നു. സ്വത്വം തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവ രണ്ടിനേയും വേർത്തിരിക്കുന്നാതിരുകൾ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ രണ്ടും (സ്വത്വവും) ഇല്ല എന്നുവരുന്നു.(5) കാരണം, കണ്ണാടിയിലൂടെ പ്രതീക്കുമതത്തിലൂടെ/ഭാഷയിലൂടെ മാത്രമേ ഇവയ്ക്കു നിലനില്പാളളും. ഇങ്ങനെ പ്രതീക്കുമതത്തിലും ഭൗതികമാത്രം സന്നിഹിതമാകുന്ന ഒന്നാണ്, ആത്മകമയിൽ ഈ വിഷയ എന്താണോ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത് അതുതന്നെന്നയാണ് അപരത്തിലും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്.

പുറത്തുള്ളപ്പട്ടന അകം നിക്ഷിപ്തമാവുന്നത് ഭാഷയിലാണ്. ലക്കാനിയൻ (pratikakshamamാണിൽ, (socio-symbolic order) സാമൂഹികമായ സ്ഥാനങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥയാണിൽ. 'ഞാൻ' എനെന വീണ്ടെടുക്കുന്നത്/ നിക്ഷപിക്കുന്നത് ഈ സ്ഥാനങ്ങളിലാണ്(6). (ഉദാ: സമൂഹത്തിൽ ഞാൻ കവി/കാമുകൻ/അഭ്യാപകൻ/ആൺ/അഞ്ചുൻ/സബ്ബാരി). അതായത് എനെന പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സുചകാത്തിൽ 'ഞാൻ' എനെന കാണുന്നു ഇങ്ങനെ മാത്രമേ എനിക്ക് എനെന ലഭ്യമാവുകയുള്ളൂ.

കണ്ണാടിയിലെ പ്രതിബിംബത്തിൽനിന്നും 'ഞാൻ' എനെന കണ്ടെടുക്കുക എന ലക്കാനിയൻ നിരീക്ഷണം ഇതിനോടുകൂടി വായി

ക്കാം(7). പുറത്ത് എനിക്കുള്ള സ്ഥാനവുമായി തനയീഭവിക്കുമ്പോൾ 'ഞാൻ' ഉണ്ടാകുന്നു. സുക്ഷ്മതയിൽ ഈ സ്ഥാനം 'ഞാൻ' അല്ലെന്ന നും. കണ്ണാടിയിൽ തെളിയുന്ന ഒരു ചിത്രമാണിത്. അത് ഞാനാബന നും തിരിച്ചറിയപ്പെടുമ്പോൾ യമാർത്ഥത്വത്തിൽ എന്ന നഷ്ടമാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ സ്വയം നഷ്ടപ്പെട്ടു കൊണ്ടാണ് 'ഞാൻ' നില വിത്തവരുന്നത്. (പ്രതീക്കുമതിലെ സ്ഥാനങ്ങൾ യമാർത്താൻ(Real)/പ്രകൃതിയിൽ വിടവുണ്ടാകുകയും അതിനു പകരംനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യാവഹാരികമായ (Discourse) ഒരു നിയമവ്യവസ്ഥയ്ക്കെത്താണ് സ്വത്തം/ തന്നെ നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വത്തം എന്നത് ഒരു വ്യാവഹാരികനിർമ്മിതി/പ്രക്രിയയാണ്-എന്ന് ഉത്തരാധ്യനികച്ചിന്ത പറയുന്നു.

(രണ്ട്) ആര്യമകമയിലെ കർത്തൃത്വം എന്തേങ്കിലും, എന്തേങ്കിലും 'എന്തേങ്കിലും ഇത് 'എന്തേങ്കിലും 'ഞാൻ' അപര(other)-ത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ആര്യമകമാപ്രകിയ സ്വത്ത്-അപരങ്ങളിൽനിന്നുകൊണ്ടുള്ള ആര്യമാശാഖാമാണ്. കണ്ണാടിയിൽ 'ഞാൻ' എന്നചിത്രത്തിന്തേ നിലനിൽക്കിപ്പ് അപരത്താലുണ്ടാനുപോലെ, ആര്യമകമയിലെഞ്ചാൻ സന്നിഹിതമാകുന്നത് അപരത്തിന്തേ സാന്നിധ്യം മുലമാണ്.

'കവിയുടെ കാൽപ്പാടുകൾ' ('നിത്യകന്ധകരയത്തേട്ട്'), 'എന്നതിന്റെ രാത്രേപ്പുന്ന്') യാത്രപ്പുന്ന രൂപകാത്തിന്തേ മുകളിലുള്ള എഴുത്താണ് യാത്രയുടെ ഈ എഴുത്തിൽ യാത്രികന്തേ ക്രിയാവ്യവഹാരങ്ങൾ അഥവാഭ്രതനെ മറ്റാരാളിലേക്ക് അധ്യാരോപം ചെയ്യുന്നു. (യാത്രികനോട്/പുരുഷനോട്) തനിക്കു പിടിത്തരാതെ അദ്യശ്രമായി നിൽക്കുന്ന കവിതയെ/നിത്യകന്ധകരയത്തേടിയും തിരഞ്ഞെടുക്കാനും കാൽപ്പാടുകൾ അണേ ചിച്ചും നടക്കുന്ന ഈ യാത്രയിൽ 'നീളുമീ വഴിയിൽ' ആരിഡയവിടെ? ഈ വഴിയിൽ അന്നമെമ്പിടെ? എന്ന ചോദ്യത്തിലും നീട്ടിവയ്ക്കപ്പെട്ടു കയാണ്(8).

ഈങ്ങനെ 'ഞാൻ' എന്ന കർത്താവിനെ തേടിയും തിരഞ്ഞെടുമുള്ള ക്രിയാവ്യാപാരം/ വ്യവഹാരം, സമലപരിധികളുടെ ആവ്യാസം കാണ്ണാം നിന്നു പട്ടാവിക്കും പട്ടാവിയിൽനിന്ന് തിരുവില്ലാമലയ്ക്കും പാലക്കാടുനിന്നു തുമ്പുരുക്കും. തുമ്പുരിൽനിന്ന് തിരുവനന്തപുരം സി.പി. സുത്രത്തിലേക്കും നീളുന്നു. നെന്നരിന്തുരുമുള്ള ഒരു ആവ്യാസക്രമമില്ലാത്തതിനാൽ, (അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാത്ത ആവ്യാസം) പി. യുടെ കവിതപോലെതന്നെ അപക്രോന്തമായ നന്നായി നിലനില്ക്കുന്നു. കാണ്ണണ്ണാട്ട് പറയന്നട കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന കേരളംമുഴുവൻ അഭജത്തുതിനിന്ത കുണ്ഠിരാമൻനായരുടെ (ആര്യമ/കമ) ആര്യമാവ്യാസം ശകലിതമായരീതിയിലാണ് അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. സമലം-സമയക്രമത്തിലും അതുനീണ്ടുന്നു. കുണ്ഠിരാമൻനായരുടെ യമാർത്ഥജീവിതത്തിന്തേ വസ്ത്രതാവിവരങ്ങൾ വാർന്നുവിഴുന്നത് ആവ്യാസത്തിന്തേ പ്രായോഗികതന്നഞ്ചളിലാണ്. ആവ്യാസത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന സമലകാലങ്ങൾ അങ്ങനെ ഫിക്ഷണൽ (ക്രൈപ്പിത) സമലകാലങ്ങളായി രൂപമാറിവരുന്നു(9).

'കവിയുടെ കാലപ്പാടുകൾ' (ലിലെ) (ഉത്തമപുരുഷനായി) (പ്രമാവ്യക്തി ആവ്യാസത്തിലെ 'ഞാൻ' പരോക്ഷഭാഷണത്തിലും പാംത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സ്വരമാണ്. പാംത്തിലെ സമലവിവരപട്ടികയിലെ കാ

என்னோட், பட்டாவி, திருவில்லாமல, லக்ளிடி, பாலக்காட், தழூழூர், திருவந்தபுரம் துடுப்பையில் ஓமேஜன்ஜில் 'எநான்' ப்ராவேஸிக் ஸங்கேளமை எல் ஆவ்யாக்கஸுரமாகுங்கு. ஓரோ ஓமேஜன்ஜிலேயும் ஜீவிதாங்குவே அஸ் ரிபோர்ட் செய்திப்படுத்துத் தழுதியவுக்கு (Third person) தலைண்ணில் பூசெயான். பலத்தான் ஆவ்யாக்கஸ் லங்஬ாத்தக்கதலத்தில் காஷ்சு யாயும் கேச்வியாயும் ஸ்பர்ஶமாயும் வ்யாவஹாரிக்கதலத்தில் ஹஞ்சு யஸானியும் கொஞ்சமானா.

ஆயு அவ்யாக்கமாய் 'கவிடிஷலிரெந்து கமயிற்க'

"பதிவுகாரும் பறிசயக்கர்வும் நிரங்கிட்டுள்ளது. தகிழ்வாயும் அ ஜூண்டி, நாடாக்கமாக முறை, ஹடிமுடிவாயும் சாதநூண்டி கோக்கண்டு வெ ஹிச்பூர்க். 10

அங்கூர் ஸார் கொல்லுகோட் விட்டு ஹல்லே...?

அடுத்த பறிபாடி?

திருவில்லாமல ஸமிரதாமஸங்

அதூநானாயி, திருவில்லாமலத்திலே பஷய ஆதாங்களோ"

(பு. 10)

திருவில்லாமலத்திலே கேட்கன், கொல்லுண்டாடு அவ்யாக்கன் நிலாதையிலை நிதிகங்குக்கரைத்தெடுக்குங் கவி, கான்னோட்டு பந்த நடக்கத்திலை ஸீமிதப்படுத்தன், ஸிபி.ஸுத்திரிலை அங்க்கவாஸி, தழூழூரிலை ப்ரூம்பியர், ஏற்கானென ஆதநக்மத்துநெட திருஶ்வீகதல திரிச் வாங்கிறியுங் பஷய/புதிய 'எநான்' ஏற்கா ஆவ்யாக்கத்தா வர் அதாகு ப்ராவேஸிக்கதயுங் வ்யாவ்யாதாவான். ஹண்ண ஸந்தாப் வாதனாக்குங் வக்காவாய் அதார் பாந்ததில் நேர்ட்டு வருகின்று.

"பாப்புண்டிகாயர் சோநிசூ: ஹூ ஹரிக்கூநா ஆதை அரியுமோ? கள்கிட்டில்லை

ஹதான் கவி குள்ளதிராமஸ்நாயர்

ஓரோ கேட்டிட்டுள்ளது. கொல்லுண்டாடுகினுஞ்சு ஗ஂதிரயாட்டியத்தும் படவும் பத்தைஞ்சில் கள்கூ. ஸ்ரீகிப்புரத்திப்படண்ஞும் கள்கூ". (11)

ஹண்ண முள்ப் நேர்ட்டுகாணாதன், கேஶ்க்காதன ஹபோர்மாட்டு ப்ரத்யக்ஷபூட்டும்/கெட்டியுள்ளக்கபூட்டு கவித குள்ளதிராமஸ்நாயர் ஏ நீ 'எநான்' பாந்தமாதாவான். 'எநான்' ஏற்கா ஆதநக்மாக்காரன் வி ஹிக்குங்குத் தெள்ளதெள்ளயல் 'எநான்' ஆயி தான் பரஸ்புபூட்டதான் அஶபீக்குங்கு ஏரு நிர்மிதிகியெய்யான். ஹூ நிர்மிதியிக்குஞ்சிலுமா என் ப்ரத்யாக்காப்ப்ரதா (Ideology) பிவர்த்திக்கூங்குத். ஸமுகத்தில் மேல் கைநேர்க்கை ஆ ப்ரத்யாக்காப்ப்ரததெடுஞ்சு அடிப்பும்/அகலம் வெவ டுப்புஸ்மிப்பான் புருத்துவருங்குத் ஹூ 'எநான்' நிர்மிதியிலுக்கெயா ண். தன்றே ஜீவிதத்திலே ஸ்வார்த் அங்குவே/ஸங்கேப்பரவரக்குளித்தி ண் சிலத்துமாதமான் ஆவ்யாதாவ/ அதார்/அதநக்மாக்காரன் திர சென்டக்குங்குத். ஹண்ண ஆவ்யாதாவிரெந்துப்பாமாய 'எநான்' ஏ நீ அங்குவே பி. யூரெ ஏழுத்திலுக்கெயான் நாா திரிசுரியுங்குத்.

"கவி ஆதநக்மயிலெழுதிய வாங்குதக்கஶ்போலும் பலதும் யா மார்த்தமுத்தில்தின்கு வழார அக்காத்தும் கால்பநிக்கலாவான நிரங்கிடி சிச்துமான்" ஏற்கா, ஸி.பி. ஶீயரங்கீர்த்தி வாக்குக்கார்(12) (ஏரு பறாதி

യായി ഉന്നതിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നും) ഈ യാമാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് കണ്ണുതുറപ്പിക്കുന്നതാണ്.

ആത്മകമദയക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും പുതിയവന്തുത (അതിലെ അഭിയിൽക്കുന്ന) ഈ പ്രസ്താവനയിലുണ്ട് (മുന്ന്) ആത്മകമദയുടെ ആ വ്യാനരിതി (ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ) കാവ്യവ്യവഹാരത്തിന്റെതാണ്. (Poetic discourse). യുക്തിക്രമായ ആവ്യാനത്തിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് ബിംബ സമ്മുഖമായ (കവിതയിലുപയോഗിച്ച്) ഭാഷയാണിവിടെ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ആത്മകമദയനു രൂപത്തെ തന്റെ കവിതയ്ക്ക്/ കാവ്യജീവിത തിനുള്ള വിശദിക്രണക്കുറിപ്പായിത്തീർക്കുകയാണ് പി. ചെയ്തത്. അതിനുപയോഗിച്ചത് കാവ്യാത്മകമായ രീതി (poetic)യാണ്. താൻ ജീവിതത്തിലുടനീളും തേടിയും തിരഞ്ഞും നടന്ന നിത്യകന്ധക/കവിതാദേവതയുടെ, ആ ഉപാസനയുടെ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ആത്മകമാരചന തിൽ നടക്കുന്നത്. തനിക്കു കാവ്യസ്വത്തിൽനിന്ന് മറിച്ചാരു വ്യക്തിസ്വത്വമില്ലയെന്ന വിശ്വാസപ്രവ്യാപനമാണിൽ. കവിതയുള്ളിയാലും ഗദ്യമെഴുതിയാലും (ലേഖനം/ആത്മകമാരചന) ഒരേതരം (പ്രകടനമാണ്) തനിക്കുള്ളതെന്നു പി. പറഞ്ഞുതിരിക്കയാണ് ചെയ്തത്(13). ആത്മകമാരചന കാവ്യവ്യവഹാരങ്ങളെ - കാവ്യജീവിതത്തിനുള്ള പ്രവേശിക്കയെ ശുത്തായിട്ടാണ് കാണേണ്ടത്.

ആത്മകമദയിലെ എഴുത്തുരിതി നാം, പിയുടെ കവിതാപ്രവേശികളിൽ കണ്ടുവരാണ്. എക്കുദേശം ഇരുന്നുരോളം കവിതകൾ അദ്ദേഹം പ്രവേശിക്കാൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാ:

"എവിടെവച്ച് എന്നെഴുതി - പിടിക്കിട്ടുന്നില്ല - മനോരാജ്യത്തിന്റെ വെൺമുകിൽക്കൊരുകൾ - കുറെ വരികൾ. പശ്ചാത്തലമേത്? പ്രചോദനമെന്തെന്നു? മനസ്സ് - എന്നും മിഞ്ചാതെ മിച്ചിച്ചു നിൽക്കുന്നു. മറയുന്ന ബാഹ്യപ്രകാശം ചോദിച്ചു - ഇതാബെഴുതി - താനോ? പേനയോ? പേന വീച്ചപറ്റി പോരുലൂറു പേന", ('കവിയുടെ കാല്പനാടുകൾ' ലിൽനിന്ന്)

"കോഴിക്കൊട്ട് ഹജ്ജുർ റോഡ് മോഡേൻ ഹോട്ടൽ മുറിയിലെ പൊതുവരാന... ഇരുട്ടിൽ പേജ് തപ്പിത്തപ്പിയെഴുതി... കവിത തീർന്നു... പെൻസിൽ കോപ്പി പത്രത്തിനയച്ചു". (15)

താൻ കവിതകളുടെ പ്രവേശികകളായി രൂപപ്പെടുത്തിയ അനുഭവങ്ങളുടെ നീട്ടിഡെക്കുലാണ് (elaboration) കവിയുടെ കാൽപ്പനാടുകളിലും മറ്റ് ആത്മകമാപരമായ കുറിപ്പുകളിലും പി. ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിന് പി. അവലംബിക്കുന്ന ആവ്യാനരിതികൾ പലതാണ്. (1) എല്ലാറിനേയും സ്ഥിംബവത്കരിക്കുന്ന കാവ്യവ്യവഹാരത്തിന്റെ ഒരു രീതി (ചലിക്കുന്ന/പിത്രത്തിന്റെതായ-മുവിക്കുംഗാമിയുടെ (കേന്ദ്രമില്ലാത്ത) ആവ്യാനരിതി - ഇംപ്രഷിനിസ്തതിന്റെതായ രീതി) (2) വ്യക്തികളെ കൂടാതെ മാപാത്രമാക്കി (Fictionise) അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതി (3) സ്ഥലങ്ങളെ മേലശുഭ്രതാടുകൂടി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സന്ദർഭായം (4) വ്യക്തിപരമായ ഒരു സമയസൂചി. (5) അപര - ആവ്യാനങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്ന ആവ്യാതാവ് (6) കാവ്യവ്യവഹാരത്തെ (കവിതയെ) സ്ത്രീയായി (നിത്യകന്ധക) കല്പിച്ചുകൊണ്ടു നടത്തുന്ന - ആണ് നോട്ടത്തിന്റെ രീതി (male gaze) കണ്ണിനെ ലൈംഗിക സുഖവായവമായി മാറ്റിക്കൊണ്ട് അപരത്തെ ദർശനിക്കുന്ന രീതി (7) പെത്യുകാരത്ത്/മധുഃയർഷിപാരവ രൂത്തെ ആദർശവത്കരിച്ചുകൊണ്ട് ആ പ്രത്യുധാസ്ത്രത്തെ ഉയർ

അതിപീടിച്ച് - അതുവിട്ടുകളെന്തെന്നു സ്വയംബരിക്കുന്ന/സ്വയം പരിഹാസിക്കുന്ന ഒരു രീതി, കുടാതെ കേരളത്തിലെ ഭൂ-സസ്യ-മനുഷ്യ പ്രകൃതിയെ ജീവത്താക്കുന്നു/സംയോജിപ്പിക്കുന്ന ആവ്യാനത്തണ്ടം - 'കവിയുടെ കാല്പനാടുക' എല്ലാ സാംസ്കാരിക യാത്രാനുഭവമാക്കുന്നു.

അംഗത്വം അദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകയും ഘടനയും സുക്ഷ്മപരിശോധന തിൽ ഇങ്ങനെ സാമ്പര്യിക്കാം.

1. സ്ഥല അന്തരീക്ഷകൾപരിവർണ്ണന
2. സ്ഥലത്തോടു ചേർന്ന കമാസംഭവങ്ങളുടെയും/കമാപാത്രങ്ങളുടെയും പുറപ്പാട്
3. ചരിത്രപരശ്രാത്രലം
4. പരോക്ഷഭാഷണങ്ങളിൽ തുടങ്ങിയവസാനിക്കുന്ന പ്രത്യക്ഷഭാഷണം
5. പ്രത്യക്ഷഭാഷണത്തിലെ സ്ഥല-വ്യക്തി സ്വഭാവരൂപീകരണം
6. അദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മക അന്തരീക്ഷധ്യാനികളെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ട് നിർവ്വഹിണ്ടാത്തിലേക്കെത്തുന്ന പദയാത്കകൾ

(നന്ദി) ഓരോ അദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകിന്റെയും തുടക്കത്തിൽ ഒടുക്കവും ഒടുക്കത്തിൽ തുടക്കവും, തുടരും എന്നൊരു ശക്തിത്തുപരായി നിലകൊള്ളുന്നു. അംഗത്വം അദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകം ഒന്ന് മറ്റൊന്നിന്റെ പകർപ്പായതിനാൽ ഒരദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകിന്റെ ആരംഭം മറ്റൊരദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകിന്റെ അവസാനമായി കൂട്ടിക്കൊടുവാലും നിന്നുകൊള്ളും.

രണ്ടാം അദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകം ആരംഭം

"കാകയും കുരുവിയും വിട്ടുമാറാത്ത മധുരപ്പംമുതിരുന്ന പേരാലുകൾ തന്നെ നിർത്തിയ ഉദ്ദേശ്യമരങ്ങൾ കുളിർവിതച്ച തോപ്പുകൾ" (പു. 15)

നാലാം അദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകം ആരംഭം

"വർഷപഞ്ചമിനിലാവ് വബ്ദിതുഴഞ്ഞമരങ്ങളും വാവലുകൾ വാഴക്കുട്ടിന്റെ പുന്നേൻനുകൾന്, എന്നോ പറന്നുപോയി" (പു. 36)

പതിനെഞ്ചാം അദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകം ആരംഭം

"എലവും റബ്ബും മുളകും നാളികേരവുംനിരത വേണാട്... കരിസനനിരത പാലക്കാട്... കവുങ്ങിനകുല ചുട്ടിയ ഏറനാട്." (പു. 124)

നാല്പതിനാം അദ്ദേഹാദ്ധ്യാത്മകം ആവസാനം

"പാടത്തെ കുളിർകാട്ട് ജനാലപ്പഴുതിൽക്കുടി നൃനുംടനും. പിച്ചിമനമുള്ള കാട്ട് ചെവിയിൽ പറഞ്ഞു.... പുതിയ കള്ളസന്ധാസി... പുതിയ സുഭദ്രാഹരണം."

ഇത്തരത്തിൽ പ്രകൃതിയിൽനിന്നും പ്രകൃതിയിലേക്കും പകർന്നൊടി തുടക്കം - ഒടുക്കം നീണ്ടു പോകുന്നു. തുടരും എന്ന പ്രവ്യാപനം കാല്പനാടുകളിലില്ല.

(രണ്ട്) ഒരുക്കാരും എത്രപോവശ്യം പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാക്കും എത്രപോവശ്യമാണ് പറയേണ്ടത് എന്നെങ്ങനെന്നയുള്ളത് ആവ്യാതാവിന്റെ സന്നിഗ്രഹത്തെകളുടെആവ്യാനമാണ് 'കവിയുടെ കാല്പനാടുകൾ'.

"നിലമേലാപ്പുകെട്ടിയ അനന്തചക്രവാളവും, മേലമാലകളുടെ അഗാധനിലിമയും കരിങ്കൾപ്പടവുകളുടെ മലനിരയും ഇതശ്രവിരിഞ്ഞ ശിരിനിരകളുടെ നിലാത്താമരത്താക്കങ്ങളും കിനാവുകളുടെ മുടൽമണ്ണി

என்ற முடிபாவும், மனோராஜ்யனைலுடைய கதிப்பங்களுக்குக்கூடும், குப்பிவழக் குடை பசுப்பானங்களும், பாஜினோக்குநா ஶாமிளாவங்களும் நாடோடி ஸ்டாகுபாடி வயலேலக்லிலுடைய பார்ஸமற்றுக் குற்றத்தீவுபாத்திலேக்கு போக்குநா எரத்பூச்சியும்" குண்டிராமன்னாயருடைய கேரளதேசாந்தரயாட்டு கல்லில் ஆந்திரிக்கவர்க்கப்பெட்டு பிரகாரத்திலே அந்தப்பாடு என்று உள்ளனர்.

இன்னை பிரகாரத்திலே அதின்றி அந்தப்பாடு என்று அப்பர ணாலாயி (self other), குற்று-குற்றமன்றாயி (Subject object) ஆந்தமகம யுடைய பார்த்தெட்டு (Text) நிர்மிக்குநா.

(முன்) ஸமலகாலண்ணலிலை குற்றத்தீவு - அந்தப்பாடு அப்பர ஸமவாரத்திலுடைய (other dialogue) யாள் 'கவியுடைய கால்பாடுக்கு' இலு ஒத்து.

பொறுத்திலையும், பட்டாபியிலையும் கான்தன்னாட்டும், ஸுருவாயுரும், தழுவிழும், பாலக்காட்டும், திருநாவாயிலையும், திருவாந்தபுரத்தையும் (प्रत्यौष्ठ) க்ஷபூட்டுந குண்டிராமன்னாயருடைய அந்தப்பாடு ஸுதாம (Narrative Self) பாபூண்ணிகாயிலையும் ஹட்டிராஜன் நாயரிலையும் ஜோயிக்கூட்டியிலையும் ஹாஜ்யா லிலையும் அமைக்குட்டியிலையும், உண்ணுலியமயிலையும், மாயவியமயிலையும், கொசுமிளியிலையும் பரோக்ஷ்டாஷன்னத்திலுடைய அப்பரஸம்வாடு (another dialogue) நடத்துநா.

(நால்) கவியுடைய கால்பாடுக்குலுடைய வாயன வேஶஸுதாண்ணலிலை அப்பரவங்குதுவின்றி (other object) வாயன்யாகுநா குண்டிராமன்னாயருடைய யாத்ராபுசூஷ்யனைலை குமாநுஸதமாயிருக்குவிசூத்து அதிகாரியுடைய எடாகுநா விடவ், ஏதே தாங்கப்பகுதியிருஷுங்களுடைய ரூபமாடுமாள்ள. ஹாருபமாடும் அந்தப்பாடுக்குமத்தினாலுடைய வாயன/அப்பரண்ணலுடைய குமாந்த ரூலாள். ஸமவாரப்பரத்திலை (Dialogism) அந்தப்பாடுவைபூலும்யுமாள். (Narrative - Multiplicity) ஹது வெலுவிவாக்குநாது. ஹாருபமாரியித்துதிக் ஹடு: 1) "மாரார்...அகிமுடி நோக்கி. பஷய மாரார். நிலேஶரம் மாரி. கான்தன்னாக்கு மார்க் கான்ஸிரோய் மாரி. கேறலும் மாரி. ஹன்ஸ்ய மாரி. முஞ்கூடு மயும், ஸெம்க்குவியிலையும் முளையும் தோற்றுமுடுத்துநின் ஸபாய்க் காரி... மாராரோடு சோடிச்சு. ஏனென மன்னிலாரோ? மாரார் பரத்து: மன்னிலாயி ஏது காரும். ஏறுகாரும் காங்காடு மாரிக்கொலு முவம் மாருது. ஹடு ஸ்வமாரிக்கொலு, அந்துமாருது," (பு. 93).

2. பிப்ளை தாநாயி தாந் பிப்ளைமாயி வழங்கும் கவி.

அது வழங்கும் கவியுடைய நாக்? நீலாகாஶம். வீக்க? ஹாயாடித்தும் ஸயலம். ஏழுத்துப்பலக? படிமஸயலம். பேரா? ஸுருருச்சுமி. மஷிக்கூப்பு? கடக்கி. வெலுநிகாண்யும்? நக்ஷத்ரவூபம். ஸபாயுக்கர்சு? ஸர்வாசா பரன்னும். கவிதக்கர்சு? நித்யம் விரியுநா புஷ்பண்ணும் (பு. 317)

(அன்றை) பியுடைய ஭ாஷாவின்கூடாஸ்தீதி காவுவுவுவாத்தின்றி தாநாள். (poetic discourse) ரூபகாந்தகவும் ஸிளாந்தகவுமாயிரும் ரீதியில் என்னின்னதைனை பலதிலேக்கு ஹடிப்பிச்சுகொள்கூபோக்குநா சித்தைப்பரக்குமையும், பார்யாதைக்குமாள்ள நிரியுநாது. (பலத்தின்றி ஸாக்கதிகாங்கா, யாத்ரிக்கர்க்கு காஷ்சகர்சு, புருஷர்க்கு நோட்டன்னும் (புருஷ/மேலால்) நாஷ்டபெட்டு அப்பரத்தை தெடியும் திரண்ணமுடுது போக்காள் அந்தப்பாடு நத்திலை ஸஂலந்தப்பமலி).

(ആര്) ആത്മകമാം, അപരത്തിന്റെ കമയാകുന്നത് സ്വത്രത്തിന്റെ പ്രതിനിധാനങ്ങളിലാണ് (Representation). പി.കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ ആത്മാനുഭൂതികളുടെ (ഉൽപ്പാദനവ്യവസ്ഥയുടെ) ഉറവിടം പനയന്ത്ര താരവാടും, ലോഡ്ജുകളും, സ്വത്രങ്ങളും, അസ്വലങ്ങളും, അച്ചടിശാലകളും, കാമുകിമാരുടെ ഭവനങ്ങളും, നിളാത്തിരവുമാണ്. ആത്മകമായിലെ ഈ സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ വ്യവഹാരംതന്നെ ആത്മകമാകർത്താവിന്റെ ഏകശബ്ദത്തെ (ഞാൻ) തകർത്തുകളയുന്ന സാംസ്കാരികാവരമായി കവിയുടെ കാലപാടുകൾ ഭിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. കർത്തുത്വങ്ങളുടെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ പിളർന്നുകിടക്കുന്ന ഈ വ്യക്തി (ഞാൻ)യാണ് 'കവിയുടെ കാലപാടുകൾ' എന്ന ആത്മകമായ/അതിലെ ആവ്യാനത്തെ പ്രസ്തനസക്രിംഗ്യാമാക്കുന്നത്.

ആധാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ

- കൃഷ്ണരാമൻ നായർ പി. 1997. 'കവിയുടെ കാലപാടുകൾ'. കോട്ടയം. ഡി.സി. ബുക്ക്.
- ഗോപീകുഷ്ഠണാൻ നടപ്പടം. 1998. 'ആത്മകമാസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ', തിരുവനന്തപുരം, കേരള ഓഫീസ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.
- ജയകുമാർ വിജയാലയം, 1982, 'ആത്മകമാസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ', കോട്ടയം നാഷൻസബുക്സ്റ്റാൾ.
- മധു. ടി.വി. 2011. 'ഞാൻ എന്ന (അ) ഓവം', തൃശ്ശൂർ, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി.
- രാജഗോപാലൻ ഇ.പി. 2011. 'കാറയും ആത്മകമായും', തിരുവനന്തപുരം, ദേശാഭിമാനി ബുക്ക്‌ഹാଉസ്.
- ശ്രീധരൻ ഇയ്യോക്. 2004. 'സംഹനാടനം', തിരുവനന്തപുരം, കേരള സാംസ്കാരികപ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്.
- Anderson Linda. 2007. 'Autobiography', Routledge, New York.
- Chiesa Lorenzo. 2007. 'Subjectivity and otherness'. Series. Bdi Sdunj Zizek. Massachusetts Institute of Technology.
- Dor.Jocl.1998.'Introduction to the reading of Lacan'. Otherpress,New York
- Hall E. Donald, 1960. 'Subjectivity'. Routledge, New York.
- Easthope Antony, 1998. 'Poetry as discourse', Methuen S/o London.
- Eagleton Terry, 2008. 'Literary Theory an Introduction', Blackwell publishers.
- Lacan Jacques. 1985. 'Ecrtics A Selection' Tr. alanscheridan Transitok and Routledge, New York
- Zizok Slavoj, 1989. 'The subline object of ideology' Verso- London.

11 അതിക്രമിച്ചു കടക്കരുത്

സി. വി. ശോവിനൻ

പി. സി. കൂട്ടികൃഷ്ണൻ (ഉറുഖ്) പൊന്നാനി എവി. ഐഹസ്കുളിൽ വി ദ്രാർത്ഥി ആയിരിക്കേ, പൊന്നാനിയിൽനിന്ന് ഗുരുവായുർവരെ കാൽ നടയായി ചെന്ന മഹാത്മാഗാന്ധിയെ കണ്ടുവരെതെ ഗാന്ധിജിയുടെ മുൻ തിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം നൃശമത്തുകയറി നേരിൽ കണ്ണു വണങ്ങുകയും ചെയ്തു. ആ സമയം ഗാന്ധിജി കൂട്ടികൃഷ്ണനോട് പറഞ്ഞുവരെതെ, Mr. student, never trespass in our life

ഈ കാര്യം ഞാൻ വായിച്ചുറിഞ്ഞത് അക്കിത്തത്തിന്റെ 'പൊന്നാനിക്കളുറിയിൽ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 129-ാം പേജിൽനിന്നുണ്ട്. trespass എന്ന വാക്കിന് അതിക്രമം, അപരാധം, ഭോഷം, പാപം എന്നൊക്കെ അർത്ഥമുണ്ടെന്നും അക്കിത്തം തുടർന്നെന്നുതുന്നു. 'പൊന്നാനിക്കളുറിയിൽ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മർമ്മം ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞ ഈ വാചകമാണെന്ന് എന്നിക്കു തോന്നുന്നു. പൊന്നാനിക്കളിൽ എന്ന പേരിൽ ഒരു പചാരികമായ ഒരു സമിതി ഇല്ല. എന്നാൽ സാംസ്കാരികരംഗത്ത് ആ പേര് പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തുഞ്ചെന്നതുത്തുപൂർവ്വം മുതൽ ഈ പ്രദേശത്തു ജീവിച്ച എല്ലാ അക്ഷരസ്നേഹികളും ഈ കളരിയിലെ അംഗങ്ങളാണ്. അംഗത്വമീസ് ഇല്ലതാനും. അവരിലെബാക്കെ നിലവിനെ ഒരു സാംസ്കാരികസന്തയുടെ മികവ് ഈ കളരിയുടെ ധന്യതയാണ്. പുസ്തകം ആ വത്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കെ. സാനു ഇക്കാര്യം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു: "പൊന്നാനി സാഹിത്യസാംഘം പുലർത്തിയ സഭയും ജീവിതത്തിലെ സന്നദ്ധത്വവും അവിലെവാനായി ഭാവിതലമുറ താലോലിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്രസിക്കുന്നു."

വി.ടി. ഇട്ടേരി, പിസി.കൂട്ടികൃഷ്ണൻ, കടവനാട് കൂട്ടികൃഷ്ണൻ, എംആർബി, പ്രോജീ, എംപി. ശങ്കരനിന്നായർ, ബാലാമൺഡിയൻ, മാധവി കൂട്ടി, എം.ഡി. വാസുദേവൻനായർ, ജയന്തൻ നമ്പുതിരി, ടി.വി. ശുലപാ സിവാരായർ, പി.എ.ഓ. പള്ളിപ്പാട്, എൻപി. ദാമോദരൻ, പുമുള്ളി നമ്പുതിരിപ്പാട്, കാട്ടമാടം നാരായണൻ, എന്നിവരുടെ ജീവിതസ്ഥാപനങ്ങളാണ് ഈ കൃതിയിലെ ഉള്ളടക്കം. (കൂട്ടികൃഷ്ണനമാരാരെ വിട്ടുപോയത് ഒരു താഴെത്തന്നെ) ഈ വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ സമസ്തഭാവങ്ങളും ഈ കൃതിയിലീല. എന്നാൽ ഈവരുടെ ജീവിതരശ്മികൾ അക്കിത്തത്തിനെ എങ്ങനെപർശിച്ചു എന്നതിന്റെ സുകഷ്മസൃഷ്ടപകങ്ങളാണ് ഈ കൃതിയിലെ ഓരോ വാക്കുവും. ഇവരെക്കെ അക്കിത്തത്തിനെ ജീവിതവിശുദ്ധിയു

எட பாங்கள் பரிபீசி. அது பாங்களுடைய ஸுத்ரவாக்யமாகுங்கு, டா சிஜி பிள்ளைத்த.

லோகத்து ஸமாயானம் நிலங்கிள்கான்கள் எலைடு வழியேயுறுத்து. ஏல்லாவழக்கிள்கும் மன்றுக்காள்கூடும் வாக்குக்காள்கூடும் கற்மமங்கொள்கூடும் அதிகமிசூக்கடக்காதிரிக்குக். மேற்பூண்டவழக்கிள்கும் அகின்றவு மென்றுவேள்ளா, ஸமஸ்தமங்குப்பிரும் பலபோடும் மனுப்புஸ்ரஷ்மாய பா பலபுமலை அதிகமிசூக்கடக்காவா. ஏநான் அண்ணென செய்யு நாத ஶரியல்ல ஏன் தோனான் துடஅங்கேபோச் நா விஶுப்பியுகெவசி யிலேய்க்க உபநயிக்கப்பட்டுங்கு. கேமேன நமுக்கதிலுடைய நடங்கநடங்கு நின்றா. அதங்குபாரிசு லோகத்தில் யுவன்கள் ஹல்லாதாவுக்குயும்ப யூம். கவிதைசூதுநாத் தாந்தி, ஹாஶாராநான் ஏன் உரகை பரிணத த் அகின்றமாள்ளோ. தநீஞ் ஓரோப்புத்தியூம் ஹாஶாராயநயா ஸ் ஏன் மன்றுலிலாக்கியதுக்காள்காள் அனுபவம் அண்ணென பரிணத த். வாக்க மறைவும் நடத்தம் போக்கிள்கவும் உருக்கம் ஸமாயியியுமொக்கை யாயி "யான் கரோதிமயா நிதியும், தநேவ தவ பூஜங்" ஏன் அவ ஸமயில் ஏத்திக்கூசின்றமங்கள் அகின்றத்தினுள்ள. அது மன்று ரூப ஸ்தான் உபகரிசு மங்குப்புவையுறுதை குரிப்புக்குள்ளன் ஹு கூதி யிலெ லேவந்கள். பி.ஸி.இயு.ஏ ரூ வாசகம் ஶஹிக்குக்: "ஹள்ளி க்கு உருண்டுநாதுவரை ஸான் செய்யுநாதென்றையூம் அணேய்க்க ஸபருதயாவ ஏடு ஏன் பொர்த்திக்கூடுந்தினு முங் ஸான் செய்யுங்க ரூ காருமு ஸ்த-ஏநீஞ் திதிகரளான்களுடைய வழதிக்கலை ஶஹிக்கான் ரூ காவன் நாயை மன்றுத் தோட்டிவுறுத்துக்."

ஓரயூடைய நாயுக்கரி மன்றுத் தூத்துக்குடும்பாள்காள்காள் நா மெல்லா அருதாத்து செய்யுநாத. அதினென நியாயிக்காள் விடையா வேள்ளா; வலிய மன்றும் வேள்ளா. ஹத் ரள்கூடும் ஏத்துப்பேர்க்கா ரூ கவி ரூபப்பூதுதென்றையீன் ஹு கூதி வாயிசூத்தமதி. ஹத் வா யிசூத்திருபோச் நம்முடைய பலான்திப்புத்தன்னும் கொஷின்றுபோவுக் கூம்ப செய்யும்.

ஹு கூதியிலெ ஏல்லாலேவந்களுடையூம் நிர்வுபள்ளத்தில் கூ ரூ ஶேஷ்பாஂத்திரீஞ் துவத்ஸ்பர்ஶமங்காளா. ழஷியல்லாதவைக் கை வியல்ல ஏந்தாதான் நால்பூட்டினாகுப்புமரளாத்திரீஞ் மலுஶுதி. வி. டி. யெக்குநிசூத்த வாண்மயத்திரீஞ் அவஸாநாம: "ஸத்கர்மமத்தி ரீஞ்தாய ஸுவாப ஸாகின் திரின்றுநோக்குபோச் அங்குவிக்குங்கு; ஸத்துமெநாத் ஹவிடை மங்குப்புநாக்குங்கு". ஹடஞ்சீரியை ஏறுபாடுதவன அகின்றதம் வாக்குக்காள்க் கமங்க்கரிக்குங்குள்ள. "அதுயுவும் அவஸாந புமாயி அது பரமாபாருபாபாந்தில் ஸாஷ்காஂஶப்ரளாமம் செய்தத்" ரூ தவளாமாடுத. ஹடஞ்சீரியூடைய ஓரோ வாக்கும் ஏவபீக்மாய பிகா ஸம் பொடிக்குங்காவயாயிருங்குவெங்கும் அகின்றதம் அங்குப்புமதிக்குங்கு.

யற்மம், நீதி, ஸத்யம், கற்மவிஶுப்பி முதலாய முலுண்ணுடைய நிர்மாரளானம் ஸஂக்காரத்திரீஞ் அடித்திரயாள். முலுண்ணலுக்குநிசு இது அவனேயவும் மங்குப்புக்குங்கு ஓரயூதமுடிலுங்காவும். ஏந்றென முலுப்புத்திரீஞ்சாகத்த நித்க்காலாஞ்சு அனோஷிக்கான் நா ஸுவாயுப்புமராள். அது ஸுவாயுத நித்கேட்டான் ஹக்குதி நமை ஸபாயிக்குங். பத்துமகாங்கும் நெடுநா ட

ബൊദ്ധപ്പുരുമയുടെകാലത്ത് നാം ജപിക്കേണിൽ ഒരു മന്ത്രമഖ്യത "അതിക്രമിച്ചുകടക്കരുത്".

ബലവദിനയം എന്ന വാക്ക് ബാലാമൺിഞ്ചുമയുടേതാണ്. എന്തിനേയും നമസ്കരിക്കാനുള്ള വലുപ്പംകൊണ്ട് ബലം നേടിയ മനസ്സ് എന്നതാണ് ആ പദത്തിന്റെ അർത്ഥസാധ്യത. മഹത്വം എന്ന സകലപ്പത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള ഒരു സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരമാണ്, ഈ ക്യതി. പരമമായ പരിശുദ്ധിയുടെ കൈലാസസിവരത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന കാവ്യപുണ്യത്തിന്റെ കാലടിസ്റ്റാട്ടുകളിൽ നമുക്കുമാവാം, ഒരു സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം.

12 സൈരന്യി പരഞ്ഞതു്

യൃ. ശക്രന്നാരായണൻ

കനകകുഭ്രതിൽ കുറിക്കുട്ടുമായി
നിനക്കുമുന്നിൽ ഞാനാണഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ണാ
"കരം തുടുപ്പിക്കും കനകഭാജനം
തരുമോ സൈരന്യിയെനിക്ക്?" നിന്ന് ചോദ്യം.
മുടിയേറ്റി നിൽക്കും അധർമ്മത്തിൻ എറ്റി-
തടം മുടങ്ങാതെ തിളക്കിയോളിവാൾ
ഇനിയതുവേണ്ടാ- നിനക്കണിയുവാൻ
ഇതു പാത്രത്വത്വാടെയെടുത്തുകൊള്ളുക.
അഭംഗിയേറുമെൻ കരാംഗുലികളിൽ
അവിടനു നേർത്ത വിരൽത്തുവാൽ തൊട്ടു
ഒരുമിന, ലോരു പുതുമഴത്തണ്ണു-
പൂരിച്ചുകേരിയെന്നുടലിൽ, ജീവനിൽ
പെരുത്തകുനിയാമിവരെ നീ പെട്ട-
നനാരാധസ്സപർശത്താൽ സുരനാരിയാക്കി.
വളവുകളാക്കേ നിവരഘേ, നിന്റെ
കളമുറളിക മധുരം പെയ്യുന്നു:
"നിനക്കെന്തുവേണം? പറക്കസുന്ദരീ
കനിഞ്ഞെകുമർത്ഥപിപ്പത്തെന്നും നിന്ന് കണ്ണൻ!"
പ്രണയഭാരതത്താൽ തലകുനിഞ്ഞെപോയ്,
"പ്രഭോ, കൃപ്പാട്ടിലേയ്ക്കെഴുന്നുള്ളീടെനും.
ഒരു രാവിലെഡ്പും കഴിഞ്ഞുകുടുവാൻ
കരുണാതോന്നും മദനമോഹനാ!"

കുഴൽവിളി ദൂരെ, വരികയാമവൻ
 വഴിയശാഖകളടിച്ചകറ്റി ഞാൻ
 പുരന്നേര തുത്തു തുടച്ചു, കട്ടിലിൽ
 വിരി ചുളിയാതെ വിരികയും ചെയ്തു.
 കരുതി സാദരം മരന്ത്രാപാല-
 നിതിക്കുവാൻ ഉള്ളിലറയിൽ പീംവും.
 തളികയിൽ ഫലം പലതൊരുക്കിഞാൻ
 കനകക്കുജാവുനിറച്ചു പെപനാലും
 ഇരവരുവോളം തതിസുവസാര-
 മരുളിനാനവൻ പരിധിയില്ലാതെ.
 ഇനിയും ഭാപരയുഗം പലതുണ്ടാം
 ഇവർ മുടങ്ങാതെ തിരുമുന്പിലെത്തും.
 തരും ഭവാൻ മുക്തി, കിണാതെതു കുടിയാൽ-
 തരൊല്ല, തുമാത്രം പ്രണയസാരമേ!

13 ഒന്നുമുതൽ അഞ്ചുവരെ

പുറമ്പ്പുർ ടി. മുഹമ്മദ്

വഴിയിൽ മുത്രമൊഴിച്ചതിനനുശ്രാം
തുടയിൽ വിണ തിണർപ്പുകളിൽ
'ഇപ്പുസ്താ'റിൽ വട്ടമുഖത്തെ-
ക്കുറ്റിത്താടി ചിത്രിക്കുന്നു.

ഓത്തുകഴിഞ്ഞുസ്താദ്യമൊഴിഞ്ഞാൽ
കാത്തുകഴിഞ്ഞവരുള്ളിൽക്കേരും
ഓത്തിൻകുട്ടികാളങ്ങിങ്ങാടിയു-
മെത്തും പത്തരവെല്ലിനൊടക്കാപ്പാം.
തെക്കുവടക്കു ക്രമത്തിൽ ഒന്നുമു-
തൽക്കണ്ണാംക്കാസ് വരെയാരുവരിയിൽ
തട്ടിക, കർട്ട്, നിടച്ചുമരാഡികൾ
തകയാൻല്ല പരസ്പരവെസ്യം
ഒന്നാംക്കാണ്ണിലിരുന്നാലഞ്ചിൽ
'ഒന്നാം മാഷ്യ'ടെ കണ്ണട കാണാം!

ഉണ്ണിനവത്തെല്ലിൽച്ചുളിക്കണ്ണ-
നുഞ്ഞയോടൊട്ടു ചൊടിച്ചു പറഞ്ഞുന്ന
കുഞ്ഞികവിളിലെലാരുമു പകർന്നു പി-
രിഞ്ഞവരെൻ പ്രീയ മീനച്ചീച്ചർ
'അ' എഴുതുംപോലെറ്റം നീട്ടി
'ഓ' എഴുതാമോ എന്നൊരു ശക
രണ്ടിലെ രണ്ടാംവെബ്ബഞ്ചിൽനിനൊഴു-
നേൻകൈച്ചുരിയുടെ പുമരമായവർ.
ഒന്നു പിണാങ്ങിയനേരം സതിയെ-
'പുന്നി' യെന്നു വിളിച്ചതു കേടുകൾ
പിന്നിൽനിന്നിരുചെവിയിൽ പകരം
തന്നു വിറച്ചൊരു മാമുദ്യ മാറ്റുർ.
കീറിയതാവാം നാറിയതരുതെ-
നേരെ മുഷ്ടിക്കിഴപിന്നിയ ഷർട്ടിനൊ-
ടേരെറ്റുഹതാപത്താടാരിക്കൽ

കുറിയ മിതമോഴി ഹൈദ്രാസ് മാസ്റ്റർ.
 "കുടകൾ പേരുക, തട്ടിയുടയ്ക്കുക-
 കടക"എവം നെൽകുഷിവേലകൾ
 കുട്ടികൾ ഞങ്ങളിലഭിന്നയഥാന-
 ച്ചിടയിൽ നട്ടുവളർത്ത ഹൃത്സൈൻസാർ
 'മെമതാനത്തെപ്പുതുകളു'പു-
 ടോരോ ചൊടിയും വിരസമുത്തിർക്കേ,
 'കാട്ടിലോരോ'പുതുമപ്പാട്ടിനു
 കിട്ടിയ ചോക്കിൻ പൊട്ടിനു സ്വന്തി!
 പുതുഗാനങ്ങൾ സ്വയംവിരചിച്ചവ
 പതിവായ ബോർഡിൽ,കരളിലുമെഴുതി
 കവിതക്കമ്പം ശിഷ്യരിലുട്ടിയ
 കവി,ഗുരുവഗ്രജ, 'നേക്കേ' മാസ്റ്റർ.
 അക്ഷരമാലയമാക്കമവും ഗണ-
 കോഷ്ഠം 'പതിനാർപ്പതിനാർ'വരെയും
 അറിയാത്തവർല്ലിംബിൽ, 'നവതി-
 ശ്രതമാനപ്പാസ്'ഭിഷണിയില്ല!
 സാത്രന്ത്രവിനവിളംബരജാമയിൽ,
 ആരോഗ്യത്തിരുവാരം മേളയിൽ
 മെഗഹോൺമുദ്രാവാക്യപരത്തിൽ
 മുന്നിൽമുഴങ്ങും മാരാർമാസ്റ്റർ-
 ഓർമ്മച്ചുമരിലെ നവചിത്രങ്ങൾ
 കർമ്മപമത്തിലെയിടസ്വത്രങ്ങൾ!

സ്പേസുടുപ്പാൻ വെള്ളപ്പുണ്ണി
 കാറ്റുകൾ കനിയും ഞാവൽക്കനിയും
 മുള്ളൻപഴവും ദൈനുങ്ങയുമൊളി-
 വെള്ളത്തണ്ണുമിടക്കിടവേളയിൽ
 പത്രിതെതണ്ണും 'പാണരുകുന്നി'ൻ
 ചെരിവിൽ ഞങ്ങാട ചെറുസംഘങ്ങൾ.

പാട്ടും കമ്മും ചിത്രംവരയും.
 'ലാസ്റ്റ് പിരോധി' തു മനിയടവരെയും.
 തവളച്ചാട്ടം കുതിരച്ചാട്ടം,
 തലമപ്പിടി, നൊണിച്ചാട്ടം,
 വള്ളിപ്പിടിത്തം, വാത്തുനടത്തം,
 വട്ടുകളകളി, ധാടകളവും,
 കോഴികുറുക്കുമണ്ണാൻകുട്ടും
 കൊത്തൻകല്ലും ശോട്ടിക്കലിയും
 ഓർമ്മപുടിവാതിൽപ്പുറമെത്തു-
 നോരോ കേളികളുനവധിയിനിയും.
 അക്കലീമുറപ്പുന്തലിച്ചുവ-
 റിക്കപ്പാമുത്തല്ലു മരിച്ചു.

உழுகொடுவெயிலிடவுளி, முறையும்
 வெழுவிழுவிய பகிளிகால்தின்
 பழுகெடவிலே வெஞ்சுத்தினு மத-
 மிழ்வாக்கால, மதைவென்று மயுரம்!
 வழுத்தத்தினு வசனவாப்பூக்கஶ்
 விஸ்மைதியின் செர்காலியா நேருகாச்
 ஹங்குரியுந தமங்கின் மநங்கின்
 மின்குநவயுந நங்காஷிவெடுங்!

14 ഭാഗ്യവന്തം പ്രസ്തുതയേമാ!

വി. ശൈത

ഭാഗ്യവാനാരജനിപ്പിച്ചുകൊൾക്കുന്നു
പ്രത്രവധ്യവിന്നുപദ്ധതിമെക്കുന്നു
പാണിയവമാതാവു കുന്തി, താൻ താണ്ഡിയ
ജീവിതമുർപ്പാതയോർമ്മിച്ചിരിക്കവേ!
വിരുദ്ധരക്ഷാരാമനുടെ പുത്രർക്കു-
കാട്ടിലലയുവാനായിരുന്നു വിഡി;
സിംഹാസനത്തയും പത്നിയേയും ചുതി-
ലീടായി നബ്ദകി പരാജയം നേടിയോർ!
ചോരകാണ്ഡനേയു ശമിക്കില്ല കഷാത്രഃമൻ
ശത്രുവിൻ മാറു പിളർന്നൊഴുകുന്നാരു-
ചോരത്തനെ വേണമെൻ മുടികെടുവാൻ-
താപം പൊറാഞ്ഞു ശപിക്കുന്നു ദ്രോപതി
തണ്ണളിൽ തല്ലി മരിക്കുന്നു ബന്ധുകൾ
ചോരപ്പുഴകൾ കുതിച്ചുശുകീടുന്നു
വെട്ടുകളെത്തരെയെന്നെല്ലി രസിക്കുന്നു
നീചത്രമേറും ശകുനിമാർ ചുറ്റില്ലോ.
ഉള്ളം തകർന്നുള്ള ശാപം തിരിച്ചുതൻ
പ്രത്രതെത്തനെ ഫനിച്ചതു കാണവേ
നിഴ്സ്വാദയാകുന്നു ദ്രോപതി; ഭാരത-
വർഷത്തിലാകെ വിദേശം പടരുന്നു.
"സോദരത്തമലപ്പോരോരു പോരല്ല"-
യെന്നാശസിക്കാൻ ശമിച്ച മഹാകവി
ജീവിച്ചനാട്ടില്ലും രക്തദാഹത്തിന്റെ-
യടപാസങ്ങളും വെള്ളിക്കൊലകളും.
ഭാഗ്യവാനാരജനിപ്പിച്ചുകൊൾക്കുന്നു
കുന്തിന് കുന്നുപദ്ധതിമോർക്കുക!
കേരളാംബോ നീ യരുംകൊലകൾക്കിര-
യാവാത്ത ഭാഗ്യവാനാരജനിപ്പിക്കാ!

(*ഭാഗ്യവന്തം പ്രസ്തുതയേമാ മാ ശുരം മാ ച പണിയിതം-
കുന്തി മഹാഭാരതത്താിൽ)

(*സോദരത്തമലപ്പോരോരു പോരല്ല- വള്ളത്താർ)

15 ഹരിതം തുമൻ

(പ്രിയമഹാകവി ജി യുടെ മധ്യര സാമ്യ ദിപ്ത
സ്നാനാഭ്യർഷി മുനിൽ)
ഡി. എ. എറം. കർത്താ

എത്ര ഉയാവഹമായിരുന്നു ശീത-
ദൗഷ്ട്യം? പകലുകൾകോഴി മരവിച്ചു
രാത്രിപോൽ നീണ്ടു മലർന്നു; ദിനോദയം
മഞ്ഞുമേഖലത്തിൽ മരഞ്ഞു, ഏമാവൃത-
ഭൂമി തന്നുത്തു വിറങ്ങലിച്ചങ്ങനെ
പേശി മുറുകി, യപസ്മാരപുരുഷന്
പോലെയായ് സുര്യദയാമയതാണ്യവ-
പാദപ്രാളനം കാത്തു കിടക്കുന്ന
കാലം കഴിയാതെ നീണ്ടുപോയീടവേ,
കാറ്റിന്ത്രെ രഘ്രം മുവത്തു തെരുതെരെ
സുചിശരമഴ പെയ്ക്കെ, നിലാവില്ല
വെയ്ക്കില്ല, മുന്നു പുഴയും* ഒഴുകിന്ത്രെ
പ്രാണനൊടുങ്ങി നിവർന്നു കല്ലുച്ചുപോയ്;
അഗ്നിയന്നത്തു ജലത്തിൽ സമാധിയായ്!
നീളേ മരങ്ങൾ തതിച്ചുനിന്നു, ചിത
നോക്കി മടങ്ങാൻ കഴിയാതെ നിൽക്കുന്ന
ശ്രാവനത്തിക്കളപ്പോലെ, യോറ്റയിലപോലും
ബാക്കിയായില്ലാതെ; ജീവാവശിഷ്ടങ്ങൾ
മാറോടുചേർത്തു പിടിച്ചു വിറപുണ്ടു
പ്രാണികൾ ശീതനിഭ്രാണരായ്; പ്ലക്ഷികൾ
തെക്കോട്ടയനമായ്, കാകകൾ മാത്രമീ
താഴ്വര വിട്ടുപോകാതെ, വിജയിയാം
ശൈത്യകിരാതത്രെ പോർക്കളുത്തിനേല
ചുറ്റിപ്പറക്കുന്നു; സുചിത്യിലക്കാട്
പേടി പടർന്നൊരു മേനീയന്നാതെ
കേഴുന്നു; ശീതം ഉറയിരക്കിന്നിന്നുതിര
മുർത്തവാൾ നോക്കി വിറയ്ക്കാതെ രാവില്ലും
ആശ കെടുത്താതെ, ദേശം ഉണ്ടാതെ,
ക്ഷാന്തിതന് പുർണ്ണനിമീലനം കണ്ണകളിൽ
ചേർത്തു ത്രിഗജ*2 ശിലാമയശാന്തിയായ്
നിൽപ്പു ഹരിതത്തിനുർവ്വരസാഭഗം.

ആറു*3 മാസങ്ങൾ കമാമാത്രഗേഷമാ;-
യെങ്ങെനെ ശൈത്യപരതയായ
കുരിസ്ത്താഴവരതനിൽ വസന്തതി-
നാദവികിരണം, ശൈതനിദ്രാലുവി-
നാദമുത്തിലനും, സുരൂകിരണത്തിൽ-
വിരും,ആശോധമാം ഉഖഞ്ജവികസനം
നേടി പുനർജ്ജനി? എന്നു വിഭാവി
രാവിന്റെ നീഡം തകർത്തു പുറതേയ്ക്ക്
പാടി ഉയർന്നു? ചിറകിലെത്തുവലിൽ
സുരൂവിധേയമാം വായുകൾ എങ്ങെനെ
വിശിത്തുടങ്ങി? അറിവീല! മെല്ലെയി
മേലയലാത്തപ്പിന്റെ മുലയിൽ
ഭുർജ്ജവില്ലോ മരക്കാമ്പിൽ ലതാലാസ്യ-
മാടുനാ ചില്ലകൾ മണ്ണയും പച്ചയും
ചേർന്നു മൃതിജനിദിനും നടത്തുനോ-
രകപ്പിന്മായതെപ്പോൾ? പകലാകെ
നീളും ക്രമത്തിൽ ഹരിതം ജയിച്ചിതാ
നീളപ്പരക്കുന്നു; പച്ചിലക്കുന്നുകൾ
താനെ വിടരുന്നു; വുക്ഷം കിസലയ-
ലാവണ്ണമാർന്നു കുണ്ണങ്ങിക്കൊക്കുന്നു;
നാഴികതോറും നിറം കടുക്കുന്നിതാ
ഭൂവിൽ; സ്ഥാതിത്തിനുമയാൽ ശൈലത
നീണ്ടി. പുതുക്കെ ദ്രവവതിയാകുന്നു,
നീളുന്ന വേരിനെതനിലാഴ്ത്തുനവർ!

ദ്യാവാപ്യമിവികൾ പിനെയും കോർക്കുന്നു
രശ്മിയും ചില്ലയും തമിലതിശിതം
മണ്ണത്തിൽ പൊതിണ്ടു മറവിയിൽപ്പുഴ്ത്തിയ
ചാസലിൽ ഉഭാതിക്കിളുരുണ്ടാരഗികൾ
നീ തനെ; നീ താൻ ഹരിതം, സമുർദ്ദു-
തേജാഭരം; പുണ്ണബീജനിഗ്രഹനം.
പണ്ണുത്തത്തിൽ തനിമക്കല്ലാക്കെയീ
മഞ്ചുഹരിതത്തിൽ സ്തനിഗ്രംമൊരുമയിൽ
സംലയിപ്പിക്കുന്ന സുരൂസ്രചേതനേ!
നീതാൻ ഹരിതകം- ഭൂജാതതാരകം!

- 1*. കൂർക്ക് ഫോർക്ക്,ബിറ്റർ റൂട്ട്, സ്ലാക്ക് ഫുട്ട് എന്നീ മുന്നു നദികൾ
ഒഴുകുന്ന ശിലാഗിൽ (Rock Mountain)താഴ്വരയിൽ, ഈ രചനയും ഉറി
വിട്ടു.
- 2* ത്രിഗ്രജ- ഈ താഴ്വരയിൽ, ചേർന്നു കിടന്നു വെള്ളം കുടിക്കുന്ന
ആനക്ക്ലേപ്പുാലെ മുന്നു മലകളുണ്ട്, കീഴക്ക്.
- 3* ഏകദാബുൾ മുതൽ മാർച്ച് വരെ ചിലപ്പോൾ ഗ്രീക്ക് മാസമായ ആ
ണിലും മണ്ണതു പെയ്യുന്നു, ഈ താഴ്വരയിൽ!

സംഘകാലത്തിൽ കവിത

16 പാളയപ്പത്ത്

കവി: പേരുന്നൻ,

വിഭാഗം: ഉള്ളട്ടുർ എം. പരമേഷ്വരൻ

(ഒ) ഖസന്നാഹണ്ണാട്ടോടുകൂടി രാജാവും പടയാളികളും തങ്ങിയിരിക്കും നാ ഇടമാണ് പാളയം. യുദ്ധത്തിൽ പെട്ടെടുക്കാനായി നായികയെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞ നായകൻ പാളയത്തിൽ തനിച്ചിരിക്കുന്നു. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ താൻ വർഷകാലാരംഭത്തിൽ തിരിച്ചുവരാമെന്ന് അയാൾ നായികയോടുപറഞ്ഞതിരുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധംതീരാത്തതിനാൽ അവിടെത്തന്നെന്ന കഴിയുന്നു. അപ്പോൾ വർഷകാലം വരുന്നതുകണ്ട്, നായികയെ ഓർത്തു കൊണ്ടു പറയുന്ന കാര്യങ്ങളാണ് ഈ പത്തുപദ്യങ്ങളിൽ. ക്രീസ്തവാദം ഒന്നാംനുറ്റാണ്ടിൽ രചിക്കപ്പെട്ട 'അയക്കുറുന്ന്' എന്ന സംഘകാല കാവ്യസമാഹാരത്തിൽ മരുതം (കൃഷിയിടം), നെയ്തതൽ (കടൽത്തീരം), കുറിഞ്ചി (മലബന്ധങ്ങൾ), പാല (തരിശുനിലം), മുള്ള(കാട്) എന്നീ അഞ്ചു തിണകളിൽ ഓരോന്നിലും ആറു പദ്യങ്ങൾവിത്തുണ്ട്. ഇതിൽ അഞ്ചാംഭാഗമായ മുള്ളത്തിണയുടെ കർത്താവ് ചേരുന്നട്ടുകാരനായ പേര് നാർ എന്ന കവിയാണ്. മുള്ളത്തിണയിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഇവിടെ വിവർ തന്നെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. തമിച്ച കാവ്യശാസ്ത്രത്തിൽ മുള്ളത്തിണയ്ക്കു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാലം കാർക്കാലം (മഴക്കാലം). നേരം സാധാരണം. വർഷാവിഷയങ്ങൾ നായികാനായക, നാരുടെ ഭാസ്ത്രപ്രജീവിതം, വിരഹം, പുനസ്ഥിതി എന്നിവയാണ്. പടകളെത്തിലും ഭാര്യയെ മറക്കാത്ത പ്രേമാർദ്ദനായ ഒരു പടത്തലവനെ നമ്മൾ ഇവിടെ കാണാം.

1. അഴകാർന്നനാവൾ, ശോണനിറമാർന്നവൾ പ്രിയ-
രയാളും സന്ദേശമെൻ മനസ്സുനോവിക്കുന്നു.
കാർക്കാലത്തിടിയോടു പേരാരിപെയ്യും നാളിൽ
വേർപിരിഞ്ഞതോർത്തിനും ഞാനശലാർന്നിടുന്ന-
തരിയും അവശേഷിക്കുന്നതുയും നന്നായിട്ടും.
(ഭൂതൻ വന്ന നായികയുടെ സന്ദേശം അറിയിച്ചപ്പോൾ
നായകൻ പറഞ്ഞത്)
2. സമരോത്സുകൾ മനൻ ശാന്തനാവുകിൽ, കൊടും-
തമസ്സാർന്നതാം വാനിൽ വന്നുഡി, ചൂഛിച്ചിന്നു-
മരുംഡിക്കുതുല്യം ചാരിത്രവത്തിയായോൾ.
കരിക്കുകണക്കുള്ള കിഞ്ചിണിയണിഞ്ഞതുള്ള
ശിശുവിൻ മാതാവിനു വിരുന്നുണ്ണുവാനാകും.

3. വിജ്ഞാളമുയർന്നതാം കോട്ടകൾ തകർത്തിട്ടു മരുപ്പാടുചേർത്തു പറമുഴക്കും മരുനാർമ്മനൻ പോർന്നിരുത്തുകിൽ ഏറ്റവും കലാപിക്കുന്നതാണ് കരുതുന്നതെന്നും തെരുവെതജിച്ചുചെല്ലുന്നേരം തിളങ്ങുമെല്ലാഭിത്രികൾ പ്രിവൈസ് ടുനെറ്റിന്തകം കാണാം. (ഒൺഗുതൽ = ഒളിനെറ്റി സഹാരൂലകഷണമായി വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നു)
4. നിംബതാം കോട്ടകളിൽ പാണതുചെന്നിടികയാൽ പുണ്ണുകളുടെത്തുപോയ്, കൊമ്പിനു മുർച്ചുപോയ കൊമ്പനാനകളുള്ള വെറ്റിവേൽ മനവനും പടകളുത്തിൽ തന്റെ പണിതീർന്നവനായി നാട്ടിലേയ്ക്കിനാക്കില്ലോ മടങ്ങിച്ചെല്ലുമെക്കിൽ പെരുംതോർ മടവാരെ എനിക്കുകാണാനാക്കും
5. ദ്രോഹിക്കാൻ പുകളാർന്ന നായിക പുലസവേ വേർപിരിഞ്ഞിങ്ങുവനു കടുതകാവല്ലുള്ള പടതാവളംതന്നിൽ പെക്കശ്രൂ, കരുതതാർന്നകാളകൾ തഴുകുന്ന ഇംഗ്യന്തിനേരം തന്നിൽ ഓർത്തിട്ടുംതോറും അല്ലെല്ലാം മാറുന്നിതാണ് എന്നെന്നയും വിരഞ്ഞിങ്ങു വരുമാരാക്കി നേണ്ടു!
6. കാരോളിമേനിയാളേ! പാളയംതന്നിൽനിന്നു പോരാടുന്നതുനിർത്തി നമ്മുടെപ്രേമം തഴച്ചിടിന നാട്ടിലേയ്ക്കു ഞാൻ തിരിച്ചിട്ടുനേരം മുള്ളപ്പുമണമാർന്ന നിർക്കുന്നതൽമണം പാറും നശ്വരുകാഴചയല്ലോ കാണുമാരായിത്തീർന്നു (നായികയുടെ രൂപം ആകാശത്തുകണ്ടതായിത്തോന്നി യിട്ട് നായകൻ പറഞ്ഞത്)
7. മനവൻ പോരുന്നിർത്തി തിരിച്ചുപോയിട്ടേക്ക് മണ്ണതിനാൽ തഴയക്കുന്ന ചെമ്മുള്ളപ്പുക്കളുടെ ചിച്ചിലിപ്പറവതൻ കൊക്കൊത്ത ചെമ്മാട്ടുകൾ വണ്ണുകൾ ചിരകടിച്ചിട്ടും വിടർത്തുന്നേരാൾ വാഴ്ത്തിംഡതാം നിന്റെ തുനെറ്റി കാണാക്കേണം.
8. കാലങ്ങെ മുരച്ചുകൾ നിരപ്പു മുഴങ്ങുന്നേരാൾ കോപിഷ്ടനായ മനൻ തന്നപോരു തുടരവേ, പശിമദയും മണ്ണിൽ മുള്ളപ്പു വിടരവേ, കാർക്കാലം കലസവേ, മാതിനീർ പൊഴികവേ, തുനെറ്റിക്കുറുന്നിരയഴകാർന്നോളേ നിന്നെ കാർമ്മരുമുള്ളാലോർത്തു നിദ്വിട്ടിശലാർന്നേൻ.

9. പത്തിയിൽനിൽക്കുന്നതു വെറുക്കും കുതിരയും
 കല്ലുകൾപൊട്ടുംവിധമുരുള്ളും ചുക്കേള്ളും
 ഒത്തുചേരുന്നതാം രമം യാത്രയ്ക്കായ് ഒരുങ്ങുന്നു;
 മനവൻ അകംനിർത്തിപ്പോകുവാനൊരുങ്ങുകിൽ
 ചെന്നുതോൻ കാണുമല്ലോ തുനെറ്റിയാർന്നവല്ല.
 (ശൈത്യരാജാക്കണ്ണൻ ക്ഷുണ്ണകാടുകാൻ തയ്യാറായപ്പോൾ യുദ്ധംനിർത്തി
 നാട്ടിരല്ലയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ തയാറായ രാജാവ് വിഞ്ഞും തിരുമാ
 നം മാറ്റി യുദ്ധം തുടരാൻ നിശ്ചയിച്ചപ്പോൾ നായകൻ പറഞ്ഞത്)
10. പെരുമയാർന്ന മനൻ പട്ടറം മുഴങ്ങുന്ന
 പോതിന്യു കാരണമാം ശത്രുത വെടിഞ്ഞിട്ടു
 നമ്മുടെ നാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിക്കാൻ നിന്നയ്ക്കേണം;
 എൻചുടുനെടുവിർപ്പാം ദീനവും മാറീടുവാൻ
 കാത്തൻ ഇളമുലയണച്ചുപുല്കിതൊന്നും
 ശയിക്കുന്നതുകാണാമെന്നുടെ കല്ലുകളേ!

പെണ്ണ് പെണ്ണായതും പിന്ന ശരീരമായതും സി.വി. സുധീരൻ കൈരളിബുക്ക്‌സ്, കല്ലേർ. 95.00

ദൈ "രാത്രിൽ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എക ഫെമിനിസ്റ്റ് അദ്ദേഹമാണ് സർ. മറുളളവർ വിട്ടുവീഴ്ചകൾക്ക് തയ്യാറാണ്, സ്ത്രീയുടെ തുല്യതയ്ക്കിൽ പുർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്നവരല്ലാതാനു" എന്ന്, ശ്രീ. സി. വി. സുധീരൻകുറിച്ച് മാധവിക്കുട്ടി എഴുതിയത് 1989-ൽ. സ്ത്രീസമത്വവിഷയത്തിൽ സുധീരൻ ഉച്ച നിലപാടുകൾ, ഈ വാചകങ്ങൾ അടിവരയിട്ടുകാണിക്കുന്നു. 'പെണ്ണ് പെണ്ണായതും പിന്ന ശരീരമായതും' 'എന്ന്, സുധീരൻ പുതിയ പുസ്തകം, ആ നിലപാടുകൾക്ക് ഇന്നും മഞ്ഞലേറ്റിട്ടില്ലോ എന്നും, മാത്രമല്ല, അതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ള കണ്ണെകാണിതിക്കുന്നു എന്നും വിളിച്ചുപറയുന്നു. 1995-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു, 'പുരുഷൻ പ്രതിരോധവും പ്രത്യാക്രമാവും' എന്ന കൃതിയിലെ കാഴ്ചപ്പുറാടുകൾ, ഈ പുതിയ ശ്രമത്തിലേയ്ക്കുള്ള അസന്നിഗ്രഹങ്ങളായ കാൺവെപ്പുകളായിരുന്നു എന്നും എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സ്ത്രീയുടെ അധികമായ അടിമത്തമാണ് എന്നും ഈ അടിമത്തം അവൾ സ്വയം വരിച്ചതാണ് എന്നും, കുറവെന്നതാരു വെല്ലുവിളിയുടെ സ്വന്തത്തിൽത്തന്നെ, ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശ്രമകാരൻ, സ്ത്രീസമത്വവിഷയത്തിലുള്ള തന്റെ, ഏറെ ശ്രദ്ധയവും മൂലിക്കവുമായ നിഗമനങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയാരംഭിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീപിഡിയന്തങ്ങളുടെ, പുരുഷൻ പെപശാചികമായ കാമലാനുകൾക്കും ആക്രമങ്ങൾക്കും ഇരയാവുന്ന സ്ത്രീയുടെ ഒദ്ദന്തത്തിന്റെ ചോരവാർന്ന മുഖം എത്താണ്ട് ലോകശ്രദ്ധതനെ ആകർഷിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ കാലാലട്ടത്തിൽ, സ്ത്രീകളുടെ ദുരന്തത്തിന്റെ അടിവേർ അവളിൽത്തന്നെന്നയാണ് എന്ന്, സുധീരൻ അഭിപ്രായം സഗറവമായി ചർച്ചചെയ്യപ്പേടേണ്ടതാണ്. സ്ത്രീയുടെ അധികമായത്തിന്റെ വിത്തിലേയ്ക്കുള്ള അനോഷ്ഠാനത്തിൽ ശ്രമകാരൻ ശ്രദ്ധ ചതിത്രാതിതകാലത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾക്ക് നിരീക്ഷാത്മകമായിരുന്നു. സ്ത്രീയുടെ ശാരീരികവും മാനസികവും ആയ അധികമായി, കാട്ടിൽക്കഴിഞ്ഞിരുന്നകാലത്തെ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളുടെ സുപ്പിരിയാണ് എന്നും, അത് കാലികമായ പരിഷകാരങ്ങളോടു ഇന്നും അവളിൽ നിലനിൽക്കുന്നു എന്നും ശ്രമകാരൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ആധുനികസ്ത്രീകൾ ഈ ആധികമാന്യത്തിൽനിന്ന് എന്നെന്നെ മോചനംനേടാംഎന്നും സുധീരൻ ഗ്രാമവാസിയെയും ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്; സയുക്തികമായ മോചനമാർഗ്ഗം ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുമുണ്ട്, അദ്ദേഹം. പഴയ കായികമേരുയും ദൃശ്യവിധേയതവുമെല്ലാം ഈ തികച്ചും അപേസക്കണ്ണളായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; സാങ്കേതിക പരിജ്ഞാനം

വും രേണസാമർത്ഥ്യവുമാണ് ഈന്ന് ലോകം ഭരിക്കുന്നത് എന്നും ഇത്തരം സിഖികളിൽ സ്വത്രി, പുരുഷനിൽനിന്ന് ഒട്ടും പിരകിലല്ലെന്നും സുഖിപ്രസർ എടുത്തുപറയുന്നു. മാത്രമല്ല, "പുതിയലോകത്തിന്റെ, പ്രധാന പ്രവർത്തനമേഖലകളിൽ സ്വത്രികൾ പുരുഷനോടൊപ്പം തുല്യാവസരങ്ങൾ തുറന്നു കിട്ടുകയാം" എന്നും, അതിനാൽ, "അവസരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കാൻ, മോചനാനേന്തിയമനസ്സുമായി ആത്മവിശ്വാസാന്തരാട അവൾ മുന്നോട്ടുവന്നാൽ മാത്രം മതി" എന്നും ആണ് ഈ രംഗത്തെ, സുഖിപ്രസർ ഉറച്ച കാഴ്ചപ്പാട്.

എതുവിഷയത്തിലായാലും, മരാളികമായ ചിന്തകൾ, സാമുഹ്യ ശ്രദ്ധയിലേയക്ക് വേദുപിടിക്കാൻ കാലമേരെക്കഴിയണം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സ്വത്രിസമത്വ-വിമോചനാന്തരിക്ഷത്തിൽ എറെ ശുന്നുകുമുംഞ്ഞളുണ്ട്. പടിഞ്ഞാറിന്കാറ്റുനിലച്ചാൽ അവ തുടർന്ന് ശബ്ദമുണ്ടാക്കാനിടയില്ല. അങ്ങനെയാരന്നരിക്ഷത്തിൽ തികഞ്ഞ സമചിത്തത്തോടും അനുഭാവത്തോടും കുട്ടി സമിപിക്കുകയും ചർച്ചചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നോൾ, നമ്മുടെ സാമുഹ്യജീവിതരംഗത്ത് നിർണ്ണായകപരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് വഴിയാരുക്കുന്നവയാണ് ശ്രീ സുഖിപ്രസർ, ഈ ശ്രദ്ധത്തിൽ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന മരാളികച്ചിന്തകൾ.

EVOLVE AND CHANGE THE WORLD

C.V. Sudheendran- Vallathol Vidya Peedham, Edappal.

Distribution, NBS Kottayam Price: 150.00

ഈ വിത്തത്തിന്റെ സമകാലാവസ്ഥകളെ സമഗ്രതയിൽ അവലോകനം ചെയ്യുകയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുക; ഈ പരിത്വാവസ്ഥകളിലേയക്കെത്തിച്ചേർന്ന വഴിക്കൊള്ളുവിച്ച് അശായതയിൽ പരിക്കുക; ജീവിതത്തിന്റെ നാളെ എന്നാവണം, എങ്ങനെയാവണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അരോഗ്യമായ ഒരു വീക്ഷണമുണ്ടാവുക- ഇത്തരമായി കഴിഞ്ഞാൽ, ആ നാളെ സാധിത്തമാക്കുന്നതിനാവശ്യമായ കർമ്മപദ്മം താനേ രൂപപ്പെടുവരും- അപ്പോൾ മാനവജീവിതം, ഈ ലോകംതന്നെ, നവീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും എന്ന അടിസ്ഥാനത്തരത്തിലുന്നിയാണ് ശ്രീ സിവി സുഖിപ്രസർ, തന്റെ Evolve and Change the World എന്ന വിശ്രിഷ്ടകൃതിയിലെ ചിന്തകൾക്ക് രൂപം നല്കിയിരിക്കുന്നത്. ആധുനികലോകജനത്യേഡാണ് തനിക്ക് സംസാരിക്കാനുള്ളത് എന്ന തികഞ്ഞ വോധ്യത്വത്താട, മലയാളത്തിലും തനിക്ക് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളുണ്ടാക്കാനും സഹായി എഴുതാനറിയും എന്ന് അനുമാ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള സുഖിപ്രസർ, ഈ രചന ഇംഗ്ലീഷിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. മലയാളംപോലെതന്നെ ഇംഗ്ലീഷിൽ തനിക്ക് വഴങ്ങും എന്ന് തെളിയിക്കുകൂടു ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ആശാളത്തിൽ യുവജനത്, യുദ്ധഭൂമിയിലെ അർജ്ജുനന്നപ്പോ

ലെയാണ് എന്നതെന്തെ, ഗ്രന്ഥകാരൻറെ നിരീക്ഷണം. അപ്പം കേശവരുദ്ധങ്ങളും സ്വാധത്തം. എന്നിട്ടും, താനാർ, ആത്മകർമ്മമെന്ത് എന്ന് വിവേചിക്കാനാ വാത്ത കൂടിബുത്ത്. ഈ വൈക്ഷ്യവ്യത്തിൽനിന്ന് വിളിച്ചുണ്ടാൽത്തുകയേവേ ണ്ടു, ജീവിതാദ്യാധനത്തിൽ വിജയംവരിക്കാൻ. തുടർന്ന്, മാനുഷികമു ല്യങ്ങളിലേയ്ക്ക്, ആത്മബോധത്തിലേയ്ക്ക്, ലിംഗത്വജാത്യത്തിൽനിന്ന് സമതയിലേയ്ക്ക്, ആത്മവീര്യത്തിലേയ്ക്ക്, ഒക്കെത്തന്നെ യുവജനതയെ തോറ്റിയുണ്ടാൽത്തുകയാണ്, ശ്രീ. സൃജിനാഭൻ.

ലോകം ദ്വരന്തപുർണ്ണവും ഇരുൾന്തിരന്തരത്തുമാണ്. ഈ കുർത്തുടിൽ, ഉള്ളിൽ നന്നയുടെ വൈളിച്ചം കൊണ്ടുനടക്കുന്ന രംഭക്കുമാത്രമേ യുവത ലമുറയോട് നന്നയെക്കുറിച്ചും വൈളിച്ചതെന്തക്കുറിച്ചും പറയാനുള്ള അർഹതയുള്ളു; അതിനുള്ള കഴിവുമുള്ളു. കടുത്ത ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലും ഒരു വഴികാട്ടിയും ഉരുക്കിരെടുത്ത ശ്രീ സൃജിനാഭൻ ഉള്ളിൽ ഇന്തരം ഒരു വഴികാട്ടിയും വിശ്വബാഗിയുണ്ട്. യുവതലമുറയുടെ ആത്മവിശാസത്താണ് സ്വീകരിക്കാവുന്ന വൈളിച്ചം, ആ അശ്വി പ്രസാർപ്പിക്കുന്നു. ഓരോ ചെറുപ്പക്കാരനും ചെറുപ്പക്കാരിയും നിത്യപാരാധാരാധനത്തിനായി കൈയിൽക്കെത്താവുന്ന ഗ്രന്ഥമണ്ഡലം, Evolve and Change the World; മുതിർന്നവർക്ക് ഒരു കായകല്പവും.

വായത്നിലം

ജി.കെ. രാമമോഹൻ

89

ഭാരതീയകമകൾ

എഡിറ്റർ, പുന്നർ കരുണാകരൻ
പ്രസാദ്: നവക്കേരള കോ ഓപ്പറേറ്റീവ്
പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് കോഴിക്കോട്. വില: 50.00

ഒ ഉരു ബൃഹത്തായ ഒരു കമാക്കമന പാരമ്പര്യമുണ്ട് ഭാരതത്തിന്.
കമാസിൽത്ത് സാഗരം, ജാതകകമകൾ അങ്ങനെ എത്രയെത്ര ക
മാശാവകൾ. രാമാധാരതവും കമയുടെ അക്ഷരവനി
കൾനെ.

ഈ കമാക്കമനപാരമ്പര്യം അനുസ്യൂതമായി ഇവിടെ തുടരുന്നു
വെന്ന് മലയാളവും തമിഴുമകമെല്ലാം ഭാരതീയ ഭാഷകളിലെ പത്ര
ഞ്ചു കമകളുടെ സമാഹരണത്തിലും, ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ എഡിറ്റ്
റായ ശ്രീ. പുന്നർ കരുണാകരൻ നമുക്കു വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു. എം.
മുകുന്ദൻ 'സായ് കാൺകുന്നത്' എന്ന, മലയാളത്തിലുള്ള കമയാ
ണ് സമാഹാരത്തിലെ ആദ്യകമ. ഫാസ്റ്റ്‌സിയാണ് മുകുന്ദൻ ഈ കമ
യുടെ മുഖ്യമുദ്ര. കൈപ്പുത്തിയും കൈകൊലുക്കും മന്ത്രിപ്പക്കവും ഒടു
വിൽ സ്വന്തം നാവുതന്നെന്നയും നഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു മലയാളിസമൂഹത്തെ
നാമതിൽ കാണുന്നു. തുടർന്നുവരുന്ന, കുസ്യും അസാലിന്റെ ഫിനിക്കമ
'പൊട്ടിയ കസേര'യും. ഹരീപ്പച്ചന്നേസനിന്റെ ബംഗാളി കമയും പ്ര
തിഭാ റായിയുടെ 'ദൈവത്തിന്റെ നാട്' എന്ന ഒരിയ കമയുമൊക്കെ
അത്തരമാരവസ്ഥയിൽ എത്തിപ്പെട്ട കുറെ മനുഷ്യരുടെ കമതനെ
യാണ് പറയുന്നത്.

സമാഹാരത്തിൽ ഏറ്റവും ഒടുവിലായിച്ചേർത്ത 'പിടച്ചിൽ' എന്ന
അഴകിയ പെരിയവൻ്റെ തമിഴ്ക്കാട് ശരിക്കും ഒരുൾപ്പിടച്ചിലോടെ മാത്ര
മേ നമുക്കു വായിച്ചുതിരിക്കാനാവു. ചവുട്ടിരെതിക്കപ്പെടാൻ വിധിക്കപ്പെ
ട സ്വർത്തിയുടെ പ്രതീകമാണ് ഈ കമയിലെ വള്ളിയെന്ന കമാപാത്രം.
ഭർത്താവിന്റെ ക്രൂരമായ അവഗണന ഏറ്റവാങ്ങുമ്പോഴും താലികെട്ടി
യ അയാളോട് ഒരിട്ട് സ്വന്നപ്പത്തിന്റെ നന്ദ അവൾ ഹൃദയത്തിൽ സു
ക്ഷിച്ചു വെക്കുന്നു.

കമകൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത രിതിയും അതിനോരോന്നിനും നല്കി
യ വളരെ ലളിതമായ ചിത്രീകരണവും അതിമനോഹരമായി.

ആദ്യക്രമം:

അനുഭവക്കൂറിപ്പുകൾ

എയിറ്റർ ട്രേണിംഗ് പനിയത്ത്.

പ്രസാ: നവക്കേരള കോംപ്ലൈറ്റീവ്

പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, കോഴിക്കോട്. വില. 100.00

ഒരു കമ്മ്യൂണിറ്റി പിരിപ്പിക്കാനാവാത്ത അനുഭവത്തിൽ മറ്റൊരു ചില ഘടകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുണ്ട്. അത് മുഹൂർത്തം ചിലകൾ ആഹ്വാക്കരമായിരിക്കാം. മറ്റൊരു ചില ഘടകങ്ങൾ അത് ഉള്ളായ്ക്കുന്ന ആര്ഥനാസ്വന്തത്തിന്റെ നിശ്ചിയത്തിൽ അനുഭവിക്കാം. ഒന്നുകുറിൽ അറിയാതെ ചിരിച്ചുപോവുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ചിത്രപ്പിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുമാകാം അത് മുഹൂർത്തം. എന്നായാലും തന്റെ ആദ്യകമ്മയുടെ പിരിപ്പിക്കു പിന്നിലെ അത് നിശ്ചിയങ്ങൾ ഒരു കമ്മാക്കരനും മറക്കാനിടയില്ല. പിരിപ്പിയെന്നതുതന്നെ ശരിക്കും ഒരു മഹാസംഭവമാവുമോഗൾ പ്രത്യേകിച്ചും. അത് മഹാസംഭവത്തിന്റെ ഓർമ്മയിലും എഴുത്തുകാരനിലേക്കൊരു പാലം തീർക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ്. ആദ്യകമ്മ എന്ന അനുഭവക്കൂറിപ്പുകളുടെ സമാഹരണത്തിലൂടെ ട്രേണിംഗ് പനിയത്ത് സാധിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നും മുകുന്ദനിൽ തുടങ്ങിയും. കുമാരൻിൽ അവസാനിക്കുന്ന മലയാളത്തിലെ ശ്രദ്ധയരായ പത്രിനാലും കമാക്കുത്തുകളുടെ ഓരോ കമ്മയും ആദ്യകമ്മാനുഭവവുമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ജീവൻ.

എഴുത്തുകാരന്റെ പേരന്തുക്കു മാത്രമല്ല, നടക്കല്ലിനും കരുത്തുവേണമെന്നാണ് എന്നും. മുകുന്ദൻ നിരീക്ഷണം. പുറംലോകത്തുപോയി അറിവുകൾ നേടുന്നതിനു മുമ്പ് സ്വന്തം നാട്ടിലെ ഇരുളംതുവരെക്കുറിച്ചിരുക്കും എന്ന പുനര്ത്തിലിന്റെ ആഫാനവും കത്തുന്ന തീയേക്കാൾ ഡയാനക്കമാണ് അക്കത്തെ തീ എന്നും, സാറാജോസപ്പിന്റെ തിരിച്ചറിവും, ചെറിയ കമ്മയാണ് വലിയ കമ്മയെന്ന പിംക്. പാറക്കടവിന്റെ നേരനും വവും, എഴുത്തുനേന്നാസ്വനം യുകെ. കുമാരൻ എഴുപരിച്ചിലുമോ കൈ അസാധ്യാരണമായെന്നു വായനാനുഭവമാണ് അനുവാചകനു സ്ഥാനിക്കുന്നത്.

ദ്യോഷ്ടിക്കോൺ

(ലേവന്നങ്ങൾ)

പികെ. പാരക്കടവ്.

പ്രസാ: നവക്കേരള കോംപ്ലൈറ്റീവ്

പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, പാളയം, കോഴിക്കോട്. വില. 60.00

ഒരു ചുക്കാച്ചു കമകളിലൂടെ അനുവാചകരുടെ ഇടനാമ്പിൽ ഇടം നേടിയ കമാക്കരനാണ് പികെ. പാരക്കടവ്. തന്റെ കമകളിൽ സ്വീകരിച്ച മിത്തവും ഏതുക്കവും സംഭവിക്കുമ്പോൾ ദ്യോഷ്ടിക്കോൺ എന്ന

ലേവന്നസമാഹാരത്തിലെ ഒന്നിനൊന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഈ കുറിപ്പുകൾ തിലും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അതിവേഗജീവിതത്തിന്റെ കാലമാണിൽ. നന്മയുടെയും ദയയും മേൽ മണ്ണിട്ടുനികത്തിയുണ്ടാക്കിയ കുറുത്ത കോട്ടിട നിരത്തു കഴി അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യപരികവുമായുണ്ട്. മാർക്കസിനാഡേതകളുംപുള്ള സാഖാദത്തിൽനിന്നും ബോധവും പും അകറ്റിനിർത്തപ്പെടുന്ന മാർക്കസും, ജീവിതം പറയുന്ന കുണ്ണെത്തുകൾ നും, ചുമരുകളിലെക്കിലും ജീവിച്ചിരുന്ന എംബെ. ജോൺ, കുളിച്ചുണ്ട് സുവമായി വിട്ടിലിരിക്കാനുള്ള ദിവസമായി മെയ് ഓനിനെ കാണുന്ന തൊഴിലാളിയും, ഗാധിജിയിൽനിന്ന് പുരോഗമനസാഹിത്യംചാരുന്നിലേ കുള്ള അന്തമില്ലാത്ത ദുരവും, ആശയങ്ങളുടെ ഭാരം ചുമന്ന് നടുവൊ ടിന്തുപോയ മലയാളിയും. എല്ലാവരും ബലിമുഗങ്ങളായി മാറുന്ന ഈ നാത്ത ലോകവുമൊക്കെ ഈ ഏകാച്ചു കുറിപ്പുകളിൽ ജീവസ്സുറു നിൽക്കുന്നു.

ഈ കുറിപ്പുകളോരോന്നും മാലികവും നവീനവുമാണ് എന്നതാണ് ദ്രശ്റവക്കോൻ എന്ന കൃതിയെ വേറിട്ടതാക്കുന്നത്.

നിലപാടുകൾ ഇടപെടലുകൾ

എഡിറ്റർ ടി. ഷൈഖൻ.

പ്രസാ: നവകേരള കോ ഓപ്പറേറ്റീവ്

പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, പാളയം, കോഴിക്കോട്.

പിപ്പി തുണ്ണുവെന്ന സാധിനിക്കുവാനും ചിന്തയെ നവീകരിക്കുവാനും സാമൂഹ്യവോധം വളർത്തുവാനും ഉതകുന്നവയാണ് പ്രമുഖരായ മികവൊറും എല്ലാ എഴുത്തുകാരുടെയും നിലപാടുകൾ. കാർക്കഡ്യു മുള്ളവയാണെന്നു പറുമെ തോന്നുമെക്കിലും ദിപ്പത്തമായ ആ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് എക്കാലത്തും പ്രസക്തിയുണ്ട്. ഒരുമുത്തിൽ സമുഹമനസം സാക്ഷിയുടെ പുനർന്നിർമ്മിക്കലാണ്. നിലവിലുള്ള ധാരണകൾ തിരുത്തുന്നതിനൊപ്പം പുതിയ മുല്യങ്ങളുക്കുറിച്ചുള്ള അനോഷ്ഠണവും ആ നിലപാടുകൾ തുടങ്ങിവയ്ക്കുന്നു. 'നിലപാടുകൾ ഇടപെടലുകൾ' എന്ന, ടിംബൈൻ എഡിറ്ററുചെയ്ത പുസ്തകം ഈ ചിന്തകൾക്കു കരുതു പകരുന്ന കൃതിയാണ്.

വിസ്തൃതമായ ഉച്ചവൈയ്ലിൽനിന്നൊന്ന് അക്കിത്തം ദൈവാനോഷ്ഠണത്തിന്റെ യാത്ര തുടങ്ങുന്നത്. ഗാധിജിയുടെ അഹിംസാമുദ്രം ആയാത്രയിൽ മഹാകവിക്കു കുട്ടാവുന്നു. ഒളിപ്പിക്കാക്കട്ട, സ്വാതന്ത്ര്യം അളക്കാനാവാത്ത ആകാശം തന്നെയാണ്. വരകളുടെ ദേവതാം സിദ്ധിച്ച എംബെ. ദേവൻ അപിയസത്യങ്ങൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മനുഷ്യന്നയയുടെ പ്രകാർത്ഥനം നടത്തുപോൾ, സേതുവിന് തന്റെ കമകൾ ദേഹാത്മകതയുടെ സാന്ദര്ഭം പരത്തുന്നവയാകണമെന്ന് നിർബന്ധമുണ്ട്.

മലയാളിയുടെ ഭാവനാലോകത്ത് മുൻപേ പറന്നുപോയ പക്ഷികളാണ് സി. രാധാകൃഷ്ണൻറെ ചിന്തകൾ. പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഇടുങ്ങിയ ചട്ടക്കൂട്ടിൽനിന്ന് വ്യക്തി, സാതത്യം നേടേണ്ടതുണ്ടന്ന് അദ്ദേഹം ഉച്ചവിശസിക്കുന്നു.

ചില വാൾക്കളാണ് സാറാജോസാഫ് എന്ന ഏഴുതത്തുകാരിയെ മുന്നാട്ടു നയിക്കുന്നത്. അടുകളൈയിലെ തിരക്കിനിടയിലും ഏഴുതതിന്റെ പുതിയലോകം സൃഷ്ടിക്കാനും അവർക്കാവുന്നു. തുക്കേട്ടുരിന്റെ പെരുമയെഴുതിയ യുഹു. ബാദരും, ഏഴുതതിന്റെ വഴിയിൽ ഏല്ലാ കളങ്ങളും ദേഹം അപ്പുറത്തു നിൽക്കുന്ന പി. വസ്താലയുമൊക്കെ മലയാളിയുടെ പൊതുബോധത്താണു തഥാട്ടുണ്ടത്തുന്നത്.

ഇൻഡ്യൻ ജനാധിപത്യം പ്രശ്നങ്ങളും സാഖ്യതകളും

ലേവന്നങ്ങൾ.

കെവേണ്ണു. പ്രസാ: നവകേരള കോ ഓപ്പറേറ്റീവ് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, പാളയം, കോഴിക്കോട്. വില 70 രൂപ.

ഈ നാധിപത്യം അതിരുകളില്ലാത്ത ഒരു സാമ്പത്തയാണ്. ജനാധിപത്യ രഹിതമായ ഇൻഡ്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്കു ചിന്തിക്കാൻ പോലുമാവില്ല. ഇടതുപക്ഷംസെബഡാനികനായ കെവേണ്ണു ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നത് ഈ വിഷയത്തിൽ ഇടതുപക്ഷപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ട ക്രിയാഭക്കിലപാടുകളും കോൺഗ്രസ് അടക്കാമുള്ള ഭരണകക്ഷികൾ അതിനോട് സത്യസാധ്യായി ഏഴുന്നെന്ന പ്രതികരിക്കാം എന്നുമാണ്. പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം സമീപിക്കുമ്പോൾ രംദ്രൂപക്ഷവും സ്വീകരിച്ച അപകടമായ ചില നിലപാടുകൾ ലേവകൾ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ധാമാർത്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാതെ ധാമാസ്ഥിതികമായ സെസ്യാന്തികശാംപ്രാഞ്ചിൽ നിന്നും ചട്ടകൂടുകളിൽനിന്നും പുറത്തുകടക്കാത്ത ഇടതുപക്ഷവും അവരെ ആശാപകരാടക്കമുള്ള തീരുമാനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തകൾ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കി സ്പും നിർത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തെള്ളും നടത്താത്ത ഭരണപക്ഷവും ഒരേപോലെ കൂദക്കാരാണെന്ന് കെ. വേണ്ണു സമർത്ഥിക്കുന്നു. ദേശരാഷ്ട്രീയമന സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസവും, വിപണിയെന്ന ചാലക്കശക്തിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയ മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയും, ഗാന്ധിജി വളർത്തിയെടുത്ത മത്തേര സംസ്കാരവും മത്തേര രതജീവിതത്തിലെല്ലാം, തുടർന്നുവരുന്ന ജാതിരാഷ്ട്രീയവുമൊക്കെ സിഖാന്തപരമായ കൂടംപിടിത്തങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് തുറന്ന ചർച്ചയ്ക്കു വിധേയമാക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട് ശ്രീ. കെ. വേണ്ണു ഈ കൂതിയിൽ.

സതർമയുടെ പാക്കിസ്ഥാന്റയാത്ര യാത്രാവിവരങ്ങൾ

വിവർത്തനം ടിഡി. രാമകൃഷ്ണൻ.

പ്രസാദ: നവകേരള കോ ഓപ്പറേറ്റീവ്

പല്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, പാളയം, കോഴിക്കോട്. വില 30 രൂപ.

ഒരു യാത്രയും ഓരോ അനുഭവമാണ്. നമ്മുടെ അയൽരാജ്യമായ പാക്കിസ്ഥാനിലേയ്ക്കു നടത്തുന്ന അത്തരമാരു യാത്ര തീർച്ചയായും ഇൻഡ്യയും പാക്കിസ്ഥാനും തമിൽ വളർന്നുവരേണ്ട ആത്മയി മായ സഹപ്പദ്ധതിക്കു അനിവാര്യത വിളിച്ചൊതുന്ന ഒന്നാണ്. പ്രശ്നസ്ത തമിഴ് കവിയും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകയുമായ സർമ്മ നടത്തിയ യാത്രയിലെ അനുഭവക്കുറിപ്പുകളും നിർദ്ദേശങ്ങളും, അതുകൊണ്ടുതന്നെ എറാ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു.

സ്ത്രീകൾ എവിടെയും ഒരുക്കാരബോമ്മകളാണെന്ന സർമ്മയും എ നിരീക്ഷണം എറാ ശ്രദ്ധയമായി തോന്തി. പാക്കിസ്ഥാനിലെ സ്ത്രീകളും അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തരല്ല എന്നറിയുന്നേബാൾ പ്രത്യേകിച്ചും. പക്ഷേ മാറ്റത്തിക്കു കാറ്റ് അവിടെയും വിശാൾ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്കു കിട്ടിയ 33% സംവരണവും എത്രക്കിലുമൊരു സന്നദ്ധസംഘടനയിൽ ചേർന്നുള്ള സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനവുമാണിതിനു കാരണം.

ഹോണർ കില്ലിംഗ് അബ്ലൈറ്റീൽ ആഡിജാത്യും നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള കൊലപാതകം ഇന്നും നിർബാധം നടക്കുന്ന രാജ്യമാണ് പാക്കിസ്ഥാന് എന്നു സർമ്മ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. കൊല്ലപ്പെട്ടുന്നത് അനുമത കാരണ പ്രേമിക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയായിരിക്കും. ഇൻഡ്യാവിഭജനമാക്ക ഒരു ശരിക്കുമൊരു വേർപ്പിരിയലായിരുന്നു. രണ്ടു കുടപ്പിരിപ്പുകളുടെ വീടുകാർക്കിടയിൽ പൊടുന്നെന കെട്ടിയുയർത്തിയ ഒരു ഭീമസ്ഥതിലായി രൂന്നു അത്. പാക്കിസ്ഥാനികളെന്നും ഇൻഡ്യക്കാരെന്നും അപ്പുറത്തു മിപ്പുറത്തുമുള്ളവരെ വിളിക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ വേറെ എന്നെങ്കിലും വ്യത്യാസമുണ്ടോ, എന്ന പത്തനിലെ ഫൈദറിക്കു ചോദ്യത്തിന് പൊളിക്കുന്ന ചില ധാമാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ചുട്ടെണ്ണെന്നു സർമ്മ തിരിച്ചറിയുന്നു.

ഒരു വിഡ്യാശിയുടെ

ആര്യമകമ (അവന്നങ്ങൾ)

വിസിഗ്രീജൻ

പ്രസാദ: നവകേരള കോ ഓപ്പറേറ്റീവ്

പല്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, പാളയം, കോഴിക്കോട്. വില 60 രൂപ.

ഒരു വിഡ്യാശിയുടെ ആര്യമകമ എന്ന, വിസിഗ്രീജൻകു കൃതി ആര്യാം ശമുള്ള അഖ്യാലേവനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. സമൂഹത്തിനൊരു

പൊതുസഭാവമുണ്ട്. ഒരാൾ തളരുന്നോൾ സന്ദേശിക്കുക എന്നതാണ് അത്. ശ്രീജൻ്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ "അനുഗ്രഹം നാശം കാണുന്നോഴ്ച സന്ദേശം ഉള്ളിലടക്കാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും നമുക്കു കഴിയാറില്ല. ഒരു ചിരിയായി നാമരിയാതെ അതു പുറത്തെങ്കു തുള്ളുവിപ്പാവുന്നു." സമൂഹത്തിന്റെ ഈ പൊതുസഭാവത്തെ ഹാസ്യത്തിന്റെയും നർഘിയത്തിന്റെയും ചേരുവപേരുത് ഈ ശ്രദ്ധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് ശ്രീജൻ തഥാന്റെ കൃതിയില്ലെട. ജാതിയെക്കുറിച്ചും, കവിതയുടെ വേരുകളെക്കുറിച്ചും, സന്താനാനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ജീവിതത്തിൽപ്പാർത്തിക്കിട്ടിയ പാവത്താൻ എന്ന പദവിയെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ എന്നു കുറെ ലഭിതമായ ശൈലിയിൽ ശ്രീജൻ എഴുതുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ സ്നേഹവും ഭീഷണിയും കൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന സമഗ്രാധിപത്യമാണ് കൂടും ബം എന്ന നിരീക്ഷണങ്ങേണ്ടാട് (ആ നിരീക്ഷണത്തിനുമുമ്പും കൂടുപിടിക്കുന്നത് സന്യാസികളേയും ഭിക്ഷുകളേയും ശരംഖാരേയും ചെറുപ്പത്തിലേ സന്ധ്യാസം സ്വികരിച്ച ആദിശകരന്യുമൊക്കെയാണ്) എന്നു വായനക്കാരും വിയോജിച്ചേയ്ക്കും.

ഉന്നതങ്ങളായ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കാൻ ഓരോരൂത്തർക്കും ഓരോരോ വഴികളുണ്ട്; അതു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും. അതുകൊണ്ട് ഒരാൾ ഉന്നതിയിലെത്താൻ ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിൽ യഞ്ഞിച്ചു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അതാണ് ശരി എന്ന ശ്രീജൻ്റെ വാദത്തോട് യോജിക്കാൻ വയ്ക്കും.

ജീഹാദ് തിര നേതവർ

യു. എ. വാദര്.

പ്രസാദ: നവകേരള കോ ഓപ്പറേറ്റീവ്
പണ്ഡിഷ്ടിംഗ് ഹൗസ്, പാളയം, കോഴിക്കോട്. വില 60 രൂപ.

ഇ ലബ്ബാർക്കലാപത്തിന്റെ ചർച്ചയം എന്നും വിവാദങ്ങൾ നിരഞ്ഞതായിരുന്നു. ഓർമ്മകളിൽ ചോരപ്പാടുവിഴ്ത്തുന്ന ആ ദുരന്നത്തിന്റെ തീവ്വേദനയിൽ പെട്ട് ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടുവും മുട്ടിക്കാൻ പാടുപെട്ടവരും എന്നെന്നായിരുന്നു. കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിരഞ്ഞതായിരുന്നു അക്കാദമിയുടെ കൂടിയാണ് ജീവിതം. ജനിക്കു പാട്ടമളന്നുകഴിഞ്ഞാൽ അവന്റെ അഖ്യാനത്തിനു പ്രതിഫലമായി കിട്ടിയിരുന്നത് മിക്കവാറും പട്ടിണി തന്നെയായിരുന്നു. ഈ പ്രതികുല സാഹചര്യങ്ങൾക്കിടയിലും ഒരു കൂടുംബം നിന്തിക്കുവേണ്ടി നടത്തിയ പോരാട്ടത്തിന്റെ കമ്മയാണ് ജീഹാദ് എന്ന തിരനോവലിൽ യുണ്ട്. വാദര് പരയുന്നത്. കുഞ്ഞലവിയും കുഞ്ഞലവിയും സാപ്പ കുഞ്ഞപ്പയും മുസലിയാരും, വീടർ കുഞ്ഞിയുമയും എറിമുഖാക്കിയാരും പോലീസ് സൂപ്രണികൾ കുട്ടിയാമുവും വിസ്തുവകാരി കുഞ്ഞംബുള്ളയുമൊക്കെ കമാപാത്രങ്ങളായി വരുന്ന ഈ തിരനോവൽ, വളരെ വ്യത്യസ്തമായെന്നു ശൈലിയിലുണ്ട് യു. എ. വാദര് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആർട്ടിസ്റ്റ് മരന്നെന്ന് ചിത്രീകരണം ഈ കൃതിയുടെ വായനം എന്നു ആസ്യാദ്യമായെന്നുവെന്നാക്കി മാറ്റുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ സമകാലിക വ്യമകൾ (ലേവനങ്ങൾ)

ധോ. എം.ജി.എസ്. നാരായണൻ.

പ്രസാ: നവകേരള കോ ഓപ്പറേറ്റീവ്

പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, പാളയം, കോഴിക്കോട്. വില 90 രൂപ.

ഭി ലയാളികളായ നമുക്ക് ലോകത്തിനുമുന്നിൽ ഉയർത്തിക്കാട്ടുവാൻ എന്നും ഒരു കേരളമോഡൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അന്തരെ ആശയിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു സമാർഥവസ്ഥയും അതുണ്ടാക്കിയ സാമൂഹ്യദാരന്തരങ്ങളും അത്രയൊന്നും നമുടെ ചിന്തകൾക്കു പാത്രമായിട്ടില്ല. ചിന്തയിലും പ്രവൃത്തിയിലും വന്നുപെട്ട ദാസ്യമനോഭാവവും, കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിറ്റിൾ ബുദ്ധിജീവികൾ നേരിട്ടുന്ന പ്രതിസന്ധിയും, വർദ്ധിയത വരുത്തിവയക്കുന്ന വിനക്കളുമൊക്കെ തന്നിലെ ചരിത്രകാരന്റെ നിർക്കശണപാടവത്തോടെ വിലയിരുത്തുകയാണ് ധോ. എംജിഎസ്. നാരായണൻ ഈ ശ്രമത്തിലും. ബുദ്ധിജീവികൾ, ബുദ്ധിജീവികൾ, ആണ്ടെരോക്കൂറേ ശരിയാണുതാനും. ആത്മാർത്ഥമത മാറ്റിവെച്ച് അതിസാമർത്ഥ്യം കരുതാളുന്ന ആത്മരം ബുദ്ധിജീവി നാട്കകാർ കേരളസമൂഹത്തിനുണ്ടാക്കി വച്ച വിനകൾ ചില്ലറയല്ല.

ഉപദോഗത്തിലുന്നിയ ഒരു സാംസ്കാരം കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ആശയത്തിൽ വേരുന്നിയിട്ടുണ്ട് എന്ന കാര്യത്തിൽ നമുക്കാർക്കും രണ്ടാംപ്രായമില്ല. ചെറുപ്പുകാരുടെ ഭാഗത്തുന്നന് ആദർശനിഷ്ഠംമായ ഒരു മുന്നേറ്റം ഉണ്ടാകും എന്ന വിശ്വാസവും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാടോട്ടുബോർഡ് നടുവേ ഓടുക എന്ന വ്യവസ്ഥാപിത കീഴ്വഴക്കം സ്വാധ്യത്തമാക്കിയ അവരെ, ഈ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥ ബോധ്യപ്പെടുത്തുക എന്ന കർമ്മമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ എം. ജി. എസ്. നാരായണൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്.

നമ്മുട്ടിരി

വരകൾ, വർഗ്ഗങ്ങൾ(പഠനം)

ധോ. കുമുള്ളി ശിവരാമൻ.

പ്രസാ: പുർണ്ണ; കോഴിക്കോട്. വില 130രൂപ.

ഭി വാചിത്രകലയിലെ വിശ്വപ്രതിഭാരൈയൊന്നുതന്നെ നമ്മുട്ടിരിയെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. അനുഭാപകനിലേയ്ക്ക് അനുന്നമായ അനുഭൂതി പ്രസരിപ്പിക്കുന്നതാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ അക്ഷരരൂപങ്ങൾക്ക് ആകാരപ്പോലീര വരച്ചുചേരുത ആ ചിത്രങ്ങൾ. നമ്മുട്ടിരിച്ചിത്രങ്ങളുടെ രചന രേക്ക

ഇല്ലെട സാർത്തമകമായോരു യാത്രയാണ് ഡോ. കുമുളളി ശിവരാമൻറെ 'നസ്വതിരി, വരകൾ വർദ്ധിപ്പാൻ' എന്ന ഈ പരംഗ്രന്ഥം.

ഈ ചിത്രങ്ങളിൽ തെളിയുന്നത് ഒരുതരം ഉപഹാസമോ നസ്വതിരി നിന്മമുമോ ആണെന്ന് ശ്രദ്ധകാരൻ സമർത്തമിക്കുന്നു. എന്നാൽ ലെ റ്റ് ഷേഡിൽ വരണ്ട അവ ഏതു മനുഷ്യാവസ്ഥയെയും നോക്കി ഒരുതരം കുസൃതിനിന്നെന്നു നോട്ടമെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതാണ് സത്യം. എന്നിരുന്നാലും മറുപശത്തല്പം സ്നേഹത്തലോടൽ നല്കാനും നസ്വതിരി മരക്കുന്നില്ല. സമുദ്രത്തിലെ ഏതു ചലനങ്ങളും നസ്വതിരിയിലെ ചിത്രകാരന്റെ അന്തർന്നേത്രങ്ങൾ പിടിച്ചെടുക്കുന്നു, നാട്ടിരെ പരിഞ്ഞാമങ്ങളും ഹാഷൻ രംഗത്തെ നൃതന പ്രവണതകളുംവരെ അങ്ങനെയാണ് ആ വരകളിൽ കുടുകുട്ടിയത്.

കവി, കവിതയിൽ ധനിസകല്പം ചേർത്ത് അനുവാചകരെ ഭാവനാലോകം വികസിരമാക്കുന്നതുപോലെ നസ്വതിരിയുടെ രേഖാചിത്രങ്ങളും ഒരു വ്യംഗ്യഭാഷ ആശാദകർക്കു തുറന്നു കൊടുക്കുന്നു. സൈഖാനികശാംപ്രങ്ങളിൽനിന്ന് അകന്നുന്നിനുകൊണ്ട് ആ വ്യംഗ്യഭാഷയുടെ നാനാർത്ഥങ്ങൾ പായനക്കാരുമായി പകിടുകയാണ് ഡോ. കുമുളളി ശിവരാമൻ ഈ കൃതിയിൽ.

മരുഭൂമിയിലെ

നിശ്ചാസങ്ങൾ (നോവൽ)

കെ.എം. ജമീല.

പ്രസാ: പുസ്തക, കോഴിക്കോട്. വില: 150രൂപ.

ഡി റവാക്കിൽ ഒരുശ്രക്കും ജീവിതത്തെ വിലയിരുത്താനാവില്ല. പക്ഷേ നമുക്കതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. അനേകംബുദ്ധിയോടെ അതിന്റെ അർത്ഥമെന്നെന്ന് പരിശോധിക്കുകയോ എഴുത്തിലും ആത്മാനേപണം നടത്തുകയോ ആവാം. അതുരെമാരനേപണമാണ് കെവിം. ജമീല 'മരുഭൂമിയിലെ നിശ്ചാസങ്ങൾ' എന്ന തന്റെ നോവലിലും നടത്തുന്നത്.

ആലക്കാരിക പദങ്ങളോ ഭാഷാപരമായ തൊങ്ങലുകളോ നാട്യങ്ങളോ നന്നുമില്ലാതെ നേരിട്ടു കമ്പറിയുന്ന രിതിയാണ് ഈ നോവലിൽ കെള്ളു. ജമീല അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്. നോവലിൽ കടന്നുവരുന്ന കമാപാത്രങ്ങൾ, സോമമനും ആത്മമിത്രം ജമാലും, അബ്ദുക്കയും, ലത്തീഫും, രാജേട്ടനും മറ്റുംവും പേരും പ്രവാസിജീവിതത്തിനിടയിൽ നേരിട്ടേണ്ടിവരുന്ന ആത്മസംഘഷങ്ങൾ പകർന്നുനല്കാൻ അതുരെ മൊരു ഭാഷാശൈലിയാണ് എന്നു നന്നാവുക എന്ന് നേരുവലിറ്റു കാരുതിയിട്ടുണ്ടാവും. പക്ഷേ തികണ്ട അവധാനതയോടെ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട ചില സന്ദർഭങ്ങൾ, ഉദാഹരണത്തിന് മുത്താപ്പയുടെ ദുരയും സ്ത്രീദയയും മരണവും ജസ്തീനയുടെ പഹലമായ പ്രേമവും ആസ്പത്രി വാസവുമൊക്കെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന വേളയിലും നോവലിന്റെ അവസാന

ഭാഗത്തും കുറച്ചുകൂടി പകരയയും ആർജ്ജവവും സംവേദനക്ഷമതയും കൈമും. ജമീല പുലർത്തേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു തോന്തി.

സതീഷ് കെ. സതീഷിൻ്റെ തെരഞ്ഞെടുത്ത നാടകങ്ങൾ .

സതീഷ് കെ. സതീഷ്.

പ്രസാ: പുൽബുള്ള, കോഴിക്കോട്. വില 250രൂപ.

പ്ര) മും കാണുന്ന ഓരോ ജീവിതത്തിനുമുണ്ട് ഓരോ വിഹാരതകൾ. മും നൃഷ്യമന്മൂലിക്കുമുഖ്യമാകുന്ന ഇത് വിഹാരതകൾ തുറന്നുകാട്ടാൻ നാടകംപോലെ ശക്തമായ മരുഭൂ മാധ്യമമില്ല. പക്ഷേ വിഷയാരിയ്യ വും അനുകരണവും അസ്ഥാനത്ത് പ്രയോഗിക്കുന്ന പരിക്ഷണങ്ങളും നാടകാസ്വാദകരെ നാടകത്തിൽനിന്ന് അകറ്റിയിരിക്കുന്നു.

സതീഷ്. കെ. സതീഷിൻ്റെ 'തെരഞ്ഞെടുത്ത നാടകങ്ങൾ' ലിലെ 'ഒ മാസക്ക് അമ്പവാ അഭിനന്ദനങ്ങൾക്കാബേജ്ഞനെന വിശ്വീമാറ്റാൻ' എന്ന നാടകത്തിൽ തുടങ്ങി 'സതീഷ്. കെ.യും ഒരു സർവ്വത്തജീകരിയും പിനെന ശിവപാർവ്വതിമാരും വരെ' എന്ന പ്രത്യേകാമരഞ്ഞ നാടകംവരെ ഓരോന്നിലും നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുകളുടെ സ്വപദനമുണ്ട്. "കാലുവെന്ത നായയുടെ അവസ്ഥയാണ് എഴുത്തു നേണ്ണേഡിയ ഓരോ എഴുത്തുകാരനും. സുയം വെന്തുരുകി ജീവിക്കാനാണ് അയാളുടെ വിധി", എന്ന് ഒരു കമാപാത്രത്തിൽനിന്ന് ആത്മഗതമായി ഏറ്റവും ഒടുവിലഭ്രത നാടകത്തിൽ കുറിച്ചിട്ടുന്നുണ്ട്, സതീഷ്. സൗഭാഗ്യങ്ങളുടേയും പ്രലോഭനങ്ങളുടേയും സർവ്വത്തജീകരിയ്യ പുറന്കാലുകൊണ്ട് തട്ടിയെറിഞ്ഞ് ചുറ്റുപാടുകളുടെ കണ്ണിരിമിച്ച നേണ്ണേറ്റാനുള്ള യാത്രയിലാണല്ലോ ഓരോ എഴുത്തുകാരനും.

പരപ്പശ്ശനങ്ങളുടെ കളളികളിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയ മനുഷ്യരും, അവിക്കമകളിലെ കമ്പറിയുന്ന ഷറസ്വദാർ എന്ന പെൺകുട്ടിയും ഷഹരിയാർമഹാരാജാവും, ഒരു വിളർത്തൽ പ്രഭാതത്താിൽ ഇറങ്ങിപ്പോയ റോസ്ഫേരി പറയാതെ ബാക്കിവച്ചുപോയ വാക്കുകളും, കുറിഞ്ഞിമലയിലെ കറുത്തപക്ഷിയുടെ ഉള്ളുലയച്ചുന്ന പാട്ടും, ആശുപത്രിജാലകത്തിലും ദേലോകംകാണുന്ന രോഗികളുമൊക്കെ നാടകമെന്ന വിശുദ്ധകലയിലെയ്ക്കു നമ്മെലു കൈപിടിച്ചു കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇവിടെ നമ്മൾ നിസ്സംഗരായ കാണികളായി മാറിനിൽക്കുന്നില്ല. ജീവിതരംഗങ്ങളുടെ സാക്ഷികളാവുകയാണ് നമ്മൾ. അനുഭവങ്ങളുടെ തീവ്രത അത്രമേൽ നമ്മെ കീഴ്പ്പെടുത്തും. ഒപ്പം നമ്മുടെ പ്രാക്യതവാസനകൾക്കെതിരെ ഒരു മുന്നറിയപ്പെട്ടി അതു മാറുകയും ചെയ്യും.

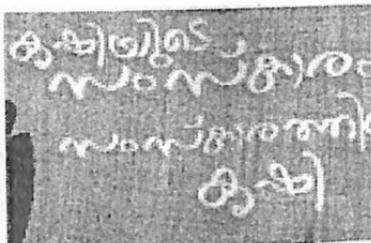
ശരിയാണ്. സതീഷ് ആമുഖഭാഷണത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ തുപോലെ ഒരു ജനതയ്ക്കു ദേവിച്ചുപോകുന്ന സോധത്തെ രാകി മുർച്ചപ്പെടുത്താൻ നാടകത്തിനേ കഴിയും.

**ବୋବାରୀଯାର ସମ୍ମୁଖକଣ୍ଠରେକୁଣ୍ଡିତ୍ତ
କାର୍ତ୍ତିନିପଦ୍ଧତିରୁଗୁଣ ଏବେ ପ୍ରାପ୍ତିକିଂ**

ମାତ୍ର କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟର ବ୍ୟାପକ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପାଦାନିଷିଦ୍ଧିର କଲା
ବାଦି ତ୍ରୈଶାସନର ଲେଖକ ରାମପ୍ରକାଶ ଯିତରରେତେବେଳେ ହଜାର
ବ୍ୟାପକ, ବାନିର୍ମାଣ କାର୍ତ୍ତିନିପଦ୍ଧତି, ବିନ୍ଦୁପଦ୍ଧତିରେତେବେଳେ
ଏବଂ ଏକମାତ୍ରତଥିରେତେବେଳେ କାର୍ତ୍ତିନିପଦ୍ଧତି
ବ୍ୟାପକ ବାନିର୍ମାଣ ପାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୟର ବିବିରଣ୍ୟରେତେବେଳେ
ଏ କାର୍ତ୍ତିନିପଦ୍ଧତି, କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରିବାରେ ଚାହୁଁ କାର୍ତ୍ତିନି
ପଦ୍ଧତି ପରିପ୍ରେକ୍ଷିତ କାର୍ଯ୍ୟ, କୃତ୍ତିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏତେବେଳେ
ଏ ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷିତ କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟର ବିବିରଣ୍ୟରେତେବେଳେ
ବାନିର୍ମାଣରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେତେବେଳେ କାର୍ତ୍ତିନିପଦ୍ଧତିର
ବାନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟର ବିବିରଣ୍ୟ ଏବଂ ଏତେ କାର୍ଯ୍ୟର
ବାନିର୍ମାଣ ପରିପ୍ରେକ୍ଷିତ ଏହି ପଦ୍ଧତିରେତେବେଳେ

ଏ କୃତ୍ତିତ ବାନିର୍ମାଣ
ଏ ଏହି ପଦ୍ଧତି
ବାନିର୍ମାଣ ପଦ୍ଧତି
ଏ ଏହି ଏକ ବିଵିରଣ୍ୟ
ଏତେବେଳେ
ବାନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ
ଏ ଏହି ବାନିର୍ମାଣ
ଏ ଏହି ବାନିର୍ମାଣ

അപൂർവക്കേരളീയ വൈദ്യഗ്രന്ഥം ആലത്തുർ മണിപ്രവാളം എന വൈദ്യഗ്രന്ഥം

ആധാരി കോട്ടയൻ ആദ്ധ്യാത്മകാലിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലുള്ള എല്ലാ യോഗ ശ്രമങ്ങളും സുലമോയി ഉപജീവിച്ചുപോന്ന പ്രമാണപ്പെട്ട കൃതിയാണ് ആലത്തുർ മണിപ്രവാളം. വിലപ്പെട്ട അനേകം തൊക്കയോഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ മഹിക്ഷസനം കേരളീയവൈദ്യരൂപക്കാം വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സാമാന്യവായനകാർക്കും കൂടി സഹായകമാകുന്ന സമ്പൂർണ്ണവ്യാപ്താനത്താട്ടം സാംസ്കാരികപരം ത്രേണാട്ടം കൂടി. മുഖ്യാഭില: 150 രൂപ

യന്ത്രി പ്രബന്ധസൂചി

ആയുർവേദനിബാരമാനത്തിന്റെ മുഖ്യ ക്ലാസ്സി

കെഡ്യൂൾ 1078 ചിങ്ങം (1903 ആഗസ്റ്റ്) മുതൽ തുടർപ്പത്തി മുന്നു കൊല്ലുക്കാലം വിച്ച വരുത്താതെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ ആനുകാലികത്തിന്റെ മുഴുവൻ ലക്ഷ്യങ്ങളും സിഡി രൂപത്തിൽ. ഒപ്പും മാസികയുടെ പ്രബന്ധസൂചിയും.

മുഖ്യാഭില: പ്രബന്ധസൂചി: 150 ഉറുപ്പിക.

സമ്പൂർണ്ണധനത്തിൽ ഡിവിഡി: 100' ഉറുപ്പിക

23 വാല്യങ്ങളിലെ 274 ലക്ഷ്യങ്ങൾ
സമ്പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ

യന്ത്രി

പ്രബന്ധസൂചി

ആയുർവേദം ആധികാരികമാർഗം

ESTD 1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ
ആര്യവൈദ്യശാല
കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com Web: www.aryavaidyasala.com

പ്രസ്ത്രക്കണ്ണം ആവക്ഷണിക്കുന്ന വിലാശം:

പ്രസിദ്ധീകരണവിശയം, ആയുർവൈദശാല, കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഫോൺ: 0483 - 2742225/ 2746665

E-mail: publications@aryavaidyasala.com